biblioteca rao

TRACY MACK
MICHAEL CITRIN

ÎN CĂUTAREA LUI WATSON

Traducere din limba engleză
LAURA FRUNZĂ

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MACK, TRACY
Sherlock Holmes şi Ştrengarii din Baker Street: În căutarea lui Watson / Tracy Mack şi Michael Citrin; trad.: Laura Frunză. –
Bucureşti: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-8255-65-1

I. Citrin, Michael

II. Frunză, Laura (trad.)

821.111-31 = 135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

TRACY MACK and MICHAEL CITRIN
Sherlock Holmes and the Baker Street Irregulars – casebook no. 3
In Search of Watson
© Tracy Mack and Michael Citrin, 2009
Toate drepturile rezervate

Publicată prin înţelegere cu Scholastic Inc., 557 Broadway
New York NY 10012 USA

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-8255-65-1

„Toate revin la un moment dat – chiar și
Profesorul Moriarty...“
Sherlock Holmes – Valea Fricii

PREFAȚĂ

ÎN CARE SUNTEȚI CU UN PAS MAI APROAPE SĂ GHICIȚI IDENTITATEA NARATORULUI

Stimate cititor,

Până acum te-ai familiarizat cu siguranță cu Ștrengarii de pe Baker Street, gașca de băieți fără adăpost, care l-au ajutat cu loialitate pe cel mai mare detectiv al lumii, domnul Sherlock Holmes. A fost misiunea mea să informez lumea cu privire la existența Ștrengarilor și a importanței contribuției lor pentru domnul Holmes. Dacă încă nu-i cunoști, poate dorești să afli despre ei din primele două cazuri, *Cei trei magnifici Zalinda* și *Misterul spiritului invocat*. Și mai sunt multe povești de spus!

Anul este 1890, locul este Londra, Anglia. Acest mister conține crime, răpiri, căutarea unei comori pierdute și alte... ei bine, nu vreau să dezvălui prea multe acum. E suficient să spun că Ștrengarii înfruntă multe pericole în acest caz, iar cel mai grav implică trădarea cuiva din interiorul lor. Cine le e

prieten? Cine e trădător? Cine spune adevărul? Cine minte? Și la sfârșit, cine va supraviețui?

De când mi-am început munca de purtător de cuvânt, cronicar și biograf al Ștrengarilor, unii dintre voi s-au îndoit de acuratețea relatărilor mele. Oare nu sunt decât un alt scrib, care le atribuie altor persoane meritele muncii domnului Holmes? Cine sunt eu să povestesc aceste întâmplări? Vă spun sincer, am fost acolo. I-am cunoscut pe toți cei implicați. Și într-o zi, vă promit, îmi veți afla numele.

Deocamdată, sper doar să vă placă povestea.

Al vostru anonim,
Londra, Anglia
1955

CAPITOLUL ÎNTÂI

MOARTE LA MUZEU

În sala de lectură semicirculară a Bibliotecii Muzeului Britanic, Calico Finch studia manuscrisele vechi de secole aproape furios. Trecu un indicator argintiu peste un rând și își drese glasul cu un mârâit. Traduse și mormăi pe sub mustață, înainte să arunce manuscrisul deoparte și să se întindă după altul. Deși era smochinit și cu părul nins, cunoscutul arheolog emana energia unui bărbat mult mai tânăr.

Era târziu în noapte, cu mult după ora de închidere a muzeului. Dar poziția lui Finch venea cu anumite privilegii și printre ele se afla și accesul în bibliotecă la orice oră din zi sau din noapte.

Finch își petrecuse cea mai mare parte a vieții călătorind prin Europa și Orientul Mijlociu, ca să recupereze ruinele unor culturi străvechi. Participase la săpături în Wadi Biban el-Muluk, Roma, Efes și Atena. Spre deosebire de ceilalți colegi ai lui, el nu reușea să-și limiteze interesul la o singură cultură. Specialitatea lui Finch era întreaga antichitate occidentală!

Cercetând noua pagină cu indicatorul, oftă asemenea unui călător ostenit, care a găsit în sfârșit un han să se odihnească.

– Desigur, spuse el cu voce tare, ridicând capul din manuscris și băgând indicatorul în buzunar.

Scoase un jurnal mic și gros din buzunarul sacoului. Coperta acestuia era decorată cu ilustrația unei femei frumoase cu un arc și o tolbă de săgeți. Finch copie pasajul.

Din motive de sănătate, locuia în Londra, orașul său natal, de un an. La început fusese sigur că o să înnebunească. Dar apoi își amintise că fusese mereu pe drumuri, o destinație fiind mereu urmată de alta. Și apoi își amintise de *ea* – unul din cele mai mari mistere nerezolvate ale lumii – aici la Londra.

Prin anii 1840, Finch descoperise un fragment în latină despre ea, dar atât de vag încât îl uitase repede. Abia când se trezise blocat în Londra, ea i s-a cuibărit în creier din nou. Și-a amintit că admiratorii ei romani fuseseră prezenți pe aceste meleaguri cu șaisprezece secole în urmă și îi construiseră un tribut – un tribut demn de o zeiță! Oare rămășițele acestuia mai puteau fi găsite? Finch devenise atât de intrigat de acest subiect – adică ea, zeița – încât, într-o manieră tipică pentru el, curiozitatea i se transformă în pasiune, urmată repede de obsesie. Studiase și căutase zeița zilnic, fără oprire, timp de un an. Acum, în cele din urmă, găsise cheia.

Fiind atât de absorbit, Finch nu auzi pașii de pe coridor până nu-și termină notițele. Închise iute manuscrisul și-l îngropă sub un teanc de lângă el. Închise și jurnalul, îl legă cu un șnur de piele, îl strecură înapoi în buzunar și se ridică în picioare.

Ridică un felinar de pe masă. Ilumina biblioteca vastă, care avea trei etaje pline cu cărți. Traversă camera și intră

într-un coridor. Nesigur de unde veneau pașii, se duse cu calm către holul aflat pe partea cealaltă a colecției grecești. Era un paznic la ieșirea aceea dacă avea nevoie de ajutor.

În ultimele săptămâni, în plimbările lui prin oraș, avusese o senzație distinctă că îl urmărea cineva, dar apoi respinsese repede ideea aceasta. La urma urmei, nimeni nu știa că el caută zeița. Și totuși, cu trei zile în urmă, observase doi domni care așteptau în fața apartamentului său din Mayfair. Erau îmbrăcați elegant și discutau între ei, ca și cum ar fi purtat o conversație obișnuită. Cu toate astea, ieșeau în evidență în peisajul sărăcăcios al străzii. Unul din bărbați chiar i se părea cunoscut. Când îl văzură pe Finch, cei doi s-au întors și au plecat. De atunci, avusese mai multă grijă să își ascundă urmele.

Din spate se auziră sunete duble de pași pe coridor. Finch înjură pe sub mustață. Dacă ar fi fost mai tânăr, ar fi stat pe loc și i-ar fi înfruntat. Așa însă, grăbi pasul. Și pașii se auziră mai repede.

Finch știa că veneau după el. Scoase jurnalul din interiorul sacoului și căută un loc unde să îl ascundă. Trecu de statuia unui aruncător de disc, de busturi de marmură, de vaze decorate cu siluete clasice. Când văzu sarcofagul deschis, dădu să arunce jurnalul în el; ar fi fost în siguranță acolo. Dar ceva nu-l lăsă. Continuă să alerge.

Se îndreptă către mausoleul care fusese adus de la Bodrum. Patru coloane cu vârfuri ionice se ridicau din mijlocul a trei pietre lună, înalte de șase metri. Trei statui – doi bărbați și o femeie – stăteau între coloane.

Gâfâind, Finch se opri la baza mausoleului și se aplecă. „Eu trebuie să o găsesc, se gândi el. Imaginează-ți, se afla de secole sub acest oraș și nici un suflet nu ajunsese s-o descopere!“

Când Finch se ridică auzi o șoaptă de deasupra. Ridică privirea și văzu bustul, un torso sculptat cu grație de Pytheos. Nu se putu abține să nu-i admire frumusețea chiar și când se clătină și veni cu capul înainte spre el.

Dacă Finch nu ar fi murit pe loc în urma impactului, ar fi observat un bărbat înalt cu o frunte lată, îmbrăcat cu o pelerină și pe cap cu un joben, care îl fixa cu privirea ca un vultur.

– Carter, percheziționează-l repede, ordonă el.

– Da, Profesore.

CAPITOLUL DOI

OZZIE ÎȘI CAUTĂ TATĂL

Într-o căsuță cu acoperiș de stuf din Wroxton, Anglia, Osgood Manning o studia pe străbătușa sa, Agatha. Aceasta se odihnea într-un fotoliu cu pernele umflate lângă un șemineu mare de piatră. Mirosul de pământ al bușteni lor arși umplea camera.

Ozzie se ruga pentru cel mai mărunt semn de înțelegere. Dar bătrâna rămânea pierdută în gânduri, cu ochii limpezi, dar distanți.

– Vă rog, o imploră Ozzie din nou. Nu știți nimic despre el?

Străbătușa Agatha zâmbi vag, îi mângâie mâna slabă a tânărului înalt și fragil și se legănă.

Ozzie se străduia să nu plângă. Toate căutările lui, toate marile lui speranțe... și se terminase totul?

Rătăcea prin Oxfordshire de aproape o lună, căutându-și străbătușa, când un vânzător de legume din Banbury îi spusese că doamna Bentley din Wroxton are o prietenă în vârstă de care are grijă și care se numește Agatha. Ozzie mersese cinci kilometri pe jos prin ploaie în aceeași zi și le găsise.

Inima îi sărise din piept când descoperise că într-adevăr era aceeași Agatha, sora bunicului său, pe care nu o văzuse de câțiva ani. Acum locuia cu doamna Bentley într-o căsuță de la poarta Abației din Wroxton și arăta exact așa cum și-o amintea: o femeie bine întreținută la vreo optzeci de ani cu ochi albaștri blânzi și pielea moale și pudrată.

Doamna Bentley îl întâmpinase pe Ozzie cu suspiciune, dar devenise mai prietenoasă când acesta îi explică motivul sosirii lui.

– Ea e singura mea rudă în viață până acum, din câte știu eu, îi spuse Ozzie cu multă tristețe. Prietenul lui, Wiggins, îl învățase puterea milei și o folosea acum la intensitate maximă. Agatha e singura mea șansă de a-l găsi pe tata.

Doamnei Bentley părea să îi fie milă de el, chiar și când dădu din cap.

– Dragul meu, mă tem că biata de ea n-a mai scos nici un cuvânt de un an de zile. Ochii ei și-au pierdut concentrarea cam tot de-atâta timp.

Dezamăgirea profundă a lui Ozzie o afectă atât de mult pe doamna Bentley, că insistă ca el să rămână la ceai.

– Cu siguranță pot face ceva să te ajut, spuse ea.

Asta fusese cu două zile în urmă. Acum, în timp ce stătea fixând-o cu privirea pe străbătușa sa, dorindu-și ca ea să vorbească, tot nu știa nimic despre tatăl lui. Toate întrebările pe care și le punea cu privire la el i se învârteau în cap: trăia sau murise? Era deștept sau prost? Blând sau rău? Afectuos sau rece? Bogat sau sărac? Și întrebările mai vechi, care îl torturau, reveniră și ele: de ce, în doisprezece ani, tatăl lui nu

încercase niciodată să îl găsească? Nu-i păsa deloc de fiul său? După întrebările acestea, veneau cele către mama lui: de ce nu îi spusese mai multe despre tatăl său? Ce anume aşteptase să îi dezvăluie la aniversarea lui de doisprezece ani? Şi de ce trebuise să moară înainte de asta?

Ozzie îşi şterse lacrimile, un gest inutil, îşi dădu el seama, pentru că Agatha nu-i vedea lacrimile. Şi doamna Bentley era ocupată la etaj.

Din nefericire, doamna Bentley nu-l ajutase deloc pe Ozzie. Nu ştia aproape nimic despre rudele Agathei, în afară de câteva povestioare despre fratele ei, bunicul lui Ozzie.

– Era foarte mândră de Winston, îi spusese doamna Bentley lui Ozzie în prima zi. Întotdeauna spunea că era suficient de deştept să fie diplomat, dar că în inima lui îşi dorise mereu să le predea copiilor. Se legănase în faţa Agathei şi vorbise mai mult către andrelele ei decât către Ozzie. Am întâlnit-o pe mama ta odată, dar mi-am dat seama imediat că e o tânără de treabă, inteligentă, bună la suflet şi foarte frumoasă. Aggie a vrut mereu să facă mai multe pentru ea, dar mama ta era foarte independentă.

– Şi tata? insistă Ozzie.

Doamna Bentley scuturase din cap.

– Dacă Aggie ştia ceva despre tatăl tău, n-a spus nimănui. Se uitase la prietena ei şi oftase. Mă tem că aşa va rămâne. Ce păcat!

Pentru prima dată de când murise mama lui, Ozzie nu ştia ce să facă. Irosise atât de mult timp şi efort în căutarea lui, că nu se gândise niciodată ce se va întâmpla când se va

termina. Se simțea stors, de parcă i-ar fi scurs cineva tot sângele din corp.

Încă se mai simțea așa în timp ce ținea mâna moale și grăsună a străbătușii Agatha într-a sa.

De la etajul căsuței, Ozzie o auzi pe doamna Bentley strigându-l:

– Osgood, am găsit ceva care te-ar putea interesa.

Ozzie se scutură din transă și urcă treptele mici de lemn până la etajul al doilea.

Dintr-un cufăr vechi din dormitorul străbătușii Agatha, doamna Bentley scosese un dosar mare și prăfuit, din piele. Se uita la el încântată.

– Aproape uitasem. Draga de ea îl mai scotea din când în când.

– Ce conține? întrebă Ozzie.

– Amintiri, drăguță, amintiri. E caietul de amintiri al lui Aggie. Cred că au trecut cel puțin doi ani de când nu l-am mai văzut. Mi-a ieșit complet din minte.

Doamna Bentley îi dădu dosarul când Ozzie îngenunche lângă ea.

– Te las puțintel singur cu el. Poate găsești ceva acolo... ceva care să te ajute, spuse ea, gânditoare.

Ozzie îi mulțumi în timp ce ieșea din cameră.

Înăuntru găsi niște scrisori vechi, flori presate, o panglică, fotografia unui munte, o pagină dintr-o carte de partituri, o invitație la o petrecere din 1839, un meniu, o floare cusută în bob de orez pe o pânză îngustă, o fotografie cu bunicul lui cu o carte în mână, un articol decupat din ziar despre

căsătoria reginei Victoria cu prințul Albert, programul la o piesă în care juca Sir Henry Irving. Ozzie se opri când ajunse la o fotografie cu mama lui, îmbrăcată într-o rochie de vară, așezată pe o bancă într-un parc, alături de bunicul lui. Era mică și ochii ei zâmbeau către aparatul de fotografiat, în timp ce el îi zâmbea cu afecțiune. Ozzie înghiți în sec și își șterse ochii, apoi scoase fotografia din dosar și o îndesă în buzunar. Strămătușa Agatha nu va ști niciodată că lipsește.

Când Ozzie puse dosarul înapoi în cufăr, găsi pe fundul acestuia câteva tăieturi din reviste și ziare legate la un loc cu sfoară. Le scoase, dezlegă sfoara și se uită prin ele. Spre surprinderea lui, tot teancul conținea relatări despre Sherlock Holmes. Sub ele era un exemplar din Anuarul de Crăciun Beeton, care conținea nuvela doctorului Watson despre maestrul detectiv, *Un studiu în stacojiu.* Oare strămătușa Agatha era un fan al domnului Holmes? Ce coincidență stranie!

Apoi dintre pagini căzu o altă fotografie: o imagine a mamei lui, tânără și așezată în mod dramatic în fața unei trăsuri. Dar de data asta, lui Ozzie nu-i plăcu ceva la fotografie... mama lui părea să flirteze cu cineva din spatele aparatului de fotografiat.

Deodată își dădu seama. Toate tăieturile păstrate erau despre domnul Holmes – și fotografia mamei lui era printre ele!

Ozzie alergă în jos pe scări către doamna Bentley, aproape gâfâind.

– V-a vorbit vreodată strămătușa Agatha de Domnul?

Tonul ascuțit al vocii lui o sperie.

– Cine, dragă?

– Holmes, domnul Sherlock Holmes! L-a menționat vreodată strămătușa Agatha?

– Din câte îmi amintesc, nu... Cine e?

Ozzie se întoarse spre Agatha. Ridică un articol care avea fotografia lui Holmes și i-l scutură în față.

– El e? Sherlock Holmes?

Strămătușa Agatha rămase tăcută, holbându-se în gol.

Ozzie lăsă ziarul în jos, își ridică apoi capul și scoase un hohot ascuțit de râs.

– Te rog, drăguță, stai jos și lasă-mă să-ți pregătesc o ceașcă de ceai, spuse doamna Bentley, încercând să-și ascundă îngrijorarea.

– Trebuie să plec.

Și înainte ca doamna Bentley să-l poată opri, Ozzie ieși pe ușă și se împletici pe trotuarul pavat cu piatră, schelălăind ca un pui de lup rătăcit, care și-a văzut brusc haita.

CAPITOLUL TREI

ÎNTOARCEREA LUI ALISTAIR

Între timp, în cartierul londonez West End, o fetiță de origine spaniolă, cu părul ca pana corbului, pe al său nume Pilar, mergea apăsat pe stradă, întrebându-se când va deveni în mod oficial un Ștrengar de pe Baker Street. Trecuseră câteva luni de la primul lor caz împreună și Wiggins, șeful găștii, nici măcar nu sugerase ca ea să devină membru. Desigur, ea nu locuia cu băieții și nu cerșea ca ei, dar lucrase alături de ei la cele mai importante cazuri ale lor pentru Sherlock Holmes. Și, de când plecase Ozzie, se implicase și mai mult.

Era adevărat că fusese puțin distrasă de veștile mamei ei cum că erau spaniole la origine, și nu țigănci, așa cum crezuse de când era mică. Dar trecuse peste asta acum. Se uită să vadă dacă o urmărește cineva înainte să cotească pe aleea de lângă Baker Street. „Trebuie să fiu mai atentă“, se hotărî ea.

Pilar ajunse în dreptul unor șipci de lemn care păreau să fie o fereastră acoperită, ciocăni de două ori așa cum era semnalul secret, apoi împinse. Scândurile erau de fapt o trapă care dădea în „Castel“, o fabrică de trăsuri abandonată,

unde se adăposteau Ștrengarii. Pilar intră în încăperea ca o peșteră, cu o podea de pământ și pietriș și o pasarelă care îi încadra perimetrul superior. Două uși mari de lemn care fuseseră zăvorâte de mult constituiau peretele din spate. O trăsură care fusese măreață la vremea ei, dar acum era stricată și pe care ei o numiseră recent „Măreața Doamnă", stătea pe butuci în fața lor. În centrul încăperii strălucea o vatră de foc. În jurul ei, cei mai mulți băieți leneveau.

Wiggins, șeful găștii, stătea în picioare lângă foc, în mijlocul unei povestiri, cu mâinile în aer și cu ochii căprui strălucindu-i. Pilar nu se putu abține să nu observe cât de ușor se transpunea în pielea personajelor din povestirile lui.

– Deci Oz și cu mine l-am înfășurat bine cu sfoară. Credeam că doar o să-l legăm, dar Ozzie bagă funia în scripete și zbang, aruncătorul de cuțite nebun a fost târât pe jos și ridicat în sus ca o gâscă de Crăciun la Covent Garden!

– Am mai auzit-o, mormăi Elliot.

Acesta era un băiat rotofei și ursuz cu părul roșcat și o mulțime de pistrui asortați pe față. Dar era deștept când venea vorba de muncă detectivistică și avea talent la cusut și asta îi ajuta pe cei din gașcă să rămână îmbrăcați bine.

– Dar e una bună, șefule! spuse Alfie, în timp ce-și scutura firimituri de pe bărbie și de pe jachetă.

Se privi într-un ciob de oglindă pe care-l adusese înăuntru, în timp ce își pieptăna părul de un blond spălăcit și apoi îi aruncă o privire lui Pilar. La șapte ani, era cel mai mic din gașcă și mereu pus pe șotii. Și totuși, la vârsta lui, era

un investigator competent și Wiggins se baza pe el mai mult decât pe unii dintre băieți mai mari.

– Ei bine, având în vedere că voi doi mă salvați pe mine, sunt de acord că e o poveste bună.

Pilar se duse către vatra de foc, își scoase gluga pelerinei sale lungi de catifea și se așeză lângă Alfie.

Wiggins dădu din cap în semn de salut.

– Ideea este că poți face lucrurile într-un fel sau în altul. Ozzie gândea mereu. Își imagina rezolvarea în minte înainte să facă ceva. Am fi putut să îl legăm pur și simplu pe aruncătorul ăla nebun de cuțite, dar ne-am fi luptat. Ozzie și-a folosit creierul și imaginația și ceea ce putea deveni o bătălie pierdută s-a transformat într-o victorie. De asta vă tot spun povestea asta. În ultima vreme am apelat prea des la violență. Rohan, ții minte când l-ai ridicat peste cap pe bădăranul ăla din cazul Halepi și l-ai aruncat cât colo?

Wiggins dădu din cap. Inutil.

Rohan stătea cu picioarele întinse lângă vatra de foc și dădu din cap, apoi își încrucișă brațele musculoase. Deși era tot un adolescent, avea înălțimea și constituția unui boxer în toată firea. Dar forța lui fizică era o povară; ar fi preferat să fie mai degrabă isteț.

– Io cred că e grozav să trimiți un tip nasol zburând prin aer, spuse Elliot și ceilalți râseră.

– Și asta l-a împiedicat să mă pocnească pe mine, adăugă James.

Wiggins dădu din cap oarecum frustrat.

– Băieți, pierdeți esențialul aici. Rohan, aia a fost o treabă bună. Dar indiferent cât de puternic e Rohan, întotdeauna o să fie cineva mai puternic. Wiggins se trase de păr. Dacă Oz ar fi fost aici, ar fi știut să explice mai bine.

– Băieți, ce vrea să spună este că istețimea minții e mai puternică decât forța fizică, spuse Pilar cu încredere. Trebuie să încetăm să ne bazăm pe forța lui Rohan și să ne folosim mai mult creierele.

– Exact.

Wiggins îi mulțumi cu o mișcare a capului.

Chiar atunci, se auzi o scârțâitură la trapă, și aceasta se deschise încet. Speriați, băieții se întoarseră să vadă un băiat necunoscut intrând în fabrica de trăsuri.

– Ia uite, tot îmbrăcați cu zdrențele de anul trecut? Și eu care credeam că în lagăr e rău!

Intrusul avea părul negru și drept cu o singură șuviță albă pe frunte, un nas strâmb și zâmbea cu jumătate de gură. La înălțime, era undeva între Ozzie și Wiggins, iar în talie cam la fel.

„Cine e vagabondul ăsta?“ se întrebă Pilar. Remarcă ceva neplăcut la el, deși nu chiar periculos.

În jurul ei, băieții murmurară:

– El e. S-a întors.

Cine? Pilar era pe punctul de a întreba, când Wiggins a izbucnit într-un hohot de râs. Se apropie de băiat și îl îmbrățișă cu putere.

– Bine ai revenit, Alistair! Lagărul nu e așa de rău, din câte văd. Arăți mai bine decât înainte.

Wiggins își trecu un braț pe după umerii vechiului său tovarăș și îl conduse în încăpere. Câțiva dintre băieți se ridicară și îl bătură pe spate sau îi strânseră mâna. Elliot nu o făcu.

– Spune-ne cum ai ieșit, prietene, spuse Wiggins.

Pilar își drese glasul și ridică din sprânceană înspre Wiggins.

– A, da. Alistair, ea e Pilar. Ea... ea e... ei bine, ne-a ajutat la câteva cazuri.

Câteva cazuri? Pilar numără în minte cel puțin șase.

Alistair o studie pe Pilar, cu ochii căprui întunecați și provocatori.

Lui Pilar nu-i plăcu modul în care se uita la ea. „Băiatul ăsta e un *mofeta*, își spuse ea. Un sconcs."

– Sper că n-ai slăbit rândurile luând printre voi o muieruș-că, spuse Alistair, râzând.

– Ă... nu... ei bine... se bâlbâi Wiggins.

Pilar îi aruncă o privire.

– Pilar e foarte deșteaptă, Alistair, își reveni Wiggins. Și are un fel straniu de a simți lucrurile înainte să se întâmple. Cum se numește asta, Pilar?

– Intuiție, spuse Pilar, înțepată.

Wiggins își șterse fruntea.

– Corect. Acum, oricum, Alistair, murim cu toții de nerăbdare să-ți auzim povestea.

Alistair privi prin fabrica de trăsuri.

– Văd că n-ați schimbat locul ăsta prea mult. Trebuie să spun, mi-a fost dor de el.

– Nu prea are simțul observației, remarcă Pilar. N-a observat tapiseriile pe care le-am atârnat.

Alistair își miji ochii la Pilar, dar nu spuse nimic. Oare putea să simtă că se gândește la el? Era acesta un avertisment?

– Spune-ne, prietene, cum ai ieșit din lagăr? insistă Wiggins.

Alistair se întoarse cu fața către gașcă.

– A fost o evadare grandioasă, treabă de legendă, vă spun eu! Alistair își scoase pălăria și dădu la iveală o cicatrice în formă de X la tâmplă.

Alfie o studie cu admirație. Wiggins văzu cicatrice zimțate și pe mâinile lui Alistair.

– Lagărul e mai rău decât o închisoare pentru că te pun să muncești până crăpi. Știam că, dacă nu ies de acolo repede, o să fiu și eu terminat. Dar dacă te prind fugind, ei bine... nu-i a bună. Alistair își frecă cicatricele de pe mâini. În cele din urmă, acum vreo câteva zile, am prins ocazia. Un bătrânel slăbănog a dat ortul popii în timp ce muta niște bolovani. Morții sunt puși în niște saci vechi și duși în căruțe undeva să fie îngropați. Când nu se uita nimeni, m-am urcat în sac cu bătrânul ăla, după ce a fost încărcat în căruță.

„Revoltător!“ se gândi Pilar.

Chiar și băieții scoaseră gemete de dezgust.

– Să zaci acolo cu un cadavru? spuse Simpson, scuturând din cap.

Alistair râse.

– E mai confortabil decât ai crede. Oricum, când au dat jos sacii la cimitir, au fost atât de șocați să mă vadă sărind că i-am speriat de moarte și asta a fost tot.

– De unde ai făcut rost de haine? spuse Elliot, sceptic. Niște țoale cam elegante pentru lagăr.

Pilar dădu din cap în tăcere. Era mult mai răbdătoare decât ceilalți cu dispoziția proastă a lui Elliot. Dacă se uita dincolo de asta, simțea o tristețe profundă la el și recunoștea că era capabil deseori de observații pertinente. În mintea ei, adăugă la remarca lui Elliot: „Arăți prea bine hrănit, domnule Alistair, ca să fi ieșit recent din lagăr".

– Ei bine, să spunem că eu aveam mai multă nevoie de haine decât tipul de la care am împrumutat țoalele astea fine.

Băieții începură să pună întrebări:

– Ce te-au pus să faci acolo?

– Când ai ieșit?

– Unde ai fost de când ai scăpat?

– Cum era haleala?

Alistair ridică o mână.

– Este timp pentru toate astea. Aveți ceva de mâncare? Sunt lihnit.

Rohan îi aruncă lui Alistair o chiflă și Wiggins îi făcu semn lui Alfie să aducă un cartof copt.

Pilar continuă să îl observe pe Alistair. Își aminti ce îi spusese Wiggins despre el: că era unul dintre primii băieți care se alăturaseră Știrengarilor, că era iute la minte și că putea mereu să iasă dintr-o problemă cu ajutorul vorbelor, că ajunsese în lagăr când fusese prins furând mâncare de la un negustor. Știa că Wiggins ținea la el, deși, sincer, nu-și dădea seama de ce.

Alfie îi dădu lui Alistair cartoful.

– Poftim, prietene, spuse el cu mândrie.

– Numai atât aveți? Nu mai mâncați șobolani, nu, Wiggins?

Lui Alfie îi pică fața.

Wiggins zâmbi.

– Te-am văzut gătind un șobolan sau doi. Dar o să mergem la piață pentru Domnia Ta mai târziu.

– Ai putea să îi mulțumești lui Alfie, spuse Pilar categorică. Și nu mai mesteca atât de tare. Parcă ești un animal.

– Wiggins, se pare că fătuca asta ne face probleme, spuse Alistair și râse.

Înainte ca Wiggins să răspundă, Pilar spune:

– Spre informarea ta, lucrez cu Ștrengarii de luni întregi. Domnul Holmes îmi apreciază ajutorul la fel de mult ca al celorlalți din camera asta.

– Nu te pune cu ea, Alistair! E mai periculoasă decât lagărul.

Elliot îi zâmbi lui Pilar.

Alistair își miji ochii la ea.

– Ești țigancă, nu?

– Nu, spuse ea, ascunzându-și supărarea. Sunt spaniolă.

– De viță nobilă! adăugă Alfie.

Chiar atunci, se auzi ciocănitura dublă la ușă și Billy, băiatul de casă al lui Sherlock Holmes, intră înăuntru. Billy era îmbrăcat în costumul lui obișnuit de lână albastră cu butoni de alamă și un chipiu asortat.

– Domnul... spuse el repede, și apoi se opri când îl văzu pe Alistair. Te-ai întors din morți, ei?

– Ia te uită, dacă nu e micul soldat de tinichea! Tot în holul doamnei Hudson dormi? râse Alistair.

Billy se apropie de el, dar Wiggins păși între ei.

– Destul, prieteni! Ce ai pentru noi, Billy?

Billy zâmbi disprețuitor înspre Alistair înainte să se întoarcă înapoi spre Wiggins.

– Domnul vrea să vă prezentați la Muzeul Britanic. A murit cineva. De fapt a fost strivit, mai degrabă.

Wiggins se uită la Pilar și la Rohan.

– Voi doi veniți cu mine. Se întoarse spre Alistair și îi spuse: Simte-te ca acasă, prietene, ai destulă companie. Ne întoarcem când putem.

Alistair se ridică și își puse pălăria.

– Dacă e în regulă, aș vrea să-l văd pe Domnul din nou.

Pilar și Elliot așteptară răspunsul lui Wiggins.

– Ești sigur că ești în stare? întrebă Wiggins.

– Hai să mergem, spuse Alistair, îndreptându-se spre trapă.

– Eu ce vrei să fac? îl întrebă Rohan pe Wiggins.

– Mai bine rămâi aici.

Rohan dădu din cap că da, și Wiggins fu recunoscător pentru faptul că nu isca niciodată necazuri.

Pilar își puse pelerina și îl urmă pe Wiggins la ușă, dar nu înainte de a schimba cu Elliot o privire neliniștită.

CAPITOLUL PATRU

SE FAC JOCURILE

Când Wiggins, Pilar și Alistair au ajuns la Muzeul Britanic, clădirea era înconjurată de cordoanele ofițerilor de la Scotland Yard. Fără să se oprească, cei trei încercară să intre pe ușile din față, până când un braț îmbrăcat în uniformă se proțăpi în fața lor și o voce strigă:

– Stați!

Alistair își îndreptă umerii.

– Am venit să-l vedem pe domnul Sherlock Holmes.

– Sigur, vă conduc direct la el, îi ironiză polițistul.

Alistair se împinse să intre.

– Ne așteaptă, așa că ar fi bine să nu-i ignori dorința.

Auzind asta, polițistul îl apucă pe Alistair de braț și îl aruncă pe trepte pe pavajul pietruit.

Wiggins se uită urât la polițist.

– Chiar trebuia să-l arunci?

– Valea de aici sau tu urmezi! lătră polițistul la ei.

Wiggins și Pilar se grăbiră să coboare scările spre Alistair.

– Ai fi putut să te descurci mai bine, prietene, spuse Wiggins, ajutându-l să se ridice în picioare.

Alistair se trase de lângă Wiggins și scuipă.

– Îi arăt eu copoiului.

Tropăi către intrarea din spate a clădirii.

Pilar își dădu ochii peste cap. Mândria amestecată cu prostia și cu temperamentul sălbatic formau o combinație periculoasă. În timp ce îl urmau, Pilar îi șopti lui Wiggins:

– Întotdeauna a fost așa de mânios?

– Ultimul an a fost greu pentru el, spuse Wiggins, cu milă.

Pilar dădu din cap, deși nu-i era deloc milă de el. Dar dacă Wiggins îl respecta atât de mult pe Alistair, poate că trebuia să îi dea o șansă.

Merseră pe urma lui Alistair până la o intrare de serviciu păzită de un polițist. Imediat ce polițistul se uită în altă parte, cei trei se strecurară înăuntru, trecură pe lângă baza unei scări, printr-o ușă mare de lemn și intrară într-un coridor al muzeului.

Auziră voci venind din capătul holului și le urmară până într-o galerie lungă unde două sculpturi enorme de piatră – fiecare jumătate femeie, jumătate animal – se ridicau până la șase metri înălțime.

– N-aș vrea să mă întâlnesc cu creaturile alea dacă ar fi în viață, spuse Wiggins cu ochii mari.

– Cred că sunt din Egipt.

Pilar își aminti că văzuse niște poze într-un ziar despre statuile care fuseseră dezgropate acolo.

– Haide, spuse Alistair, agitat.

– Stai ușor, Al! Wiggins îi puse mâna pe umăr. Lasă că vă conduc eu la Domnul. Tu ești agitat din cauza sticletelui. Și oricum, domnul Holmes nu te-a mai văzut de un an. Nu poți să dai buzna așa peste el.

Alistair îi aruncă lui Wiggins o privire dezaprobatoare, dar apoi ridică din umeri.

– Foarte bine, prietene, e spectacolul tău.

Îi făcu semn cu mâna lui Wiggins să arate drumul.

Wiggins se uită ciudat la Alistair înainte să pornească.

Pilar se decise că poate se înșelase când se gândise să îi mai dea lui Alistair o șansă. O călca pe nervi.

Sherlock Holmes și doctorul Watson stăteau în fața rămășițelor mausoleului din Halicarnas, discutând cu un bărbat cu față de șobolan, îmbrăcat cu un pardesiu ponosit. Lângă ei, pe podea, se vedea o prelată de pânză care acoperea o sculptură spartă și cadavrul lui Calico Finch.

– A fost atins ceva, Lestrade? spuse Holmes, privind prin încăpere.

– Doar am acoperit trupul, domnule Holmes, și în rest am dat ordin ca totul să rămână exact unde a fost găsit. Știu cât de mult țineți la metodele dumneavoastră.

– Lestrade, îți apreciez eforturile, dar ai lăsat treizeci de ofițeri Scotland Yard să se plimbe încoace și încolo prin galerie, și asta a distrus orice șansă de a descoperi vreo urmă de talpă sau alte dovezi privind crima.

Holmes își scoase lupa, se apropie de prelată împreună cu doctorul Watson și o trase.

Neafectat de remarca lui Holmes, Lestrade arătă către vârful mausoleului.

– Statuia stătea în spațiul dintre cele două coloane. Cineva sau ceva trebuie s-o fi împins. A aterizat acolo. Arătă spre un braț și o parte dintr-un crac de pantalon care ieșea de sub marmura spartă. Asistentul bibliotecarului principal spune că mausoleul și statuile sunt la expoziție de peste treizeci de ani, deci e improbabil ca bustul să fi devenit brusc instabil. Și paznicul de noapte n-a văzut și n-a auzit nimic până la izbitura provocată de căderea statuii, și nici n-a observat pe cineva care să plece din muzeu. E o crimă, limpede ca bună ziua, concluzionă el.

Holmes se lăsă în genunchi.

– Lestrade, observațiile tale sunt ca întotdeauna geniale în simplitatea lor.

Ținând lupa în fața lui, se târî în patru labe prin perimetru, oprindu-se și oftând și apoi spunând: „Aha“.

În acest timp, Wiggins, Pilar și Alistair intrară în galerie. Când un polițist încercă să îi oprească, Lestrade îi făcu semn să stea pe loc. Watson îi salută pe cei trei cu o înclinare scurtă a capului.

De ce nu-i saluta Domnul? se întrebă Pilar. Mă rog, cel puțin nu îi acorda atenție specială lui Alistair. Gândurile ei erau astfel ocupate, când privirea i se opri pe statuia spartă și pe membrele mortului. Își acoperi gura ca să nu vomite.

Wiggins se abținu să nu facă același lucru. Alistair scoase un fluierat.

Holmes îi aruncă o privire încruntată și apoi își reluă examinarea brațului stâng al lui Calico Finch. Ridică brațul, deschise degetele strânse în pumn și le studie la lupă. Frecă palma cu degetul mare și îl lăsă pe podea lângă ceea ce părea a fi un șnur de piele. Examină șnurul sub lupă și zâmbi, apoi scoase un plic din buzunarul vestei și îl puse înăuntru.

Holmes se aplecă din nou în patru labe și, pentru câteva minute, cotrobăi pe acolo înainte să se ridice din nou.

– Inspectore, pune-ți oamenii să curețe mizeria. După ce termină, doresc să examinez din nou cadavrul.

Holmes își întoarse atunci atenția către Wiggins, Pilar și Alistair.

– M-am prezentat la datorie, domnule Ho..., începu Alistair, dar Holmes trecu de el și se strecură în spatele mausoleului.

Cei trei îl urmară până la o scară de lemn care ducea până în vârf. Holmes începu să se cațăre.

– Wiggins, te rog, vino cu mine! Voi doi rămâneți jos.

Holmes, cu lupa în mână, studia fiecare treaptă pe măsură ce urca.

Înfuriindu-se în tăcere că au fost lăsați în urmă, Pilar și Alistair îl priviră pe Wiggins care mergea la călcâiele Domnului în sus pe scară. Vârful mausoleului semăna cu un mic templu, cu o podea de piatră și coloane care înconjurau perimetrul și susțineau acoperișul de deasupra. Două statui rămăseseră intacte. Wiggins privi în jur. Nimic altceva nu părea deranjat.

Holmes se lăsă încă o dată în genunchi și examină podeaua, înainte să se apropie de zona unde fusese bustul. Privind în jos, spuse:

– Ce ghinion pentru Finch să treacă atât de aproape de structură!

– Un ghinion teribil, fu de acord Wiggins.

– Cine e băiatul care e cu voi? Holmes se întoarse brusc și îl studie pe Wiggins cu o privire intensă ca de șoim. Mi se pare cunoscut.

– E Alistair, Domnule. A fost cu noi până acum un an și acum s-a întors.

Wiggins simți că îi bate inima.

Nu-i spusese niciodată Domnului că Alistair ajunsese în lagăr. Nu voia să admită că unul dintre ei fusese prins furând.

Holmes se uita la fața lui Wiggins, dar gândurile sale păreau să fie în altă parte.

– Când s-a întors?

– Astăzi, spuse Wiggins.

Holmes îl bătu pe Wiggins pe umăr cu degetul său arătător lung.

– Prietenul tău s-a întors într-un moment interesant sau hai să spunem oportun, băiatul meu!

Wiggins dădu din cap.

– Bărbatul acela, continuă Holmes, arătând spre locul de odihnă al lui Calico Finch, avea talentul de a descoperi lumi pierdute. Cineva s-a chinuit mult să se asigure că nu va mai descoperi nici una. De ce oare? Și ce lume căuta? Apele întunecate ale acestui caz sunt adânci.

Holmes porni spre scară și îi făcu semn lui Wiggins să-l urmeze.

– Am nevoie ca voi să supravegheați zona din afara muzeului și să-mi raportați dacă cineva a văzut doi sau trei oameni ieșind din clădire noaptea trecută.

– De unde știți că au fost mai mulți oameni? întrebă Wiggins.

– Cineva l-a urmărit pe Finch până la această structură și altcineva a împins statuia. Semnele de pe podeaua de jos indică faptul că doi oameni l-ar fi urmărit. Vino, băiete! Trebuie să reexaminez trupul ghinionistului domn Finch și să văd ce bibliotecar știa despre cercetările sale. E mult de lucru aici.

CAPITOLUL CINCI

ŞTRENGARII DESCOPERĂ UN INDICIU

Wiggins, Pilar și Alistair se opriră vizavi de muzeu.

În apropiere, un bătrân rotund stătea pe un sac plin. Avea o claie încâlcită de păr negru-cenușiu unsuros și obrazul negru, ridat de vreme. Wiggins își dădu seama că era un vagabond.

– Deci, știi de ce e toată poliția asta pe acolo, prietene? îl întrebă el.

– Nu-i treaba mea, mormăi bătrânul.

– De cât timp stai aici? insistă Wiggins.

– Cine sunteți voi? Lăsați-mă în pace!

– Spune-ne ce știi, ticălos bătrân, spuse Alistair nerăbdător.

Bărbatul se ridică, aburcă sacul pe umeri cu un geamăt scăzut și plecă.

– Te pricepi, nu glumă, la interogat, îi spuse Pilar lui Alistair trecând în fugă pe lângă el. Când îl ajunse din urmă pe bătrân, spuse: Domnule, vă pot întreba ceva?

Bărbatul continuă să meargă.

Pilar îl urmă, fără teamă.

– Domnule, ați văzut pe cineva ieșind din clădirea aceea astă-noapte?

Arătă către muzeu.

Bătrânul se mișca repede pentru cineva de vârsta și dimensiunea lui.

– Lăsați-mă în pace! Nu sunt paznicul de noapte.

Pilar grăbi pasul. Băieții o ajunseseră și ei din urmă.

– Cineva a fost omorât acolo noaptea trecută, un bărbat a murit. Stăteați acolo! Ați văzut pe cineva ieșind din muzeu?

Bătrânul încetini, cu fruntea asudată.

– Domnii aceia n-au avut nimic de-a face cu asta, acum valea de aici, cerșetorilor!

Lăsă sacul jos și se așeză pe el din nou, trăgându-și sufletul.

– Ce păcat, s-ar putea să existe o recompensă dacă îi puteți identifica pe acei bărbați, continuă Pilar.

– Aveți voi bani de plătit, piticilor? Dați-mi un șiling și vă spun ce vreți. Dacă nu, lăsați-mă în pace.

– Ne spuneți nouă și noi îl aducem pe bărbatul care vă plătește. Pilar își încrucișă brațele la piept și îl privi pe bătrân în ochi. Dacă nu, o să stăm aici până ne spuneți ce știți.

– Tai-o de aici, fătuco, nu vă spun ni'ca.

– Haideți. Să-l lăsăm pe nespălatul ăsta bătrân.

Alistair porni în josul străzii.

Wiggins își puse mâna pe brațul lui Pilar și îi făcu din ochi.

– Alistair are dreptate. Hai să mergem. Nu știe ni'ca. Probabil a dormit toată noaptea și acum doar încearcă să facă rost de mălai.

Wiggins simulă că o conduce pe Pilar de acolo.

– Habar n-aveți voi. Bătrânul râse. Am văzut trei bărbați ieșind pe porțile muzeului împreună. Trăsura lor era la cinci pași de mine.

Pilar se abținu să nu râdă. Se întoarse să plece cu Wiggins.

– Cred că ai dreptate, Wiggins. Chiar dacă a văzut ceva, se pare că nu știe nimic.

– Erau niște domni, strigă bătrânul după ea. Cel cu pelerină și joben, ceilalți îl strigau Doctore, nu, nu, îl strigau... Profesore.

Wiggins și Pilar se opriră în loc.

„Profesore?“

Wiggins o apucă pe Pilar de mână și strigă după Alistair, în timp ce se grăbeau să-l ajungă din urmă.

– Trebuie să-l găsim pe Domnul – acum!

CAPITOLUL ŞASE

ZEIŢA DIANA

Cei trei au ajuns la muzeu într-un suflet. I-au găsit pe Holmes și pe Watson angajați într-o conversație cu asistentul bibliotecarului principal, domnul Allegro Tuttle, la o masă din sala manuscriselor. Holmes se uită la Wiggins cu severitate. Wiggins le făcu semn celorlalți să tacă din gură până îi chema Domnul. Indiciul pe care îl descoperiseră aproape o ardea pe Pilar. Frustrată, își îndreptă energia către bibliotecar.

Slab, prăpădit și chel, Tuttle era un băț de om. Cea mai mare parte din corpul lui păreau să fie ochii lui ca două bile, care erau mărite de o pereche de ochelari cu lentile groase și rame de sârmă care îi stăteau în echilibru pe nas. „Tipul clasic de învățat“, decise Pilar.

– Domnule Holmes, spuse Tuttle pe un ton nazal, așa cum v-am mai spus, omul era obsedat și la fel de secretos. Domnul Calico Finch nu împărtășea nimănui subiectul cercetării sale. Eu am înțeles câte ceva doar din documentele pe care le selecta și din încă ceva.

– Vă rog, spuneți ce ați dedus, domnule, spuse Holmes cu o fluturare a mâinii.

– Domnul Finch studia orice scriere și fragment din bibliotecă ce conținea informații despre prezența romană în Anglia din primii ani ai mileniului și până la căderea imperiului. Cunoștea bine scrierile lui Dio Cassius, ale lui Eutropius și Suetonius, dar există fragmente mai puțin cunoscute ale istoricilor acestora și ale altor scriitori care sunt atât de obscure, încât nici eu nu știam că există în arhivă.

– Dar ce căuta? spuse Watson, nerăbdător.

– Nu sunt sigur, răspunse Tuttle, dar cred că studia mitul zeiței romane Diana, zeița vânătorii și a războiului. Am văzut un fragment după ce l-a cercetat el, care se referea la popularitatea Dianei printre soldații romani încartiruiți aici cu o mie șase sute de ani în urmă. Și apoi mai era micul jurnal de piele în care domnul Finch mâzgălea notițe despre cercetările lui. Coperta avea o ilustrație clasică a Dianei.

Holmes scoase din buzunar plicul și îi arătă lui Tuttle șnurul de piele pe care îl găsise lângă trupul lui Finch.

– Da, domnule Holmes, se prea poate să fi fost acesta șnurul de la jurnal.

– Nu a fost găsit nici un jurnal în preajma corpului, spuse Watson. Înseamnă că ucigașul i l-a luat lui Finch din mână.

Holmes nu comentă deducția lui Watson.

– Există un șantier arheologic? întrebă el, punând șnurul înapoi în plic.

– Nu, domnule Holmes, nu cred să existe. Un asemenea proiect ar fi atras prea multă atenție. Săpăturile arheologice afectează pământul mai mult decât un șantier de construcții, și e nevoie de mulți oameni care să lucreze la un loc. Dacă domnul Finch ar fi fost implicat în dezgroparea unei relicve, aș fi știut cu siguranță. Dar cum dispărea din bibliotecă de multe ori zile întregi, îmi pot imagina doar că cerceta să afle amplasarea zeiței. Nu mă îndoiesc că încă o mai căuta când și-a găsit moartea.

Holmes mai continuă să îl interogheze pe Tuttle o vreme, în timp ce Wiggins, Pilar și Alistair rămaseră ghemuiți pe podea, așteptând.

Wiggins îl văzu pe Alistair oftând nerăbdător. Deși Alistair era un vechi prieten și îi dusese dorul, Wiggins își dădu seama că acesta se schimbase. „Va trebui să lucrez la el, se gândi Wiggins. E ca și cum aș începe de la capăt cu un băiat nou care a fost singur pe străzi. Lagărul a frânt ceva în el."

La finalul discuției lor, Holmes îi ceru lui Tuttle să revizuiască toate manuscrisele pe care Calico Finch le studiase în noaptea în care murise, ca să vadă dacă nu sunt indicii cu privire la căutarea acestuia.

Când în cele din urmă Holmes și Watson ieșiră din bibliotecă, Wiggins, Pilar și Alistair îl urmară.

Încântată, Pilar îi împărtăși ceea ce aflaseră de la bătrânul de pe stradă. Vestea îl opri pe Watson în mijlocul pasului.

– Profesor? spuse Watson, cu o tonalitate nervoasă în voce. Sunteți siguri?

– Da, Watson, spuse Holmes fără să fie surprins. Însăși natura crimei indică faptul că Profesorul Moriarty și-a băgat nasul pe aici. Rețeaua lui e ca o pânză de păianjen acoperă tot orașul. Cea mai mică sfâșiere a unei ațe îl informează de o șansă. Se pare că domnul Calico Finch a făcut tot ce a putut să își țină proiectul în secret. Numai Moriarty ar fi putut să îl descopere.

– Și ce facem acum? întrebă Pilar.

– Să sperăm că studiile lui Tuttle ne vor oferi informația de care avem nevoie. Între timp, Watson și cu mine vom cerceta reședința lui Calico Finch. Wiggins, ne întâlnim pe Baker Street la unsprezece fix. Cu jurnalul lui Finch, Moriarty e cu mult înaintea noastră în jocul ăsta. Trebuie să ne mișcăm repede.

CAPITOLUL ŞAPTE

OZZIE SE ÎNTOARCE PE BAKER STREET

Clădirea familiară de la numărul 221B de pe Baker Street nu îl alina deloc pe Ozzie. De fapt, stomacul i se strânse ghem la vederea ei. Își fixă privirea pe ferestrele de la etajul al doilea și încercă să-și organizeze gândurile care i se învălmășeau în minte. În afară de momentul în care murise mama lui, nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată atât de dezorientat.

Și nu arăta deloc prezentabil. Pantalonii îi erau acoperiți de noroi, cămașa îi era șifonată și pătată, și una din mânecile jachetei îi era sfâșiată. Își pierduse melonul în călătoriile sale și părul lui castaniu des i se ridica în vârtejuri sălbatice. Sub ochi avea cearcăne umflate. Pipăi pozele mamei sale din buzunar și urechile începură să-i țiuie.

Ozzie se ascunsese într-un tren din Banbury, dar fusese dat jos după puțin timp și mersese pe jos distanța rămasă până la Londra. Se aventurase prin ploaie și frig timp de o zi și jumătate, înainte să ajungă în Baker Street. Pe parcursul întregii călătorii, fusese obsedat de cum să îl abordeze mai bine pe Domnul. Erau puține dovezi, dar pozele mamei sale

la un loc cu tăieturile din ziar sigur însemnau ceva. Ozzie își aminti cum el și mama lui se mutaseră la Londra și ea alesese mereu locuri de muncă sau apartamente în apropiere de Baker Street. De asemenea, îi găsise lui Ozzie ucenicia la scribul de pe Oxford Street, în apropiere de Baker Street. Și în plus, nu spuneau mereu Ștrengarii că Ozzie și Domnul seamănă? Și puterile de deducție ale lui Ozzie nu erau dovezi suplimentare că Sherlock Holmes putea fi tatăl său?

Se hotărâse să îl înfrunte pe Domnul și să afle adevărul. Dar acum că era aici, se simțea rău.

Își adună curajul și traversă Baket Street. Chiar când se întinse să bată la ușă, Billy o deschise.

– Oz! Pe unde ai umblat? Mă bucur să te văd, prietene!

Billy își puse brațul în jurul lui Ozzie și îl bătu pe spate.

Ozzie făcu un pas în spate. Întotdeauna fusese stânjenit de arătarea afecțiunii și acum cu atât mai mult.

– Domnul e acasă? întrebă el, ițindu-se peste umerii lui Billy și pe scări în sus.

Billy se opri. Examină hainele rupte ale lui Ozzie și nu se putu abține să nu remarce privirea ciudată din ochii lui.

– Ești bine, Oz?

Ozzie încuviință absent.

– Domnul și doctorul Watson sunt la Muzeul Britanic, investighează o crimă. De ce nu intri să îi aștepți?

Ozzie dădu din cap că nu.

– I-ai văzut pe ceilalți? întrebă Billy, lăsându-și capul pe o parte și încercând să afle ce e în neregulă cu Ozzie.

Ozzie se uită în jos la picioare și mormăi ceva incoerent, înainte să se întoarcă să plece.

Billy îl strigă, dar Ozzie era deja la mijlocul străzii.

CAPITOLUL OPT

PILAR ÎL ÎNFRUNTĂ PE WIGGINS

Când Wiggins și Pilar se întoarseră la Castel, Ștrengarii pierdeau vremea pe acolo. Alistair spusese că vrea să vadă cartierul și că se întoarce repede.

Majoritatea băieților jucau cărți sau luau micul dejun. Pilar și Wiggins li se alăturară la vatra de foc. Elliot stătea în apropiere și cosea. Rohan stătea întins în Măreața Doamnă, încercând să descifreze niște cuvinte dintr-o carte de-a lui Ozzie. Alfie mângâia nevăstuica lui Wiggins, pe Shirley, și privea peste umărul lui Rohan.

– Crezi că se mai întoarce, Ro? întrebă Alfie.

– Deci v-a fost dor de mine, ei?

Alistair intră pe ușă; vocea îi era plină de îngâmfare.

– Nu vorbeau despre tine, mormăi Elliot, abia ridicând privirea de la ac.

– Tot mai faci treaba aia de muiere, Tigheluță? Ce-ți faci, o bonețică nouă și drăguță?

Alistair râse și se duse să vadă la ce lucrează Elliot.

Elliot își trase brațul drept înapoi ca să-l pocnească, dar Wiggins interveni:

– Ușor, băieți.

– Vreau doar să văd ce face Tigheluță. Nu-i nici un rău în asta, nu?

Elliot se uită urât la Alistair și trase materialul mai aproape.

– Nu-i treaba ta.

– Ai grijă, Alistair! Elliot are temperament, spuse Simpson.

– Și Alistair are, spuse Fletcher.

– Miroase a bătaie! spuse James.

– Bine, băieți, tăceți din gură și ascultați-mă. Am pus mâna pe un caz important. Wiggins le explică evenimentele din dimineața aceea. Stați degeaba dacă vreți. Trebuie să fim odihniți înainte să îl întâlnim pe Domnul.

Elliot, Rohan și Alfie își reluară activitățile, în timp ce Alistair se întinse pe o pătură lângă foc și închise ochii.

Între timp, Pilar îl întrebă pe Wiggins dacă nu vrea să iasă la o plimbare cu ea.

– Cred că mi-ar prinde bine un pic de aer proaspăt. Rohan, stai cu ochii pe leneșii ăștia. Și, Elliot, nu vreau necazuri din partea ta.

– De ce mă acuzi mereu pe mine? murmură Elliot fără să ridice privirea. Nu în legătură cu mine trebuie să îți faci griji.

– M-ai auzit, și e valabil pentru toată lumea. Fără necazuri, repetă Wiggins în timp ce ieșea pe ușă.

Odată ieșiți afară, Pilar trecu direct la subiect:

– E vorba de Alistair. Ceva nu e în regulă cu el și sunt sigură că Ozzie ar fi de acord cu mine. Se opri și privi expresia lui Wiggins. Îmi pare rău dacă sună dur, Wiggins. Pilar se opri din nou și apoi vorbi cu atenție: În afară de asta, nu înțeleg de ce nu mi-ai oferit statutul de membru. Știi că abilitățile mele de detectiv sunt la fel de bune cu ale oricui din gașcă.

Wiggins păru luat prin surprindere, dacă din cauza comentariilor ei cu privire la Alistair sau din cauza ultimei fraze, nu știa.

– Ei bine, e adevărat, încheie ea.

Măcar acum Wiggins înțelegea de ce Pilar îl tot urmărise în ultima vreme. Încercând să fie un șef înțelegător, dădu doar din cap în timp ce asimila informația.

– Recunosc că Al s-a schimbat în lagăr. Dar dă-i timp. E un tip deștept și loial. O să se dea pe brazdă.

„Era o notă de îndoială în vocea lui?“ se întrebă Pilar.

– De ce nu-l place Elliot? întrebă ea.

– Istorii vechi de-ale găștii, spuse Wiggins. Poți să-l întrebi tu singură pe Elliot.

– Bine. Ai fost foarte dur cu el, să știi. Și asta are tot legătură cu Alistair?

Wiggins ridică din umeri. Nu-și dăduse seama că e așa de evident că uneori se lua de Elliot.

– În fine, continuă Pilar, intenționez să stau cu ochii pe Alistair.

Wiggins dădu din nou din cap, dar de data asta rămase cu privirea ațintită spre trotuar, în timp ce continuară să meargă.

– Tot nu mi-ai răspuns la cea de-a doua întrebare, spuse Pilar pe un ton mai puțin provocator.

Brusc, Wiggins se opri. Pilar era bucuroasă că se oprește să se gândească la cuvintele ei mai serios.

Dar în loc să îi răspundă, arătă spre un zid de cărămidă care mărginea partea de nord a străzii. Cineva desenase pe el cu cretă niște simboluri ciudate. Pilar și Wiggins traversară strada ca să se uite mai îndeaproape.

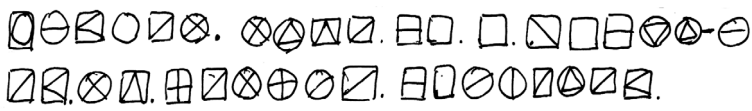

– Ce crezi că este? întrebă Wiggins.

Pilar își înclină capul în timp ce examina semnele.

– Nu știu, dar trebuie să însemne ceva.

Își deschise pelerina și scoase un carnețel și un creion din buzunarul interior. Începu să transcrie desenele.

– Știi să scrii? întrebă Wiggins, surprins.

– Am învățat la școală. Dar nu trebuie să știi să scrii ca să copiezi simboluri. Cum Ozzie e plecat, m-am gândit să port eu la mine carnețelul și creionul.

Chiar atunci, restul găștii sosi de după colț.

– Cred că e aproape ora unsprezece, spuse Wiggins.

– Corect, fu de acord Pilar, terminând de copiat.

Sherlock Holmes se plimba încoace și încolo când Wiggins, Pilar și Alistair intrară în biroul lui. Ceilalți Ștrengari așteptau la parter. O echimoză vineție, mărginită de pete roșii, traversa fruntea lui Holmes pe diagonală. Wiggins știa că Domnul se implica foarte rar în altercații, așa că trebuia să se fi întâmplat ceva neobișnuit.

Holmes le făcu semn să se așeze pe canapea și începu pe un ton agitat:

– Ștrengarilor, ne schimbăm direcția cercetărilor imediat pentru că viața vechiului meu prieten depinde de noi – Watson a fost răpit!

Holmes se opri din mers și își cuprinse baza nasului cu degetul mare și cel arătător. Închise ochii strâns.

Wiggins își puse mâna în cap și se întoarse către Pilar care stătea cu gura căscată.

– *Fir-ar!* exclamă Alistair.

După un moment de liniște, Holmes continuă:

– Când am plecat de la muzeu, Watson și cu mine ne-am îndreptat spre casa lui Calico Finch. Am răscolit prin hârtiile și prin biblioteca lui, căutând indicii ale muncii sale. În acest timp, trei matahale au intrat cu forța în casă și ne-au atacat.

În timp ce ne luptam cu ei, am primit o lovitură amețitoare cu cleștii de la șemineu și mi-am pierdut cunoștința. Holmes arătă către rana de pe frunte. Când mi-am revenit, Watson dispăruse.

Pilar îl privi pe Holmes cu o oarecare surprindere. Părea aproape emotiv.

– Ce vreți să facem noi, Domnule? întrebă Wiggins.

– Trebuie să căutăm, Wiggins, trebuie să căutăm. Există un loc unde oamenii lui Moriarty și-au mai ținut victimele în trecut, în catacombele din Cimitirul West Norwood. Am aranjat ca o căruță să vă ducă acolo pe tine și pe restul Știrengarilor.

– Catacombe? întrebă Wiggins.

– Morminte subterane, spuse Holmes, un loc liniștit unde să ții oameni captivi.

– Morminte! spuse Alistair. Genial!

Holmes miji ochii la băiat și apoi se întoarse către Wiggins.

– Dacă îl găsiți pe Watson, chemați-mă imediat. Eu plănuiesc să investighez și alte locuri. Trebuie să acționăm repede sau totul va fi pierdut.

– Ne primim plata normală sau mai mult dacă îl găsim pe doctor? întrebă Alistair.

– Alistair! spuseră Wiggins și Pilar într-un glas.

Holmes se duse către șemineu și își ridică pipa de lut de pe cămin.

– Wiggins, prietenul tău nu irosește energie sau sentimente. Sper că asta îl va face un investigator mai bun. Acum vă rog... Vocea lui Holmes aproape se sparse când le făcu semn să plece: Dacă îl salvați pe singurul meu prieten, vă asigur, veți fi răsplătiți regește. Acum, la treabă!

CAPITOLUL NOUĂ

OZZIE ÎL ÎNFRUNTĂ PE HOLMES

Din locul său aflat la câteva uși de numărul 221B, Baker Street, Ozzie îi privi pe Ștrengari: Rohan, Elliot, Alfie, Pete, Fletcher, Shem, James, Barnaby, Simpson, chiar și Shirley, erau toți acolo. Fără îndoială, îl așteptau pe Wiggins și posibil pe Pilar să coboare din apartamentul lui Holmes cu o nouă însărcinare. Și cum toată gașca fusese chemată, era clar una importantă.

Ozzie simți cum inima îi face salturi în piept. Oare era dorința de a alerga și de a li se alătura? Sau nerăbdarea ca ei să plece?

Curând după ce o căruță trase în fața apartamentului lui Holmes, Wiggins, Pilar și un băiat pe care Ozzie nu-l recunoscu ieșiră din clădire. Băiatul necunoscut avea o șuviță de păr alb în partea din față a capului. „Arată ca un sconcs", remarcă Ozzie. Băiatul le făcu semn celorlalți și apoi alergă pe stradă în timp ce restul se urcară în căruță. Câteva minute mai târziu, băiatul se întoarse și plecară cu toții de acolo.

Ozzie se uită din nou în sus la apartamentul lui Holmes. Știa că nu e cel mai bun moment să îl abordeze. Domnul era cu siguranță absorbit în detaliile cazului său. Și mai mult ca sigur că Watson era cu el. Dar Ozzie așteptase doisprezece ani acest moment! Nu mai putea aștepta nici o clipă. Își adună curajul pentru a doua oară în ziua aceea, împinse ușa și urcă la etaj.

Când intră neanunțat în sufragerie, o găsi complet neschimbată. Paharele de chimie erau aranjate ordonat pe o masă. Vioara se afla tot la locul ei. Chiar și Holmes stătea în scaunul său obișnuit lângă șemineu, pufăind din pipă. Din fericire, părea să fie singur. Privirea îi era ațintită asupra flăcărilor. Singurul lucru neobișnuit era vânătaia de pe fruntea Domnului.

Ozzie tuși, ceea ce îl scoase pe detectiv din transa lui.

– Osgood, spuse el oarecum detașat, te-ai întors din aventurile tale. După cum arăți, cred că ai călătorit două zile. Ce sincronizare perfectă!

– Bună ziua, domnule Holmes, eu, ăăă...

Ozzie simți cum i se încordează gâtul și își înghite cuvintele.

– Tocmai i-ai ratat pe ceilalți, ceea ce e un ghinion...

– Știu, spuse Ozzie.

– Vor avea nevoie de tine... Holmes tăcu. I-ai văzut de când te-ai întors?

Ozzie dădu din cap că nu. Pipăi fotografiile din buzunar.

Holmes se ridică, cu ochii fixați pe Ozzie.

– Te rog, spune-mi, ce ai aflat în călătoriile tale în Cotswold?

Ozzie scoase fotografiile din buzunar și, fără să spună nimic, i le înmână lui Holmes.

În timp ce se uita la ele, o expresie ciudată i se așeză pe chip, una pe care Ozzie nu o mai văzuse. Era nedumerire? Șoc? Recunoaștere?

Încă ametit, Ozzie îl privi pe Holmes care continua să studieze cu atenție fotografiile – dar acesta nu spuse nimic.

– Ce tânără încântătoare, spuse el în cele din urmă. Mama ta, presupun?

Ozzie dădu din cap că da.

– După cum arată astea, au fost făcute cu ceva timp în urmă.

Ozzie așteptă în liniște ca Holmes să continue.

– Fotografia asta în care e singură pare să fie făcută într-un parc din Oxford. Am fost la universitate acolo înainte să îmi continui studiile la Cambridge.

Pulsul lui Ozzie se acceleră. Când era tânără, mama lui lucrase în Oxford. Și Holmes studiase acolo! Erau dovezi și mai multe.

Ozzie își fixă privirea pe bărbatul înalt și slab din fața lui, un bărbat care, deși îl aprecia uneori, îi arăta foarte puțină afecțiune. Cu siguranță, una din cele mai mari minți din Anglia și-ar recunoaște propriul fiu!

Privirea de șoim a lui Holmes se opri pe Ozzie când îi returnă fotografiile. Părea să se gândească profund.

„Domnule Holmes, ați cunoscut-o pe mama mea?“ se imagină Ozzie că întreabă cu îndrăzneală. Dar nu putea să scoată cuvintele pe gură. Dacă Domnul o cunoscuse, ar fi spus asta, nu? Desigur, dacă nu cumva ascundea ceva. Domnul era deseori misterios. Oare era într-adevăr tatăl lui Ozzie, dar nu voia ca Ozzie să știe? Și dacă era așa, atunci de ce?

– Da, spuse Holmes, împreunându-și palmele. Osgood, avem mult de lucru. Ștrengarii se confruntă cu cea mai mare provocare de până acum. Fără ajutorul tău, mă tem că unii dintre ei nu vor supraviețui acestui caz.

Ozzie încercă să asculte, dar cuvintele Domnului nu pătrundeau până la el și nu îl inspirau. Nu-i păsa de munca lui acum.

– Osgood, m-ai auzit? Viețile prietenilor tăi pot fi în pericol.

Ozzie se frecă la ochi. Oare simțea îngrijorare în vocea domnului? Nu mai auzise niciodată tonul acela la el.

– Ce vreți să fac eu? întrebă Ozzie.

Holmes îi descrise răpirea lui Watson, precum și împrejurările morții lui Calico Finch.

– Du-te imediat să te întâlnești cu Ștrengarii la catacombe. Cazul acesta e diferit de celelalte. Ștrengarii înșiși ar putea fi țintele aici. Voi, băieți, știți cum să lucrați în umbră, să observați, dar cum să răspundeți când voi sunteți vânatul e cu totul altă problemă. Gașca va avea nevoie de gândirea ta iute și de judecata ta rațională.

Holmes aprinse un chibrit și dădu din nou foc la pipă. Îl studie pe Ozzie cu atenție, privindu-l drept în ochi.

– Am încredere că o să te descurci.

Ozzie nu credea că se va descurca, dar dădu din cap oricum.

– Foarte bine. Am senzația că vrei să îmi împărtășești anumite lucruri cu privire la aventurile tale din Oxfordshire. Când se va încheia cazul, le putem discuta. Dar acum trebuie să prinzi o birjă. Înțelegi?

Holmes îi dădu câteva monede.

Ozzie se uită la Holmes și se întrebă cine era acesta cu adevărat. Apoi coborî în goană pe scări până în stradă, unde aerul rece îi împungea obrajii și vârtejul tare și aglomerat al străzii îl făcură să îi vină greață.

CAPITOLUL ZECE

ȘTRENGARII CERCETEAZĂ CATACOMBELE

Căruța îi lăsă pe Ștrengari în Lambeth la porțile cimitirului. Terenurile erau bine îngrijite, cu arbuștii tunși, ca într-un parc elegant din Londra. Doar rândurile de cripte de piatră decorate, înșirate de-o parte și de alta a aleilor, îi aminteau lui Wiggins unde se aflau de fapt.

Ca un cățeluș scăpat din cușcă, Alfie alerga încoace și încolo pe alee și peste gazon. Urechile lui supradimensionate aproape fâlfâiau.

– Nu știe că ăsta e un loc sacru? spuse Alistair.

– Mă îndoiesc că oamenii care locuiesc aici o să se supere, îi replică Elliot.

Câțiva dintre băieți râseră.

Alistair se uită urât la Elliot.

– Lucrăm aici și nu tre' să fim dați afară de paznic din cauza tâmpitului ăstuia.

Pilar îl privi pe Alfie zburdând pe acolo și recunoscu, fără tragere de inimă, că Alistair avea dreptate. În afară de faptul

că atrăgea atenția, giumbușlucurile lui Alfie erau lipsite de respect.

Wiggins, gândindu-se la același lucru, îi făcu semn lui Alfie să vină înapoi. Când acesta se întoarse, avea obrajii roșii de la frig. Îi dădu lui Pilar o frunză de arțar de un roșu strălucitor și făcu o plecăciune.

– Pentru domnia voastră, spuse el, apoi se întoarse către Wiggins. Doar cercetam locul, șefule! E în regulă să intrăm.

Wiggins îl apucă ușor de umăr.

– Piticule, stai pe lângă noi.

Gașca porni pe alei. Deși era dimineața devreme, o ceață de un cenușiu-închis îi învăluia și îi umplea de groază. Tremurau în jachetele lor subțiri și priveau în jurul lor cu nervozitate, unii așteptându-se parcă să iasă morții din morminte să îi înhațe.

– Ești sigur că ăsta e locul care trebuie? întrebă Elliot.

– Ți-e frică, Tigheluță? râse Alistair.

Auzind asta, Elliot îl apucă pe Alistair de spatele hainei și-i făcu vânt într-un arbust. Acesta căzu prin el până se lovi cu fundul de pământ. Haina îi rămase agățată de crengi.

Chiar dacă Pilar nu tolera bătăile între băieți, nu se putu abține să nu zâmbească.

– Nu mai accept să-ți bați joc de mine!

Fața lui Elliot era roșie ca focul.

Se aplecă deasupra arbustului și își încleștă pumnul deasupra capului ca un ciocan.

Wiggins interveni și-l împinse pe Elliot. Apoi îi oferi o mână lui Alistair.

Alistair înjură, dar o acceptă. De haine îi atârnau rămurele și frunze.

– Încercăm să-l găsim pe doctorul Watson aici și Domnul contează pe noi. Nu avem timp de prostii. Elliot, dacă nu poți lucra cu Alistair, du-te înapoi la Castel și așteaptă.

Wiggins ridică tonul din cauza nervilor.

Elliot se înroși și mai tare. Tropăi pe alee și dispăru în spatele unei cripte.

Pilar îl privi cum pleacă și-i păru rău că nu avusese ocazia să-l întrebe despre istoria veche a găștii de care menționase Wiggins.

Wiggins se întoarse spre Alistair.

– Prietene, nu ești tu însuți. Nu e în stilul tău să te porți urât cu oamenii, așa că potolește-te, că nu tolerez așa ceva. Dacă ai nevoie de o pauză, o să înțelegem cu toții.

Pilar și ceilalți așteptară să vadă ce face Alistair.

Relaxat, acesta se scutură.

– Ei, Wigs, doar mă distram și eu cu el un pic. Toți păreți mai moi de când am plecat. Cred că e din cauza fetișcanei.

Rânji la Pilar.

– Dacă ai petrece atât de mult timp gândindu-te la caz pe cât petreci făcând probleme, poate ai fi un investigator mai bun, contracară Pilar.

James și Shem fluierară. Până și ochii lui Rohan scânteiară. Alfie luă mâna lui Pilar și o mângâie.

Wiggins râse cu sinceritate.

– Ți-am spus să nu te pui cu ea, prietene!

Îl lovi pe Alistair pe spate.

Alistair se uită urât la Pilar și ea făcu la fel. „De ce va fi nevoie, se întrebă ea, pentru ca Wiggins să își vină în fire și să scape gașca de sconcsul ăsta?“

Continuară în liniște pe cărare până ajunseră la o capelă.

– Pariez că intrarea în catacombe e pe aici. Fără să ezite, Pilar intră pe ușile capelei. Wiggins dădu din cap la graba ei, dar le făcu semn celorlalți să îi urmeze.

Capela era micuță, cu vitralii la ferestre, câteva statuete, câteva felinare atârnate de cârlige și un altar. Nu era nimeni înăuntru.

Pilar îi conduse prin capelă, dincolo de altar, într-o cameră dosnică unde o scară ducea în jos.

– Rohan, Alfie și Pete, rămâneți aici și stați de pază să nu vină cineva. Dacă nu ne întoarcem repede, vă duceți la Domnul și îi raportați. Nu veniți după noi. Restul veniți cu mine.

Rohan și Pete încuviințară. Alfie își târșâi mocasinii pe pământ.

– Șefule, vreau și eu să vin să văd catacombele.

Wiggins dădu din cap că nu.

– Data viitoare, Piticule.

– Numai voi vă distrați aici!

– Avem nevoie de ochii tăi aici sus, îl asigură Pilar și apoi șopti, știi că Pete își pierde mereu concentrarea.

Alfie se înveseli.

– Sigur, puteți conta pe mine.

Pilar, Wiggins și Alistair ridicară felinarele, le aprinseră și o luară în jos pe scări. Shem, Fletcher, Simpson și Barnaby îi urmară.

Intrară într-un pasaj larg de cărămidă cu un tavan lung și arcuit, din piatră. De-o parte și de alta, la fiecare șase metri, se deschideau mici pasaje de cărămidă. În curând, ajunseră la un dispozitiv uriaș de metal care ducea până la tavan. Wiggins se apropie și se uită în sus.

– Ce-i ăla, prietene? întrebă Shem.

– Un lift pentru sicrie. Duce până sus în altarul capelei. După slujbă, coboară sicriul aici.

– Ce mod de a te plimba! spuse James.

Merseră mai departe și cotiră pe unul din pasajele laterale. Arcade mari de granit, fiecare cu o ușă din drugi de fier, se întindeau de o parte și de alta.

Pilar se duse la una dintre uși și ridică felinarul, iluminând firida de cărămidă. Icni și restul Ștrengarilor se îngrămădiră în jurul ei.

Spațiul era plin de rafturi din podea până în tavan. Fiecare conținea sicrie, cu părțile din spate expuse, câte două sau trei pe un raft.

– Ce fel de loc e ăsta? spuse Barnaby vizibil înspăimântat. Sicriele n-ar trebui să stea în pământ?

Pilar se dădu un pas în spate și ridică felinarul ca să ilumineze arcada de granit. Pe frontispiciu era sculptat numele HENLEY. „Trebuie să fie un cavou de familie“, spuse ea.

Wiggins, cu felinarul ridicat sus, continuă prin pasaj. Toate arcadele de granit dădeau în firide pline cu sicrie.

Gașca venea după el, ițindu-se printre drugii de fier în fiecare firidă pe lângă care treceau. După o bucată scurtă de drum, pasajul se termină.

– Nu e nimeni aici, spuse Alistair. Holmes ne-a trimis până aici degeaba.

– Ar trebui să ne întoarcem la pasajul principal să cercetăm fiecare tunel până vom fi cercetat tot locul, spuse Pilar cu convingere.

Wiggins căzu de acord.

– E singurul mod prin care ne putem asigura că doctorul Watson nu e aici.

Exact când Wiggins termină de vorbit, auziră un zumzet venind din tunel.

Wiggins se mișcă iute înapoi către tunelul principal și le făcu celorlalți semn să îl urmeze.

Imediat ce ajunseră, liftul pentru sicrie începu să se lase în jos. Din pasajul de deasupra lor venea lumină, aruncând o aură cețoasă asupra unui grup de șase băieți care stăteau în lift.

Wiggins le făcu semn Șirengarilor să se împrăștie, dar băieții mai mari săriră jos și îi încercuiră.

– Piticilor! Ce faceți aici? strigară ei.

Băieții erau îmbrăcați în costume negre de lână cu meloane asortate, fără jachete. Păreau să fie cu cinci sau șase ani mai mari decât majoritatea Ștrengarilor.

Înainte ca Wiggins să își vină în fire, îi împinseră și îi înghesuiră pe Ștrengari într-un grup compact.

Un uriaș, care părea să aibă aproape doi metri și era probabil șeful, spuse:

– Nu m-ați auzit? Am spus: ce faceți aici?

Wiggins făcu un pas în față.

– Îi căutăm pe cei dragi nouă care au trecut în neființă, spuse el cât de relaxat putu.

Învățase din anii petrecuți pe stradă să nu arate niciodată că îi este frică.

Unul dintre băieții mai mari încercă să îl împingă înapoi în grup, dar Wiggins îi evită mâinile. Băiatul îl apucă pe Wiggins de guler până când uriașul interveni și-i făcu semn să-i dea drumul.

– Ascultați aici, piticilor, ăsta e teritoriul nostru. Duceți-vă înapoi de partea cealaltă a râului, unde sunteți în siguranță.

Își scoase melonul și dădu la iveală un cap complet chel și lucios cu o venă albastră care îi pulsa la tâmpla stângă. Își scutură de praf melonul și îl puse înapoi pe cap.

– Cine sunteți voi?

– Suntem din Lambeth Marsh. Ni se spune Cetățenii. Eu sunt ducele. Avem metodele noastre de a lucra și nimeni nu ne calcă pe nervi, așa că aș aprecia dacă ai face mai puțină gură. Nu vrei ca lucrurile să devină neplăcute, nu?

Ducele îl apucă pe Wiggins de piepții hainei și îl ridică pe vârfuri.

– Dă-i drumul! strigă Pilar.

Ducele o ignoră și își apropie fața de a lui Wiggins.

– Ce căutați? șuieră el.

În momentul acela, Shirley se strecură din buzunarul hainei lui Wiggins și îl mușcă pe duce de mână. Acesta schelălăi și se dezechilibră. Încercă să smulgă nevăstuica cu mâna lui liberă. Un alt Cetățean încercă să-l ajute, dar ducele își flutura brațele atât de violent că aproape îl doborî la pământ.

În confuzia creată, Pilar strigă:

– Fugiți!

Se întoarse și alergă spre scară. Wiggins și restul Șirengarilor îi depășiră pe Cetățeni și o urmară.

În timp ce Pilar urca scările, se întâlni cu Alfie, Rohan și Pete care coborau.

– Înapoi! le ordonă ea.

Nu-i văzu pe cei trei Cetățeni chiar în spatele lor.

– Unde credeți că plecați? spuse unul.

Îi împinse pe Alfie și pe Pete în fața ei. Nici măcar Rohan nu era pe măsura celor trei inși mai mari. Wiggins își dori să fi fost și Elliot acolo cu ei. Împreună, ar fi avut o șansă. Dar Șirengarii fură forțați să intre din nou în catacombe.

Shirley îi dăduse deja drumul la mână ducelui și fugise.

Când îl văzu pe Wiggins, ducele scuipă și le spuse Cetățenilor să îi conducă pe Șirengari mai departe. Își înfășură o batistă strâns în jurul mâinii.

Alistair încercă să îl pocnească pe unul dintre Cetățeni și primi un pumn în stomac care îl făcu să se cocoșeze.

Doi Cetățeni îl ridicară și îl târâră, în timp ce ducele își ridică mâna sănătoasă.

– Gata cu joaca.

CAPITOLUL UNSPREZECE

ÎNCUIAŢI ÎN CATACOMBE

Cetățenii îi conduseră pe Ștrengari prin catacombe într-una din firidele cu sicrie. Alistair, încă aplecat, a trebuit tras și a fost nevoie de doi Cetățeni ca să-l forțeze pe Rohan să intre înăuntru. Wiggins o ținu pe Pilar în fața lui ca s-o protejeze.

După ce au intrat cu toții în firidă, ducele a închis ușa din drugi de fier, apoi a legat-o cu un lanț și a încuiat-o cu lacăt. Privind printre drugi, le spuse:

– Poate, dacă stați în celula asta, o să vreți să ne spuneți de ce sunteți aici. S-ar putea să nu mai fim la fel de politicoși când ne întoarcem.

Ducele se opri și o studie pe Pilar de parcă o vedea pentru prima oară. Îi făcu din ochi și își înclină melonul la ea.

– Nu te mai holba la ea, mocofanule, că te cotonogesc, spuse Alfie furios, înainte ca Wiggins să îi pună palma peste gură.

Ducele râse și își puse felinarul aprins pe podea, ca să nu-l ajungă Ștrengarii.

– După ce se stinge, va trebui să ne așteptați în întuneric. Asta dacă nu ajung șobolanii la voi mai întâi.

Râse din nou.

Plecă de lângă ușă și ridică mâna sănătoasă, pocni din degete și strigă:

– Cetățeni!

Auzind asta, băieții în costume negre formară două șiruri și îl urmară afară din subteran.

– Ce-o să facem acum? întrebă Rohan, scuturând ușa.

Wiggins se întinse printre bare și examină lacătul.

– Ai văzut cât de mare era tipul ăla? întrebă James. Avea mâinile mai mari decât tălpile mele.

– Dar hainele? Arătau ca armata unui lord, spuse Alistair care părea să-și revină în urma loviturilor.

Pilar n-avea de ales decât să fie de acord cu observația lui Alistair. „Dar cum puteau golanii aceia să-și permită o ținută atât de respectabilă? se întrebă ea. Ori erau escroci, ori îi plătea cineva. Dar cine?“ Se gândi la diverse posibilități în timp ce se îndrepta către Wiggins. Acesta scosese o sârmă din buzunar și o răsucea în gaura lacătului.

– Ne poți scoate de aici? întrebă ea.

– Nu știu, n-am mai forțat niciodată un lacăt. Am văzut doar cum se face. Mi-aș dori să fie Oz aici.

Pilar dădu din cap.

– Mulțumesc că m-ai protejat de băieții aceia, spuse ea, încet.

Wiggins se opri și se uită la ea.

– N-am prea protejat pe nimeni, că altfel n-am fi în situația asta.

Se întoarse la munca lui.

Felinarul arunca o lumină slabă în încăpere. În timp ce Wiggins lucra și ceilalți băieți se îngrămădeau unii în alții mormăind, Pilar privi în jur. Pe unul dintre pereți erau sicrie aliniate pe rafturi. Nu părea să fie nici o ieșire.

– Wiggins, spuse ea, cred că ar trebui să vedem dacă nu sunt guri de aerisire pe care să le putem folosi ca să scăpăm de aici.

Wiggins puse sârma în buzunar frustrat.

– Bună idee!

Pilar își puse o mână pe umărul lui Alfie.

– Avem nevoie să te cațări pe rafturi să vezi ce-i pe acolo.

– Printre sicrie? chițăi Alfie.

– Tu ești singurul care încape acolo, spuse Pilar, și apoi adăugă în șoaptă, și ești mai curajos decât toți ceilalți.

Alfie rânji cu mândrie.

– Corect. De unde începem?

Primul raft era la doar câțiva centimetri de pământ. Alfie se cățără pe el și alunecă între două sicrie. După câteva minute se târî afară, dând negativ din cap.

– Nimic acolo. Pereții sunt solizi.

Rohan îl ridică pe Alfie pe următorul raft și apoi pe următorul. De fiecare dată se întorcea dând din cap în semn negativ.

În timp ce Wiggins aștepta următoarea întoarcere a lui Alfie, se întreba cum de știuseră Cetățenii că ei sunt acolo. Fuseseră urmăriți? Nu văzuse pe nimeni pe stradă privindu-i înainte să intre în cimitir și nici țipenie în cimitir. Dacă nu fuseseră urmăriți, cum de știuseră Cetățenii unde să-i găsească? Și unde era Elliot?

Lumina felinarului păli. Cât timp va dura până vor fi înghițiți de o beznă totală?

– Poate ar trebui să strigăm după ajutor, spuse Fletcher.

– Nimeni nu ne va auzi de aici, spuse Simpson.

– Și s-ar putea să-i aducem pe Cetățenii ăia aici mai repede, spuse Alistair.

Alfie coborî de pe ultimul raft și se scutură de praf și pânze de păianjen.

– Ce-o să ne facă atunci când se vor întoarce? întrebă Pete.

– Dar dacă *nu* se întorc...? spuse Barnaby. O să murim de foame.

– Nu-ți face griji, prietene! După ce se termină toate astea, o să gătesc un ospăț ca să sărbătorim că am scăpat de Cetățenii ăia, le promise Wiggins.

Dar vocea nu-i suna convingătoare, nici măcar sieși.

Chiar atunci, lumina unui felinar veni legănându-se în sus și în jos pe coridor către ei.

Wiggins le făcu semn Ștrengarilor să tacă.

Încet, lumina se apropie și mai mult. Când ajunse în cele din urmă la ei, câțiva Ștrengari icniră de parcă ar fi văzut o fantomă.

– Ozzie! strigă Alfie.

Restul găștii se îngrămădiră în jurul ușii și vorbiră toți odată:

– Ce faci aici?

– Cum ne-ai găsit?

– Arăți groaznic.

– Ești și mai slab decât înainte.

– Ce-ați pățit?

Wiggins îi reduse la tăcere și își întinse mâna printre bare. Ozzie i-o strânse.

– Bine-ai revenit, prietene!

– Asta zic și eu întâmpinare.

Ozzie ridică felinarul și zâmbi. Shirley era cocoțată pe umărul său.

– Cum de ai știut unde să ne găsești? întrebă Wiggins.

– Domnul... spuseră Pilar și Ozzie în același timp, și râseră.

Pilar îl studie pe prietenul ei. Ochii îi păreau adânciți în orbite, obrajii supți și ceva la el părea distant. Și totuși, simți că se relaxează în prezența lui. Cu siguranță, Ozzie va putea să îi scoată de acolo.

– După ce Domnul mi-a plătit drumul până aici, spuse Ozzie, Shirley m-a condus la voi. Știe mirosul de cârnați de pe degetele lui Wiggins, așa cum își știe numele.

Auzind asta, Shirley se dădu jos de pe Ozzie și se duse la Wiggins care o ridică în brațe și o alintă la piept.

– Cum ați ajuns aici? întrebă Ozzie, examinând încuietoarea ușii.

Wiggins îi explică evenimentele din ultima oră.

Între timp, Alistair se băgă în față.

– Cine-i ăsta?

– Acesta e faimosul detectiv, Osgood Manning. Wiggins făcu un gest larg cu brațul. Tocmai s-a întors dintr-o căutare importantă, despre care vom discuta după ce ne scoate de aici. Ai vreo idee, Oz?

– Stați așa. Ozzie dispăru în pasaj și se întoarse după un minut târâind un baros. Asta ar trebui să rezolve treaba.

– Dacă-l poți ridica.

Alistair râse.

Ozzie puse felinarul jos și aburcă barosul pe umăr. Genunchii îi tremurară din cauza greutății.

Când își recuperă echilibrul, lansă barosul. Acesta lovi lanțul, dar rată lacătul. Atât Ozzie, cât și ciocanul se izbiră de pământ cu o bufnitură puternică.

Alistair râse din nou.

– Tipul ăsta nu e cu siguranță faimos pentru forța lui.

Alfie și Pilar se uitară urât la el. Dar Ozzie se ridică și încercă din nou. De data asta rată și lacătul, și lanțul și se izbi de perete, ceea ce declanșă o scânteie.

– Mai încearcă, îl încurajă Pilar.

Deja Ozzie gâfâia din cauza efortului. Pentru prima dată de când se întorsese din drumețiile lui, își dădu seama cât de obosit era. Trupul îl îndemna să se întindă și să doarmă.

– N-o să ieșim niciodată de aici, spuse Alistair, cu amărăciune.

– Cu atitudinea asta în nici un caz, mârâi Pilar.

– Haide, Oz, îl încurajă Wiggins. Hai să mergem acasă și vă prăjesc niște cârnați.

Ozzie râse și mai ridică o dată barosul.

– Haaai! gemu el când îl aruncă în jos.

Barosul lovi lacătul chiar la îmbinare și îl desfăcu. Ozzie căzu pe spate din cauza reculului.

Ștrengarii urlară de entuziasm când Rohan și Wiggins împinseră ușa de fier și îl ajutară pe Ozzie să se ridice.

– Bună treabă, prietene!

Pilar îl îmbrățișă. Era prea obosit să se simtă stânjenit.

– Haide. Trebuie să îl căutăm pe doctorul Watson, spuse Wiggins.

– Mai sunt felinare la capătul acestui pasaj, îi spuse Ozzie. Dacă ne despărțim, sunt sigur că putem cerceta locul foarte repede.

– Și Cetățenii? spuse Alfie.

– Hai să ne mișcăm repede, spuse Wiggins și le făcu semn celorlalți să-l urmeze.

Catacombele nu erau chiar așa de încurcate cum crezuseră Ștrengarii. Pasajul principal avea patru brațe mai mici împărțite de-o parte și de alta. Fiecare pasaj mai mic conținea zece firide.

Grupul se despărți. În centrul pasajului principal, Ozzie, Wiggins și Pilar dădură peste o arcadă de piatră care se înălța până la trei metri deasupra solului. Era făcută din cărămizi și piatră, dar era mai ponosită decât orice altceva de-acolo de jos.

– Ce crezi de asta? spuse Wiggins.

– Arată destul de veche, chiar antică, remarcă Ozzie.

Când au sosit și ceilalți, ei dădeau ocol arcadei și o studiau. Nici unul nu-l găsise pe Watson.

Urmând instrucțiunile lui Wiggins, s-au întors la scară și s-au mișcat încet, ascultând să vadă dacă nu vin Cetățenii în timp ce se întorceau în capelă.

Odată ajunși înăuntru, o statuie cu o bucată de catifea sub ea îi atrase privirea lui Ozzie. Catifeaua fusese împăturită în mod ciudat – sub forma unei săgeți. Ozzie îi ridică colțul și descoperi câteva foi de hârtie împăturite. Le deschise cu grijă. În timp ce studia conținutul, fruntea i se încreți.

– Ce este, Oz? întrebă Wiggins.

– Recunosc scrisul acesta, spuse Oz. E un mesaj de la doctorul Watson.

CAPITOLUL DOISPREZECE

GHICITOAREA LUI WATSON

Unde: pătratul lui William, înconjurat de două ori, nouăsprezece într-unul, prinții. Ce: totul e Bine când se termină cu Bine. De ce: următorul.

Holmes citi foaia de hârtie pentru a doua oară în timp ce Ozzie, Pilar și Wiggins stăteau lângă foc încălzindu-și mâinile. Wiggins trimisese restul găștii – inclusiv pe Alistair, care protestase – înapoi la Castel. Holmes puse hârtia, împreună cu foaia goală care o însoțea, pe șemineu, și începu să se plimbe încoace și încolo prin cameră.

– A, Watson, încă ești bine, spuse el cu un suspin de ușurare. Și ne-ai lăsat un indiciu cu privire la locul în care te duc.

Ozzie îl privi pe Holmes cu atenție ca să vadă dacă se poartă diferit față de el, dar nu detectă nimic.

– Ce înseamnă cuvintele? întrebă Pilar.

– Watson ne-a lăsat o ghicitoare în care ne spune unde se află. Dacă răpitorii lui ar fi descoperit biletul înaintea voastră, înțelesul mesajului nu le-ar fi fost clar.

Holmes se întoarse către Ozzie:

– Tu ce înțelegi din asta, Osgood?

Recăpătându-și atenția, Ozzie se ridică și luă paginile de pe șemineu. În piept i se cuibări nervozitatea. Poate dacă îl impresiona pe Domnul, acesta va fi mai dispus să vorbească deschis despre trecutul său.

– Scrisul este cu siguranță al doctorului Watson, deși e mai dezordonat decât de obicei. Nu înțeleg de ce pentru că nu pare că ar fi scris în grabă, iar literele nu sugerează că era agitat. Mâzgăleala pare intenționată.

Holmes îl privi pe Ozzie, dar pe chip nu avea nici o expresie.

– Lunile petrecute ca ucenic la scribul falsificator ți-au dat o unealtă valoroasă, Osgood. Te rog, continuă!

– Mie ghicitoarea mi se pare mai degrabă un puzzle. Pătratul lui William, pătratul lui William...

Ozzie se uită la găurile de glonț din perete, concentrându-se.

Wiggins îl privi pe prietenul lui, uimit de puterile acestuia. Pe drumul înapoi de la cimitir, Ozzie îi explicase că nu-l găsise pe tatăl lui, dar părea distras, ca și cum ascundea ceva. Wiggins era bucuros că în prezența Domnului, Ozzie era el însuși.

Pilar sparse tăcerea:

– Poate fi vorba de William Cuceritorul?

Ozzie se întoarse spre ea și Holmes și Wiggins la fel.

– Am citit despre el la școală, explică Pilar. Cu siguranță, doctorul Watson se referă la un William faimos. Iar William

Cuceritorul a fost foarte faimos. A câștigat bătălia din Normandia și i-a adus pe francezi aici, în Anglia.

Holmes dădu ușor din cap, în semn de aprobare, se gândi Pilar.

Wiggins dădu din cap.

– Dar ce e „pătratul“ lui?

Lui Ozzie îi sclipiră ochii.

– Partea originală a Turnului Londrei este pătrată și a fost construită de William Cuceritorul!

– Excelent, Ștrengarilor! spuse Holmes.

Pilar zâmbi. Era prima oară când cineva se referise la ea ca la un Ștrengar – și Domnul însuși o spusese! Satisfacția lui Pilar nu trecu neobservată de Wiggins care evită să o privească în ochi.

Holmes continuă:

– Turnul Londrei e format din multe turnuri și ziduri. Castelul original – structura albă, pătrată din centrul său – a fost ridicat de William Cuceritorul acum opt sute de ani. Două ziduri îl înconjoară. Nouăsprezece turnuri sunt așezate pe locul acesta. Ghicitoarea lui Watson e, de fapt, foarte simplă: Pătratul lui William, înconjurat de două ori, nouăsprezece într-unul – desigur că e vorba de Turn. Acum, spuse Holmes, puteți descifra restul?

Ozzie, Pilar și Wiggins tăcură. De ce îi testa Domnul așa? se întrebă Wiggins. De ce întârzia să îl caute pe prietenul său? Își încrucișă brațele.

Holmes mai tăcu un minut. Când nu primi nici un răspuns, spuse:

– Unul dintre cele mai faimoase turnuri se numește „Turnul Însângerat“. Cu ani în urmă, doi tineri prinți au fost ținuți captivi acolo. Watson citează zona din cadrul complexului unde crede că va fi ținut.

Ozzie citi din nou mesajul: Totul e Bine când se termină cu Bine. Poate că ar trebui să căutăm vreun fel de puț[1].

– Exact, spuse Holmes. Cuvintele scrise cu literă mare din expresia aceea sunt o indicație. Ultimul indiciu, „următorul“ ne spune că următorul loc în care îl vor duce pe Watson va fi Turnul. Și acolo va continua căutarea voastră.

– De ce l-ar duce pe doctorul Watson acolo? întrebă Pilar.

Holmes se duse la ferestre.

– Nu aveți voie să vă apropiați sub nici o formă de răpitorii lui Watson. Observați și raportați, asta e tot. Dacă dați peste cunoștințele voastre, Cetățenii, părăsiți zona imediat, îi avertiză Holmes.

Pilar își încrucișă brațele. De ce o ignorase Domnul? Și de ce pierdea vremea în apartamentul său când prietenul lui fusese răpit? Cazul acesta devenea din ce în ce mai straniu.

Ozzie avea aceleași gânduri, în timp ce citea titlul principal al ziarului de pe măsuța Domnului: „Asistentul lui Sherlock Holmes răpit! Scotland Yard investighează“.

Inspectorul Lestrade tocmai pleca din apartamentul lui Holmes când sosiseră ei. De ce el și Ștrengarii erau implicați în căutare, dar Domnul nu?

---

[1] În limba engleză cuvintele „bine“ și „puț“ sunt omonime, la ambele se spune „well“. (n.tr.)

Holmes se întoarse cu fața la ei, cu privirea pătrunzătoare.

– Nu îl ajutăm deloc pe Watson dacă sunteți și voi prinși. Ați înțeles?

Dădură cu toții din cap și se ridicară să plece. Holmes își ridică pipa.

– Ștrengari, cazul acesta necesită cooperare și loialitate. Aveți grijă unul de altul și stați împreună.

CAPITOLUL TREISPREZECE

WIGGINS CONVOACĂ GAȘCA

Alistair stătea în vârful Măreței Doamne, uitându-se în jos la ceilalți băieți.

– Unde-i grăsanul?

– E ciudat că nu e aici, recunoscu Barnaby.

– Elliot e doar supărat. O să se întoarcă, îi asigură Rohan.

Alfie tocmai se terminase de spălat pe față și pe mâini într-o găleată cu apă rece și era ocupat să își netezească un vârtej în păr care nu voia să stea. Îl studia cu frustrare în oglindă.

– Ia uite la Piticul ăsta, cum se chinuiește s-o impresioneze pe păsărica aia, Patty, îl batjocori Alistair.

– O cheamă Pilar, îi răspunse Alfie, înțepat. Și nu-i spune păsărică. E o prințesă.

Auzind asta, gașca izbucni în hohote de râs. Alfie se enervă și era pe punctul de a trânti găleata de apă peste cel mai apropiat Ștrengar, când interveni Rohan:

– Calmează-te, prietene! Alistair doar te tachinează, atâta tot.

Alistair deveni serios.

– Oricum, vă spun eu, Elliot a fugit și după aia imediat au apărut Cetățenii ăia. Ce vă spune asta?

– Că are o sincronizare bună, spuse Wiggins când el, Ozzie și Pilar intrară în Castel. Alistair, nu stârni probleme! Elliot face parte din gașcă de tot atâta timp cât oricare dintre voi și este de încredere. Are un temperament iute, atâta tot.

– Mda, dar din câte îmi amintesc eu, Tigheluță locuia în Lambeth Marsh, la fel ca Cetățenii ăia, contracară Alistair.

– Așa e, spuse James și câțiva băieți încuviințară din cap.

– Destul, spuse Wiggins. Toți venim de undeva. Nu putem să ne îndoim unii de alții acum. Oricum, Elliot nu e aici. Așa că, hai la treabă! Domnul vrea să îl căutăm pe doctorul Watson la Turnul Londrei.

– Eu vă aștept afară, spuse Alistair furios și sări jos de pe trăsură, și ieși valvârtej pe ușă.

Wiggins scutură din cap.

– Bine, băieți, luați câteva felinare. S-ar putea să ne ducem iar în subterane.

– Sunt gata pentru următoarea aventură, șefule, spuse Alfie, uitându-se la Pilar și întrebându-se dacă aceasta observă ce curat arată.

Pilar îi zâmbi. Apoi se întoarse către Ozzie.

– Ești în stare?

Dar gândurile lui Ozzie erau tot la Domnul. După ce ieșiseră din apartament, Ozzie ridicase capul și-l văzuse pe

detectiv fixându-i cu privirea. „Oare se uita la *mine*? Sau doar se concentra și nu ne vedea pe nici unul dintre noi?“

Wiggins îl înghionti ușor pe Ozzie.

– Avem nevoie de tine alături de noi, Oz! Știu că ești obosit în urma călătoriei, dar trebuie să-l găsim pe doctor.

Ozzie tuși și îl urmă pe Wiggins înapoi spre ușă.

Pilar și Wiggins schimbară o privire îngrijorată, înainte să iasă cu toții afară în aerul înțepător al după-amiezii, unde norii negri pluteau pe cer ca o amenințare.

CAPITOLUL PAISPREZECE

ȘTRENGARII AJUNG LA TURNUL LONDREI

Turnul Londrei se ridica în sus deasupra Tamisei. Gărzile Reginei, îmbrăcate în uniforme albastre tivite cu roșu și cu pălării asortate, păzeau intrarea în Turnul Mijlociu. Câțiva dintre ei aveau în mâini lănci cu lame ca de topor în vârf. Chiar dacă fortăreața era păzită, oamenii intrau și ieșeau pe porți fără probleme.

– Li se spune Beefeaters, spuse Ozzie când gașca se apropie de ei. Probabil pentru că primesc rații mari de carne[1].

– Ăsta-i un serviciu pentru tine, șefule, spuse Alfie, râzând.

Alți câțiva băieți râseră.

Până și Wiggins nu se putu abține să nu chicotească un pic, când le făcu semn băieților să-l urmeze pe poartă.

Un paznic al Reginei ridică brațul.

– Nu-i nimic acolo pentru voi, golanilor!

---

[1] *Beefeater* – mâncător de carne de vită (n.tr.)

– Bijuteriile Coroanei sunt acolo, nu? întrebă Wiggins, pe un ton educat.

Până și Pilar fu impresionată de cât de bine se descurca.

– Nu văd ce are asta de-a face cu amărâți ca voi, le zâmbi, disprețuitor, paznicul.

– Ei bine, eu sunt un supus al acestui regat, spuse Wiggins cu o plecăciune vagă, ceea ce îmi dă mie dreptul, domnule Beefeater, să văd zdrăngănelile Maiestății Sale.

Încă un Paznic al Reginei se hlizi, dar cel căruia i se adresase Wiggins ridică lancea.

– Afară de aici, șobolanilor, valea cu toții!

Ștrengarii plecară de la poartă.

– Uite, spuse Alfie, copii ca noi intră pe poartă.

– Ăia sunt bogați și au părinți, așa că nu-s chiar ca noi, tâmpitule, spuse Alistair.

Wiggins se uită în sus la zidurile impozante de piatră care înconjurau complexul Turnului și apoi la Ozzie.

– Ai ceva idei, prietene?

– E imposibil ca doctorul Watson să fi fost condus în Turn pe lângă Beefeater-ii ăștia. Trebuie să fie altă intrare. Hai să înconjurăm zidurile!

În timp ce făceau asta, descoperiră un șanț gol care înconjura Turnul. Apa fusese scoasă și înlocuită cu o fâșie largă de iarbă de un verde strălucitor. Urmând îndemnul lui Ozzie, Ștrengarii coborâră în șanț și înconjurară Turnul, privind în sus la parapeți în timp ce mergeau.

Trecură de două porți largi de lemn, cu balamalele prinse în pironi de zidurile fortăreței. Un zăvor de fier încuia porțile în centru. Un Paznic al Reginei stătea de cealaltă parte.

– Stați, șopti Wiggins. Ia priviți acolo!

Dincolo de poartă, muncitorii renovau o reședință. Gașca văzu căruțe, scări, unelte, cherestea și o căruță cu un cal, suficient de lungă ca să care buștenii. Căruțașul roti căruța până când caii erau cu fața la poartă. Paznicul începu să descuie poarta.

Wiggins îi adună pe Ștrengari.

– Prietene, avem nevoie de evitat și sărit. Mai țineți minte cum se face? Pilar și Oz cu mine, restul săriți. Acum dați încoace felinarele. Avem nevoie de ele.

– Și eu? întrebă Alistair.

Wiggins dădu din cap.

– Doar noi trei. Unul în plus e prea mult. Și oricum, Al, îmi amintesc că alergi repede.

Alistair se întoarse și scuipă.

– Vreau să vin cu voi, se plânse Alfie.

Wiggins ridică o mână să-l reducă la tăcere, în timp ce Paznicul Reginei deschidea zăvorul uriaș. Câțiva muncitori îl ajutară să deschidă porțile ca să treacă prin ele căruța.

– Acum! spuse Wiggins.

Săritorii urlară și o luară la goană către porți, apoi cotiră brusc la dreapta în complexul Turnului. Paznicul și câțiva muncitori se luară după ei.

Între timp, Wiggins fluiera o melodie veselă în timp ce el, Ozzie și Pilar își ridicară felinarele, trecură de căruța cu cal, cotiră la stânga și intrară, fără probleme, în complex.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

CERCETÂND TURNUL

– De unde să începem? întrebă Ozzie.

– Trebuie să găsim Turnul Însângerat și puțul, îi reaminti Pilar în timp ce ea și Wiggins mai schimbară o privire îngrijorată.

Pilar îl înțelegea pe Ozzie în problema cu tatăl lui. Știa din experiență cât de groaznic era să nu-ți cunoști trecutul sau de unde te tragi. Îl strânse ușor de braț, în timp ce îi conducea printre două ziduri vaste cu turle și turnulețe ridicate de-o parte și de alta. Trecură pe sub o arcadă de piatră și intrară într-o altă secțiune a fortăreței din interiorul celui de-al doilea zid. Aici, erau clădiri mai noi în stil Tudor precum și altele, ca fortăreața antică principală.

Când au ajuns la o serie de arcade sparte, Ozzie se ghemui să se odihnească. Respirația îi era îngreunată. Își scoase tonicul și luă o înghițitură.

– Mai știi ceva despre locul acesta? o întrebă el pe Pilar.

– Nu prea multe. Decât că Turnul Londrei a fost construit pe ruinele unei vechi fortărețe romane.

Pilar atinse una dintre arcade.

Cuvântul „ruine“ se agață de creierul lui Ozzie.

– Cărămida și piatra sunt similare cu arcada din catacombe, remarcă Wiggins. Ce se petrece aici?

„Asta este. Ruine *romane,* din nou, se gândi Ozzie. Calico Finch“, se gândi el.

Continuară și trecură de câțiva oameni bine îmbrăcați, care admirau diverse detalii din arhitectură. Ozzie, Wiggins și Pilar se opriră să se uite la câțiva dintre ei și atunci îl văzură, la nici șase metri distanță. Înălțimea lui, costumul negru și melonul erau inconfundabile.

– La naiba! mârâi Wiggins. Cum de știu Cetățenii ăștia fiecare mișcare a noastră?

– Se pare că ducele a adus cu el doi acoliți, șopti Pilar. Nu cred că ne-au remarcat.

Cei trei își lăsară capetele în jos și Pilar îi îndrumă repede printre ruine până ajunseră la o cisternă.

Wiggins se iți în gaura din pământ.

– Puțul, spuse Ozzie.

– De unde știi că ăsta e? întrebă Wiggins.

Pilar arătă spre o plăcuță pe care scria PUȚ.

– Dacă doctorul Watson e aici, atunci aici o să-l găsim, nu? Wiggins se uită prin preajmă să vadă dacă îi privește cineva. Apoi păși în crater. Ozzie și Pilar îl urmară. Se târâră peste o bordură mare de piatră și peste două mai mici. Apoi își aprinseră felinarele și intrară în întuneric.

Peștera fusese săpată din piatră și lut. Coloane antice erau încastrate în ziduri.

– Alte ruine, spuse Pilar.

Înaintară prin peșteră până auziră voci.

Wiggins le făcu semn lui Ozzie și lui Pilar să stingă felinarele. În liniște, își pipăiră drumul până într-o cameră vastă, slab luminată, unde doi bărbați erau angajați într-o conversație, iar trupurile lor păreau niște siluete.

Aerul umed îi apăsa plămânii lui Ozzie. Își acoperi gura, dar nu se putu abține să nu tușească.

Cele două siluete se întoarseră și ridicară felinarele.

– Cine-i acolo? întrebă unul din ei, cu un tremur în voce.

Lui Wiggins i se păru că recunoaște vocea de undeva.

– Arătați-vă! spuse cealaltă siluetă pe un ton ferm.

Când nu se arătă nimeni, cei doi bărbați se întoarseră și alergară în sus pe o scară.

– Și acum? întrebă Pilar.

– Îi urmărim! spuse Wiggins.

Ozzie rămase nemișcat.

– Oz, spuse Wiggins, frustrat. Hai să mergem! Ne scapă.

Dar Ozzie nu făcu nici un pas.

Pilar îi puse o mână pe umăr.

– Ce este?

– Al doilea bărbat care a vorbit, spuse Ozzie. Acela era doctorul Watson.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

SE DESCOPERĂ CIFRURI

Au ieșit rapid din complexul Turnului pe poarta din mijloc. Nu se vedea nici unul dintre Ștrengari și nici Cetățenii sau Watson.

Pilar își apăsă ochiul stâng ca să nu i se mai zbată.

– Despre ce e vorba aici? Dacă acela era doctorul Watson, de ce a fugit? Și părea perfect sănătos. Nu era prizonier.

Wiggins încuviință.

– Vorbea cu domnul celălalt de parcă erau prieteni. Și cealaltă voce – am mai auzit-o.

– Și eu, spuse Pilar.

Mintea lui Ozzie lucra. Avea idei, dar nu-i plăceau concluziile pe care le trăgea.

– Nimic nu are sens, spuse el obosit. Poate m-am înșelat, poate nu era Watson.

– Nu e în firea ta să greșești așa ceva, Oz, spuse Wiggins.

– Toată căutarea asta mă nedumerește, recunoscu Pilar.

Ozzie se frecă la ochi.

– Domnul se poartă ciudat. Nu cred că ne împărtășește toate datele problemei.

– Aproape niciodată nu ne împărtășește toate datele problemei, spuse Wiggins.

– Dar dacă ne minte, ar trebui să-l confruntăm, spuse Pilar.

– Serios? spuse Wiggins, cu răbdarea la limită. Nu cred că Domnului i-ar plăcea asta.

Ozzie își aminti de încercarea lui slabă de a-l confrunta mai devreme și stomacul i se strânse ghem.

– Dacă Sherlock Holmes nu ne spune toată povestea, atunci are un motiv – și asta e suficient pentru mine.

– Da, dar de ce inventează lucruri? insistă Pilar. Dacă am *știi* motivul, poate am putea face mai multe.

Ea și Wiggins se priviră unul pe altul într-o tăcere rece.

Între timp, gândurile lui Ozzie treceau de la caz la conversația pe care voia s-o aibă cu Domnul și înapoi.

– Vocea, spuse brusc Pilar, știu vocea celuilalt bărbat, era...

– ... Asistentul Bibliotecarului Principal de la Muzeul Britanic! încheie Wiggins. Domnul Tuttle.

Ozzie dădu din cap când lucrurile i se legară în minte.

– E vorba de moartea lui Calico Finch, gândi el cu voce tare. Holmes a inventat răpirea lui Watson ca o distragere.

– Pentru cine? întrebă Pilar.

Ozzie se ridică, simțindu-se mai plin de energie decât se simțise toată ziua.

– Putem afla într-un singur mod.

Holmes nu era în apartamentul său când ajunseră acolo. Frustrat, Ozzie îi spuse lui Billy să îi cheme imediat ce acesta se întoarce. El, Wiggins și Pilar se îndreptară spre Castel, fiecare pierdut în gândurile lui. Atunci, exact când cotiră de pe Baker Street și merseră o bucată scurtă de drum, Wiggins observă urme de cretă pe peretele unei clădiri.

– Au apărut din nou.

I le arătă lui Ozzie.

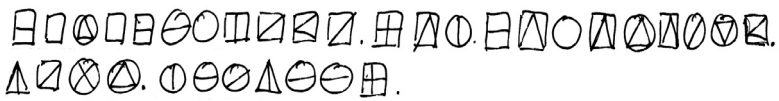

Pilar scoase carnețelul și le copie. Apoi le compară cu cealaltă serie de simboluri pe care le copiase.

– Unele sunt la fel, dar altele sunt noi și sunt în altă ordine.

Privirea lui Ozzie trecu de la carnețel la perete.

– Astea sunt cu siguranță mesaje. Sunt cifruri.

– Ce e un cifru? întrebă Wiggins.

– Simbolurile reprezintă litere și formează cuvinte. Dacă am reușit să ne dăm seama ce literă e fiecare simbol, am putea înțelege ce spune.

– Mai e unul, spuse Ozzie, traversând strada.

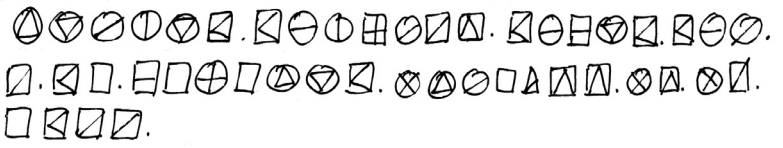

– Dar ce au toate astea de-a face cu noi? spuse Wiggins, obosit.

Avea nevoie de mâncare.

– Poate nimic, spuse Ozzie privind la o altă clădire mai în josul străzii. Mai sunt.

Pilar și Wiggins se duseră după el.

Au văzut:

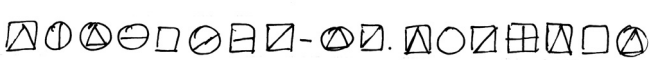

– Acesta pare scris de altcineva, observă Ozzie.

Wiggins examină mesajul.

– De unde știi?

– Creta are altă culoare și scrisul e mai apăsat.

Pilar termină de copiat și se uită la băieți.

– Suntem foarte aproape de Castel, așa că sigur are legătură cu noi.

Toți se gândeau la asta în timp ce mergeau spre casă. Un vânt rece de după-amiază le înroșea urechile și obrajii.

Câteva momente mai târziu, Alfie țâșni de pe alee, țipând:

– Wiggins, vino repede!

Când se apropie, Wiggins văzu că Alfie avea ochii plini de lacrimi.

– Ce e, prietene?

– A fost distrus – totul, chiar și Doamna.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

CETĂŢENII LOVESC DIN NOU

Aleea era plină de bucăți așchiate de lemn. Scândurile de la ușă erau smulse. În fabrica de trăsuri, hainele, păturile, frigăruile, scaunele și lăzile erau tăciuni în vatra de foc. Farfuriile și paharele erau sparte pe podea. Pe pereți erau roșii strivite. Cărțile și revistele prețioase ale Ștrengarilor erau acum bucățele.

Și, cel mai rău din toate, marea trăsură care fusese folosită pe post de scenă, de cușetă, de sufragerie și fusese sursa multor aventuri imaginare, fusese trântită de pe butuci pe o parte. Ușile îi fuseseră smulse din țâțâni, umplutura pernelor de pe banchete scoasă ca niște nori mari din țesătură. Pe peretele din spate fusese scris cu o mătură veche și catran CETĂȚENII.

Wiggins privi prin singura casă pe care o avusese vreodată – acum în ruine. Toate lucrurile lor personale erau sparte sau lipseau. Puținul confort pe care reușise să-l creeze acum dispăruse.

Rohan mergea calm printre gunoaie, ridicând bucăți de lucruri ca să vadă ce mai poate fi salvat și aruncând apoi aproape totul în foc.

– Cetățeni nenorociți, spuse Alistair. Vor plăti.

Pilar era paralizată, nu știa ce să facă. Alfie se duse la ea și ea îi oferi mâna pe care el își puse obrazul.

Wiggins simți cum i se formează un nod în gât și își înghiți lacrimile. Apoi, ca un animal rănit, scoase un urlet jalnic.

Ozzie privi scena într-o ceață ușoară, cu mintea activă însă, încercând să pună cap la cap evenimentele zilei. Era sigur acum că toate aveau legătură una cu alta – cifrurile, Cetățenii, Calico Finch – doar că nu știa cum.

„Ai trecut prin lucruri și mai rele decât asta", își spuse Wiggins, amintindu-și de toate nopțile în care tremurase pe alei întunecoase, fără haină sau companie. Își șterse lacrimile.

– Bine, prieteni. Vocea i se sparse și înghiți în sec, apoi încercă din nou: E un dezastru și am face bine să facem curat și s-o luăm de la capăt. Barnaby, tu te pricepi la scule, tu și Pete căutați niște cuie și un ciocan și reparați ușa. N-avem nevoie acum să ne mai vină și alții pe cap. Restul, încercați să vă faceți utili.

– Și Măreața Doamnă? întrebă Alfie.

Wiggins privi la trăsura stricată și dădu din cap.

– Las-o așa, deocamdată. După ce se termină cazul ăsta, o s-o reparăm cum putem.

Absent, Ozzie ajută la curățenie, cu rotițele învârtindu-i-se în cap. După o vreme, îi ceru lui Pilar carnețelul și un

creion și se urcă pe pasarelă. Studie cifrurile și încercă să își amintească regulile. Domnul ar ști exact de unde să înceapă. Era un criptolog talentat care spărsese multe coduri. Ozzie își aminti că îl văzuse descifrând câteva. În timp ce examina simbolurile acum, știa că ele sunt cheia pentru tot.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

SE SUSPECTEAZĂ UN SPION

– Avem un spion printre noi, îi spuse Ozzie lui Wiggins.

Cei doi ieșiseră la aer, după câteva ore de curățenie.

– Despre ce vorbești, Oz?

– Exact ce ai auzit. Unul dintre Ștrengari este spion.

La început, Ozzie fusese nedumerit de cifruri, dar apoi găsise combinația corectă de vocală-simbol și codul păruse să se spargă singur. Când citi tot mesajul, inima i-o luă la goană. Știa că trebuie să își păstreze calmul în fața celorlalți și se apropiase de Wiggins relaxat.

– La naiba! spuse Wiggins. Nu vreau să aud asta, prietene! Ziua de azi a fost prea mult pentru mine. Castelul e distrus, Domnul ne minte cu privire la răpirea doctorului, Alistair ne face mai multe probleme decât am eu nevoie, nu știu unde e Elliot, Pilar mă bate la cap să intre în gașcă și ceilalți n-o să fie de acord cu asta. Și sincer să fiu, tu te porți foarte ciudat de când te-ai întors. Iar acum îmi spui că unul dintre noi e spion!

Wiggins se apucă cu mâinile de păr, se întoarse cu spatele și se trânti pe trotuar.

Ozzie se așeză lângă el și îl bătu stânjenit pe umăr.

Wiggins se frecă la ochi.

– Chiar crezi că avem un spion?

– Simbolurile acelea de cretă sunt mesaje. Trei dintre ele au fost scrise către Cetățeni, să îi informeze cu privire la investigația noastră, unde ne ducem astăzi și așezarea fabricii de trăsuri. Uite. Ozzie îi arătă carnețelul.

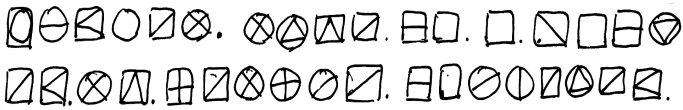

Holmes știe că a făcut-o el și despre carnețel.

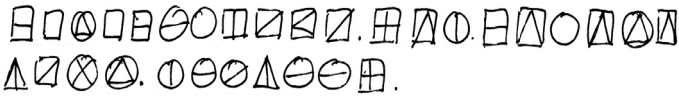

Catacombele din Cimitirul West Norwood.

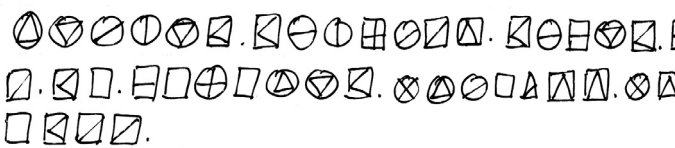

Turnul Londrei. Locul lor e la capătul străzii, și pe alee.

Ozzie continuă:

– Al patrulea a fost scris de către un Cetățean către spion.

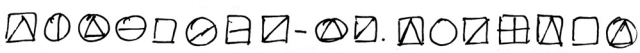

Întoarce-te imediat.

Wiggins dădu din cap, deși nu putea citi cuvintele.

– Cine crezi că e?

– Ca să creezi și să decodezi cifrurile astea, trebuie să știi să scrii și să citești. Cine din gașcă știe asta, Wiggins?

Între timp, în Castel, Pilar mânuia o mătură de peste o oră. Zona din jurul vetrei focului era în sfârșit curată. Majoritatea gunoaielor fuseseră strânse, puse în lăzi sau duse afară pe alee.

– O să-mi fie frig să dorm iar fără pătură, spuse Pete.

– O să-mi fie dor de perna mea veche, spuse Simpson.

Alfie oftă.

– Și mie o să-mi fie dor de Măreața Doamnă. Nu mă mai pot juca de-a hoții la drumul mare.

– Auziți cum vorbiți, spuse Alistair. N-aveați nimic din toate astea când erați pe străzi. V-ați înmuiat cu toții. M-am săturat de toată vorbăria asta de fetișcane.

Traversă fabrica de trăsuri și ieși valvârtej pe ușa proaspăt reparată.

Pilar simți o senzație de gâdilare în mâini când îl privi plecând, și își dădu seama că avea dreptate. Îi dădu mătura lui Alfie și spuse:

– Termină tu. Mă întorc imediat.

– În afară de tine și de Pilar, Oz, nimeni dintre noi nu știe să citească.

– Wiggins, cineva știe. Primele trei mesaje au fost scrise de cineva din gașcă.

Wiggins se gândi.

– Păi, Rohan încearcă să învețe.

Ozzie se gândi la asta.

– Păi, dacă n-a făcut progrese impresionante de când am plecat, nu poate să fie el.

– De unde știi că e unul dintre noi? Ar putea fi oricine.

– Wiggins, Domnul ne-a dat instrucțiuni doar *nouă*.

– Și Billy? Aude tot ce se întâmplă în apartamentul Domnului.

– Ai spus că Billy nu era în apartament când Domnul v-a spus să mergeți la cimitir.

– Elliot?

Wiggins păru confuz și nesigur.

– Nu cred. Nu era prin preajmă când am primit însărcinarea să mergem la Turnul Londrei și, în plus, sunt sigur că nu știe să citească.

Wiggins se plesni peste cap când își dădu seama la cine se gândise Ozzie de la început.

– Nu-mi vine să cred, Oz. E cel mai vechi prieten al meu. N-ar...

Ozzie se ridică.

– Cred că a învățat multe în lagăr.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

CAPTURAȚI DIN NOU!

În aer se auzea tropăitul copitelor cailor care călcau pietrele din pavaj. Pilar văzu cum Alistair sare în spatele unei trăsuri care se îndreaptă spre Tamisa. Ca o căprioară, sări și ea pe una care mergea în aceeași direcție. Ozzie și Wiggins apărură de după colț chiar la timp să îi vadă pe amândoi. Fără alte trăsuri prin preajmă, băieții îi urmară pe jos.

Căruțe, birje și câteva cupeuri se întreceau să meargă pe stradă. Când trăsura lui Pilar o ajunse din urmă pe cea a lui Alistair, ea se uită rapid la el apoi se ascunse sub pelerină.

Între timp, traficul stradal se înteți, astfel că Ozzie și Wiggins reușiră să îi ajungă din urmă. Dar epuizarea îi ameți și îi făcu să gâfâie. Au fost ușurați când, în cele din urmă, s-au urcat într-o trăsură.

Văzând că Pilar se dă jos la piciorul podului Lambeth, băieții făcură și ei la fel.

– Alistair a sărit jos cu câteva străzi în urmă și acum traversează podul peste Tamisa.

Pilar li-l arătă lui Ozzie și lui Wiggins. L-au privit un moment – lăsând o distanță între ei – și apoi l-au urmat.

– *La mofeta!* se enervă Pilar. Am știut că e un sconcs de prima oară când l-am văzut.

– Încă nu sunt sigur...

Wiggins lăsă capul plecat.

– Dacă nu crezi că e vinovat, de ce ești aici? se răsti Pilar.

– O să aflăm imediat adevărul, spuse Ozzie ca să spargă tensiunea, în timp ce treceau și ei podul și îl urmăreau pe Alistair de-a lungul malului.

– Merge cu un scop și pare familiarizat cu locurile, remarcă Pilar.

Ozzie se gândea și el la același lucru.

Dar Wiggins nu spuse nimic. Știa că nu trebuia să se contrazică cu Pilar atunci când era așa pornită. Și apoi, o parte din el era îngrijorată că avea dreptate.

Alistair coti pe o alee noroioasă și așa făcură și ei, trecând de barăci, case închiriate și fabrici, unde aerul era încărcat de mirosul de gălbenuș stricat al sulfului. Își acoperiră gurile și trecură printr-un viaduct către o stradă cu o clădire vopsită strident și un semn în alb-roșu pe care scria MAGAZINUL DE GIN AL LUI JENNIE. Alistair intră.

Wiggins se apropie de fereastră și se iți înăuntru. Rămase acolo mai mult decât era sigur, înregistrând adevărul ca o săgeată primită în stomac.

Cel mai vechi prieten al său îl trădase.

În cele din urmă, Ozzie îl trase de la fereastră.

– Ați avut dreptate, spuse Wiggins, amețit. Alistair e acolo cu ducele și acoliții lui.

Înainte ca Ozzie și Pilar să aibă ocazia de a răspunde, ușa se deschise. Cei trei țâșniră în marginea clădirii când Alistair, ducele și alt Cetățean ieșiră din magazin.

Când au trecut de ei, Ozzie își puse o mână pe umărul lui Wiggins.

– Ești bine?

Dădu din cap că da.

– Atunci, hai să mergem, spuse Ozzie. Avem un caz de rezolvat.

I-au urmărit pe Alistair și pe Cetățeni pe o alee noroioasă, dincolo de un șir de barăci până au cotit pe un drum larg de pământ. Un zid înalt de cărămidă mărginea drumul de-o parte, iar de cealaltă parte era o cale ferată. Din hornuri ieșeau nori pufoși de cenușă, care înnegreau și mai mult cerul timpuriu de seară.

La marginea apei, Cetățenii se urcară pe o barjă mică, legată de un doc vechi de lemn. Fără ferestre sau lumini care să vină din interiorul ei, barja semăna cu un sicriu mare și negru, care plutea mohorât pe apă.

Wiggins le făcu semn lui Ozzie și lui Pilar să se ascundă după niște lăzi vechi, stivuite lângă doc. Se ghemuiră, așteptară și priviră. Prin tufișuri se auzeau sunete ca niște pocnete, dar nu trecu nimeni.

Wiggins se gândi la Alistair. Cum putuse cel mai vechi prieten al lui să îl trădeze? Ce avea de oferit ducele, și Wiggins nu-i putea oferi?

– Ce-ar trebui să facem? întrebă Pilar.

– Să ne uităm mai îndeaproape, spuse Ozzie.

Absent, Wiggins încuviință.

Ozzie le făcu semn celorlalți să aștepte, iar el porni încet către doc. Exact când ajunse la barjă, un Cetățean apăru pe punte și îl înșfăcă.

– Treci înăuntru, piticule!

Cetățeanul îi arătă spre barjă.

Fără să vrea, Ozzie se urcă. Spera că Wiggins și Pilar vor aduce repede ajutoare.

Pe punte se deschise o trapă mare, pătrată. Din interior venea lumina unui felinar. Ozzie păși prin trapă în interiorul barjei. Când făcu asta, privi cu disperare cum Wiggins și Pilar erau târâți pe doc de către alți doi Cetățeni.

CAPITOLUL DOUĂZECI

UN SICRIU PLUTITOR

Ozzie, Wiggins și Pilar erau legați la un loc cu o frânghie groasă, cu brațele pe lângă corp.

Căutând o ieșire, Ozzie își plimba privirea prin încăpere. Câteva lămpi cu ulei iluminau spațiul lung și dreptunghiular. La un capăt erau atârnate o duzină de hamace. În centru, se afla o masă mare înțesată de hârtii murdare și sticle goale.

Patru Cetățeni stăteau deasupra lor. Ducele stătea cu o mână sprijinită de umărul lui Alistair și gesticula cu cealaltă.

– V-ați crezut tare isteți că ați scăpat din cripta aia. Dar știam eu că o să ne mai vedem.

Wiggins se uită fix la Alistair.

Ducele se aplecă și îi întoarse fața lui Wiggins către el.

– Ultima oară am fost drăguț pentru că aveam nevoie de ceva. Acum nu mai aveți nimic de care să avem noi nevoie. Știți ce înseamnă asta, nu?

– Nu, nu știu, maimuță ce ești, dar cred că o să-mi spui tu.

Wiggins se zbătu în frânghie.

Ducele îl apucă pe Wiggins de păr și îi trase capul pe o parte.

– Nu fi obraznic cu mine. Asta este, băieți și fete, sunteți terminați. La fel ca fabrica aia împuțită în care locuiți.

Wiggins se întoarse către vechiul său prieten.

– Suntem terminați, Al?

Alistair îi susținu privirea.

– Ăștia sunt prietenii mei acum, Wiggins. Ducele m-a ajutat să ies din lagăr. Tu n-ai făcut nimic pentru mine. Nici măcar n-ai încercat. Sunt o clasă cu totul diferită de tine și de Șțrengari. Și acum fac și eu parte din ea.

– Singurul motiv pentru care te-a scos, prietene, a fost ca să ne spionezi pe noi. Ăsta e noul tău prieten, cineva care se folosește, spuse Wiggins, cu tristețe.

– *Mofeta. Me diste mala espina desde el primer momento en que te vi,* mârâi Pilar. Sconcsule! Am știut eu că e ceva necurat la tine de prima oară când te-am văzut.

Alistair se repezi la ea, dar ducele îl opri.

– Fata are destule probleme acum pentru că umblă cu cine nu trebuie. E păcat, serios.

Ducele se uită mieros la Pilar. Apoi pocni din degete.

– Cetățeni! Trebuie să ne întâlnim cu ceilalți. Nu lăsați nimic în urmă.

Cei trei băieți deveniră atenți, își aranjară pălăriile și luară ultimele înghițituri din sticlele pe care le țineau.

– Credeți că profesorul va face ceva special pentru voi? spuse Ozzie. O să vă pună să săpați pe șantier ca niște muncitori amărâți, ca să-i căutați lui comoara. O să vă plătească te miri ce și o să vă stricați costumele alea elegante de la praf.

Ducele îl apucă pe Ozzie de guler, dar apoi se calmă.

– Ai tupeu, nu? Crezi că știi ceva, piticule? Ei bine, poate. Dar n-o să te ajute pentru că n-o să-i mai poți spune nimic lui Sherlock Holmes sau oricui altcuiva.

Rânji când aruncă o lampă cu ulei pe podea la nici șase metri distanță de Ozzie.

Sticla se sparse și flăcările se împrăștiară pe podea, întinzându-se cu rapiditate și arzând pereții.

– O seară plăcută.

Ducele ieși afară prin trapă.

Unul câte unul, ceilalți trei Cetățeni și Alistair îl urmară. Alistair mai aruncă o ultimă privire către Wiggins în timp ce fumul umplea barja.

– Îmi pare rău, prietene!

Imediat ce au ieșit, Ozzie le ordonă:

– Trebuie să ne împingem unul în altul să încercăm să ne ridicăm în picioare!

Când le-a dat semnalul, și-au încordat picioarele, care nu erau legate, și s-au ridicat împreună.

Căldura și fumul veneau tot mai aproape. Ozzie și Pilar începură să tușească.

– Și acum ce facem? reuși Pilar să spună.

Ozzie se uită la trapă.

– Nu putem ieși de aici legați așa. Trebuie să tăiem frânghiile.

– Cum?

Wiggins începu și el să tușească. La câțiva pași de ei, flăcările lingeau podeaua.

Ca un tot unitar, se dădură înapoi, icnind după aer, cu ochii usturându-i de la fum.

– Trebuie să găsim ceva de care să ne frecăm.

Dar exact când spuse asta, Ozzie își dădu seama că nu era nimic prin preajmă care să-i ajute.

– Nu pot să respir. Trebuie să stau jos.

Pilar începu să plângă.

Cei trei s-au dat înapoi cât de mult au putut din fața flăcărilor și apoi s-au prăbușit la podea.

„Oare totul se termina aici, se întrebă Pilar, în acest sicriu plutitor?“

Chiar atunci, deasupra lor, pe punte, se auziră pași. O siluetă întunecată alunecă prin trapă.

Prin ochii mijiți, plini de lacrimi, Wiggins văzu cum silueta scoate un cuțit. Oare era ducele care voia să îi omoare

înainte să ardă de vii? Sau se răzgândise Alistair și venise să-i salveze?

– Ieșiți acum! strigă o voce familiară, împingându-i prin trapă și apoi pe doc, chiar când flăcările înghițeau barja.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

TRECUTUL ESTE ÎNDREPTAT

Fața lui Elliot era acoperită de pete negre de mizerie și ulei. Părul lui roșu strălucea în lumina lunii.

– Focul e un lucru diavolesc, spuse el când toți patru se prăbușiră pe doc și priviră barja arzând. Îl cunosc mai bine decât mulți. Mi-a luat familia și îl blestem în fiecare zi.

Încă șuierând, Ozzie se uită neîncrezător la Elliot.

Pilar își șterse lacrimi fierbinți de pe obraji.

– Mulțumesc că ne-ai salvat. Am fi murit acolo.

Elliot dădu din cap cu solemnitate.

Wiggins își frecă ochii care îl usturau.

– De unde ai apărut?

– I-am urmărit pe Cetățeni de la cimitir. I-am văzut intrând în capelă după voi. I-am auzit vorbind și știau că sunteți acolo. Ca și cum cineva le-ar fi spus. Elliot se opri și se uită la Wiggins. Am știut de la început cine îi ajută. Din cauza trecutului, dacă mă înțelegi.

Wiggins simți brusc cum trece peste el un val de înțelegere, și se simți rușinat pentru cum îl tratase pe Elliot. Se înșelase cu mult timp în urmă cu privire la cine îi era un adevărat prieten.

În timp ce îi conducea pe doc, departe de apă, Elliot continuă:

– Când au ieșit din catacombe, am vrut să intru după voi, dar m-am hotărât să îi urmăresc pe ei. Mă bucur că am făcut-o pentru că acum știu unde e templul.

– Templul? întrebă Pilar.

– Templul zeiței. Templul pe care îl sapă Profesorul Moriarty.

– L-ai văzut pe Moriarty? întrebară toți într-un glas.

– Cred că era el. Îi tot spuneau Profesore, oricum.

– Ai văzut templul? întrebă Ozzie.

– Nu, spuse Elliot, doar i-am auzit vorbind despre el și i-am văzut săpând.

– Unde e șantierul? întrebă Pilar.

– Pe partea cealaltă a râului, lângă o stație veche de metrou. În jos pe scări și prin tunel – de parcă ne așteaptă.

– Ne poți duce acolo? întrebă Wiggins.

Elliot dădu din cap că da și îi conduse pe o stradă unde așteptau câteva birje obosite. Își puseră toți banii la un loc și negociară o birjă care să îi treacă râul.

– Stația Mark Lane, îi spuse Elliot birjarului.

– Cum ai știut că Alistair lucrează cu Cetățenii? întrebă Pilar în timp ce birja porni din loc, purtându-i pe străzile întunecare din Lambeth.

– Cineva trebuie să le fi spus Cetățenilor că sunteți jos în catacombe. Am știut imediat că nu e unul dintre băieți. Am fost împreună prea mult timp. Dar Alistair a apărut pur și simplu și a intrat direct în caz. Nu mi s-a părut normal.

Ozzie îl privi pe Elliot în altă lumină. Băiatul nu era prost deloc.

– Asta și a mai fost treaba aia, Wiggins, ții minte, de-acum un an. Nu mâncaserăm de multe zile și ne era așa de foame, că ne dureau burțile. Tu, Alistair și cu mine ne-am dus la piață. Aveam un plan să șutim niște mâncare.

– Îmi amintesc, spuse Wiggins. Eram disperați.

– Așa e, și ne-am dus la piață și planul era ca tu să iei o bucată de brânză de pe o tarabă și când negustorul fuge după tine și lasă taraba nepăzită, Alistair și cu mine să luăm tot ce putem.

Wiggins dădu din cap.

– Și mai târziu, la Castel, Alistair v-a spus tuturor că sigur am mâncat eu mai toată mâncarea pe drum și de aia n-aveam prea multă la mine. Vocea lui Elliot suna tremurată în întunericul trăsurii. Și Alistair a spus că nu trebuie să primesc nimic pentru că deja m-am săturat și voi toți l-ați ascultat, chiar dacă eu am încercat să vă spun adevărul.

Wiggins își amintea bine. Elliot negase că mâncase brânza până la lacrimi. Dar mirosea a brânză și arăta vinovat și Alistair era altfel atunci, de încredere. Elliot nu era.

– Nu mâncasem nimic, el fusese. Am văzut cât de mult a luat din căruță și când ne-am întors la Castel am văzut cât de puțin avea. N-am luat la fel de mult ca el pentru că el a luat

primul și când am ajuns și eu, alt negustor a venit alergând după noi. Toți ați dat vina pe mine și eu n-am primit nimic de mâncare în seara aia. Și totul din cauză că Alistair a mințit și a înșelat. Dacă aș fi avut unde să mă duc, aș fi plecat din gașcă în seara aia. Și după aia aș fi plecat, dar la scurt timp după aia, Alistair a fost prins furând și trimis în lagăr. Am crezut că se terminase.

Stăteau toți în liniște. Pilar voia să îl ia pe Elliot de mână să îi ofere puțină consolare, dar își dădu seama că nu aveau acea apropiere, așa că dădu din cap cu simpatie.

Ozzie se gândi că îl înțelege pe Elliot acum. Antipatia lui de luni de zile față de el se topi imediat.

Wiggins își drese glasul:

– Îmi pare rău, Tigheluță, am făcut o mare greșeală. Cred că toți am greșit.

– Ei bine, măcar mă credeți acum, spuse Elliot. Bine, gata cu trecutul, spuse el privind pe fereastră.

– Da, spuse Wiggins, gândindu-se din nou la Alistair și dorindu-și să o lase și el baltă la fel de ușor.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

ÎN TUNEL

În timp ce birja trăgea în stația Mark Lane, gașca îl văzu pe unul dintre Cetățeni coborând scările la metrou. Așteptară câteva minute, apoi îl urmăriră. Dar nu mai aveau bani să plătească intrarea.

– Mai devreme, am alergat înăuntru când nu se uita nimeni. Acum că suntem patru, n-o să fie ușor.

Elliot îl arătă pe supraveghetorul stației.

– Am o idee, spuse Ozzie, uitându-se la Pilar. Dar înseamnă că o să trebuiască să ne ajungi din urmă.

La cabina de bilete, Pilar se legănă pe picioare. Ochii i se dădură peste cap. Își duse dosul palmei la frunte, gemu și apoi căzu la pământ.

Toată lumea din stație, inclusiv supraveghetorul, se opri și se uită la ea. O femeie mai în vârstă și câțiva bărbați se aplecară s-o ajute. Unul dintre bărbați îi făcu vânt cu un ziar.

– A leșinat, spuse femeia în vârstă, atingându-i obrajii.

Între timp, băieții se strecurară iute și nevăzuți pe lângă casierie și coborâră scările pe peron.

– Cred că sunt bine, spuse Pilar, deschizând ochii. Ce oră e? Nu trebuie să întârzii la bunica.

Femeia în vârstă o ajută să se ridice, apoi îi plăti biletul cu amabilitate și o însoți în jos pe scări.

– Nu te grăbi, drăguță, spuse ea.

Pilar dădu din cap aruncând o privire furișă către băieți care se îndreptau spre partea mai îndepărtată a peronului. La fel ca șobolanii, coborâră pe șine și dispărură în întunericul tunelului.

Pilar se îngrijora nu cu privire la siguranța lor, ci la faptul că plecau fără ea. Peronul vibra de murmurul trenului care se apropia. Când acesta opri în fața ei, femeia bătrână o strânse pe Pilar de mână.

– Hai, drăguță.

– Mulțumesc, spuse Pilar și apoi, spre surprinderea femeii, se întoarse și alergă până la capătul peronului, unde așteptă ca trenul să plece. Imediat ce plecă, Pilar sări pe șine. Băieții o așteptau într-o firidă din perete.

– Ai jucat bine, spuse Elliot. L-ai fi făcut pe domnul Holmes să fie mândru.

Pilar zâmbi satisfăcută în direcția lui Wiggins.

– Mă bucur că tu și Ozzie v-ați întors. Avem nevoie de istețimea voastră.

Ozzie ascultă în întuneric orice urmă de sunet sau mișcare. Când nu auzi nimic, spuse:

– Hai să mergem.

Elliot îi conducea prin întuneric. La scurt timp ajunseră la peronul unei stații abandonate. Pe o placă din perete scria DEALUL TURNULUI.

Elliot se opri.

– Aproape am ajuns. Fix dincolo de stația asta e un pasaj care duce la locul săpăturilor.

– Unul dintre noi ar trebui să se ducă după Domnul, spuse Wiggins, uitându-se la Pilar. Dacă ăsta e locul, trebuie să afle imediat.

Ozzie fu de acord că era un plan bun.

Pilar își încrucișă brațele la piept.

– Eu nu plec.

– Și eu trebuie să vă arăt drumul, spuse Elliot.

Wiggins și Ozzie se uitară unul la altul.

– Bine, atunci, fu de acord Wiggins. Hai să mai mergem puțin.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

ŞANTIERUL ARHEOLOGIC

Gurile de aerisire din tavan luminau drumul prin tunelul vast. Aerul era dens și plin de praf și apăsa neplăcut pieptul lui Ozzie.

– Am petrecut prea mult timp în tunel, după mine, spuse el, băgând mâna în buzunarul hainei după uleiul din ficat de cod.

Luă o înghițitură.

– După ce se termină cazul, îi cerem Domnului o schimbare de peisaj, îl asigură Wiggins.

Un zgomot puternic, ca motorul unui tren, sparse liniștea. Precauți, urmară sunetul până într-o peșteră. La capătul îndepărtat, cam la patru sute de metri de ei, se ridica un mic deal. Pe măsură ce gașca se apropie – oprindu-se și ghemuindu-se ca să se asigure că sunt singuri – descoperiră că dealul era, de fapt, o movilă înaltă de pământ și piatră proaspăt săpate, care măsura vreo nouă metri înălțime.

Ar fi putut să îl înconjoare, dar Elliot îi conduse până sus. Se lăsă în genunchi și se târî până reuși să se cațăre pe panta abruptă. Ceilalți îl urmară. Urcușul era dificil, pentru că pământul ceda pe alocuri, făcându-i să alunece la vale.

În vârf, se așezară pe burtă și se uitară în jos. Dedesubt, felinare uriașe iluminau un șantier mare de săpături. O mașină monstruoasă pe șine rotative sufla fum și șuiera. Corpul îi era format dintr-un motor de tren, iar capul și gâtul dintr-o lopată uriașă. Săpa pământul și piatra scoțând la iveală o serie de arcade cu două etaje. Ozzie își acoperi urechile și spuse:

– E un excavator cu aburi.

Aproximativ douăzeci și cinci de oameni, inclusiv vreo doisprezece Cetățeni, manevrau lopeți, târnăcoape și mături ca să curețe pământul din interiorul arcadelor. Viteza și eficiența lor îi amintiră lui Wiggins de colonia de furnici care invada fabrica de trăsuri în fiecare primăvară.

Fuseseră ridicate schele pentru ca atât nivelele inferioare, cât și cele superioare ale arcadei să fie curățate în același timp. Ducele curăța unul cu un târnăcop mare de miner. Cetățeanul care îl prinsese pe Ozzie pe barjă mătura gunoaiele. Dar nici una dintre arcade nu fusese curățată de suficiente sedimente ca să se treacă prin ea.

Între timp, Alistair trecea de la un muncitor la altul, cu o găleată de apă și un polonic cu care să își potolească fiecare setea. Pieptul lui Wiggins luă foc când îl văzu.

Pilar recunoscu imediat modelul arcadelor de piatră. Era identic cu cel pe care îl văzuseră la Turnul Londrei și în catacombele din Cimitirul Norwood.

Ozzie făcuse aceeași conexiune în timp ce privea cu admirație excavațiile. Numărul mare de arcade și înălțimea lor uluitoare îl transportară în Roma antică, locul multor povești pe care bunicul său i le citise odată. Duminicile acelea relaxate cu bunicul său, și tot ce se întâmplase în anii de după, păreau cu o viață de om în urmă sau poate viața altcuiva.

Ozzie se forță să se trezească din reverie și să se concentreze pe muncitori. Își plimbă privirea de la unul la altul până când se opri, în cele din urmă, pe el. Chiar și de la distanță, silueta lui slabă și fruntea ovală erau inconfundabile. Deși Ozzie îl mai întâlnise față în față, deodată, privind la cel mai mare criminal din Anglia, inima i-o luă la goană. În pelerina lui neagră și cu jobenul pe cap, Profesorul Moriarty supraveghea săpăturile ca Cerberul poarta Hadesului.

Un alt bărbat, cu ochelari, vestă de tweed și pălărie de paie stătea lângă el.

Ozzie le făcu semn celorlalți să se dea mai în jos de pe movila de pământ, să nu fie văzuți.

– Bărbatul cu joben e cine cred eu că e? întrebă Pilar.

Ozzie dădu din cap că da.

Wiggins se apucă cu mâinile de păr.

– Napoleonul crimei e acolo jos și noi suntem singuri cu el și cu toți bărbații ăia?!

Elliot îi puse o mână pe umăr.

– Ușor, prietene.

Wiggins se uită împrejur și, cu o voce mai scăzută, spuse:

– Gata, nu ne mai prostim. Știm unde e Moriarty și ce face și unde e nenorocitul ăla de templu. Trebuie să mergem să îi spunem Domnului. Treaba noastră s-a terminat.

Pilar privi peste vârful movilei.

– Nu putem pleca încă. Trebuie să-l oprim.

– Să-l oprim pe Moriarty?! exclamă Wiggins. Domnul ne-a spus întotdeauna să observăm și să-i raportăm lui fără să ne asumăm riscuri. Nu l-am ascultat întotdeauna, dar e cazul să începem.

Excavatorul cu abur se auzea tot mai tare și ei se chinuiau să se audă peste hărmălaie.

Pilar se uită la Ozzie.

– Dar dacă Moriarty scapă?

– Wiggins are dreptate. Cineva trebuie să îi raporteze Domnului. Unul sau doi dintre noi pot rămâne. Dacă Moriarty pleacă, îl urmărim. Șantierul nu pleacă nicăieri, așa că...

Înainte ca Ozzie să își termine gândul, excavatorul cu aburi trânti o încărcătură plină peste movilă. Peste ei plouă cu piatră și noroi.

Wiggins și Pilar se ridicară în picioare și alergară prin bombardamentul de moloz. Ozzie se ridică să îi urmeze, dar alunecă și se prăbuși pe panta cealaltă. Se opri la picioarele a doi bărbați uriași care manevrau târnăcoape. Unul din bărbați lăsă târnăcopul și îl ridică pe Ozzie în picioare. Celălalt îl târî de acolo.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

ŞTRENGARII ÎL ÎNTÂLNESC PE MORIARTY

Excavatorul cu aburi încetă să mai sape și șoferul lui se dădu jos. Deși mai puțin zgomotos, mașinăria tot mai pufăia și șuiera ca o bestie antică. Un grup de muncitori, inclusiv ducele și Alistair, îl înconjurară pe Ozzie.

Unul dintre bărbați râse și îl întrebă pe operatorul excavatorului cu aburi.

– Ce fel de comoară ai scos la iveală, Mick?

Moriarty se uita urât la Ozzie, în timp ce le dădea ordine oamenilor săi:

– Mergeți să vedeți dacă mai sunt și alții.

– Ăsta e unul din băieții lui Holmes, spuse ducele. Nu știu cum a ajuns aici. L-am lăsat în Lambeth. Trebuia să fie ars și dus la fundul râului până acum.

– E aici pentru că v-a urmărit, spuse Moriarty, dezgustat. Evident, e mai capabil decât tine și băieții tăi.

Umerii lați ai ducelui se lăsară în jos. Câțiva dintre Cetățeni își aruncară unul altuia priviri îngrijorate.

Moriarty se întoarse spre Ozzie.

– Spune-mi, băiete, ai prieteni cu tine?

Presiunea din pieptul lui Ozzie era de nesuportat. Se întinse în buzunar după tonicul său, dar imediat ce o făcu, Moriarty i-l smulse din mână. Sticla se sfărâmă de pământ, iar prețiosul său ulei din ficat de cod se ascunse în noroi. Ozzie se uită la el și simți cum se sufocă și mai tare.

– Răspunde-mi, băiete!

– Au fost aici... reuși Ozzie să spună, dar i-am trimis după domnul Holmes.

– Înțeleg, spuse Moriarty, frecându-și fruntea imensă.

Apoi le dădu ordin oamenilor săi să se întoarcă la muncă. Bărbatul cu pălăria de paie rămase lângă el. Moriarty îi făcu semn ducelui.

– Tu stai cu noi și cu micul nostru prieten.

– Carter, îi spuse Moriarty bărbatului cu pălăria de paie, trebuie să ne concentrăm energiile pe o singură arcadă. Al doilea etaj are cu siguranță mai puține sedimente. Organizează-ți oamenii. Dacă nu căpătăm acces repede, va trebui să folosim mijloace mai subtile.

Arătă spre excavatorul cu aburi.

– Și Sherlock Holmes? întrebă Carter.

– Dacă Holmes ar ști unde ne aflăm, ar fi deja aici. E cufundat în căutarea prietenului său, doctorul Watson, un ghinion picat la țanc pentru noi. Vom termina aici până când va rezolva Holmes cazul acela și se va întoarce la acesta.

– Dar prietenii flăcăului de aici? Ar putea să-l avertizeze chiar în acest moment.

Moriarty se întoarse spre Ozzie.

– Ai mințit când ai spus că ți-ai trimis prietenii după Holmes, nu?

Ozzie nu spuse nimic.

Ducele îl apucă de braț și i-l răsuci până când tot corpul lui Ozzise se scutură de durere. Își mușcă buza ca să nu țipe.

– Vorbește, piticule! îi ordonă ducele.

Chiar atunci, bărbații pe care Moriarty îi trimisese să verifice se întoarseră cu Pilar, Wiggins și Elliot.

– I-am găsit îndreptându-se către stația de metrou, spuse unul dintre ei.

Ducele îl împinse pe Ozzie la pământ.

Moriarty îl fixă pe duce cu o privire aspră.

– Nu avem timp pentru distracții din astea. Nu-mi place să fiu urmărit de vagabonzii lui Holmes. Să mă servești mai bine data viitoare, Dickie! Acum, leagă-i! O să scăpăm de ei mai târziu.

Înainte să se întoarcă să plece, Moriarty îl mai studie încă o dată pe Ozzie.

– Îmi pari cunoscut, băiete. Știu sigur că te-am mai văzut undeva.

Ozzie tăcu.

Ochii de reptilă ai lui Moriarty îl sfredeleau.

– Enervant. La fel ca stăpânul tău.

Moriarty se îndepărtă.

Ducele avea flăcări în priviri când îl ridică pe Ozzie de pe pământ ca o păpușă de cârpe și-l aruncă înainte. Alți bărbați îi împinseră pe Wiggins, pe Pilar și pe Elliot.

– O să avem cu toții o discuție, mârâi ducele.

– Bine, Dickie, îl ironiză Wiggins, înainte să primească un șut rapid în picior.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

MORIARTY ÎL CONVOACĂ PE OZZIE

Ozzie, Pilar și Elliot au fost trântiți pe pământ lângă o cutie cu unelte, ca niște surcele.

– Ei bine, măcar nu suntem legați unul de altul de data asta, spuse Wiggins, încercând să înveselească atmosfera.

– Da, acum stăm mult mai confortabil, spuse Pilar, gemând.

Elliot se răsuci în frânghiile legate în jurul încheieturilor.

– Nenorociți de Cetățeni!

Alistair trecu de ei, cărând cu sfială găleata cu apă.

– Hei, Al! strigă Wiggins. Ai o gură de apă pentru un vechi prieten? Aș fi avut nevoie de ea pe barja aia în flăcări.

Alistair continuă să meargă, cu capul plecat.

Ozzie îi privi pe bărbații de pe schele lucrând neobosiți pe două arcade, unul lângă altul. Scoaterea sedimentelor de pe arcade era o muncă înceată și dificilă. Sedimentele, un amestec de noroi compact, piatră și lut, păreau tari ca piatra.

– Ai vreo idee, Oz? întrebă Wiggins.

Ozzie luă în calcul opțiunile și privi peste umăr la cutia cu unelte. Uneltele din ea păreau departe de ei, dar cutia în sine era suficient de aproape. Avea o margine ascuțită de metal. Ozzie frecă frânghia de ea. Ceilalți trei priviră. Când vreunul dintre muncitori privea spre ei sau trecea pe acolo, se oprea.

– Ce credeți că o să facă cu noi? întrebă Pilar.

– Imediat ce găsesc templul, o să ne omoare, spuse Elliot.

Wiggins dădu din cap.

– Moriarty vorbește ca un domn, dar nu e.

Abătuți, cei patru priviră spre Moriarty și Carter care stăteau la vreo șase metri de ei, supraveghind lucrările. Din când în când, Moriarty îi dădea lui Carter instrucțiuni pe care acesta le transmitea oamenilor. La un moment dat, Moriarty scoase un carnețel din buzunar și îl frunzări.

– Acela trebuie să fie jurnalul lui Calico Finch, spuse Pilat.

Când doi bărbați strigară de pe schele, Carter fugi spre ei să cerceteze.

– Ucenicul scribului.

Ozzie privise acțiunea așa de concentrat, că se sperie când văzu silueta înaltă a lui Moriarty aplecată asupra lui. Ochii lui pătrunzători îl țineau pe Ozzie ca un magnet. Nu putea privi în altă parte. Dar în spatele ferocității ca de șarpe, Ozzie simți și altceva – familiaritate, afecțiune? Ozzie încerca să înțeleagă ce, când Moriarty vorbi din nou:

– Ai fost ucenic la Crumbly. Cel mai de elită falsificator al său. Îmi amintesc de tine acum. Sherlock Holmes știe că n-ai lucrat întotdeauna de partea corectă a legii?

Moriarty își amintea de el? Îl considera „de elită“? Ozzie simți cum îi ard obrajii, dacă de mândrie sau de teamă nu putu spune.

Înainte să poată răspunde, Carter apăru lângă Moriarty într-o stare de exaltare.

– Profesore, au săpat o gaură până înăuntru. În câteva ore, va fi suficient de largă ca să intrăm!

Moriarty i se adresă bărbatului cu calm:

– Cât timp crezi că avem la dispoziție, Carter? Nu facem vreo excavație pentru vreunul din stimații tăi binefăcători. Scotland Yard ar putea apărea oricând. Avem nevoie să trimitem pe cineva prin gaura aia să vedem ce se află de partea cealaltă. Dacă Templul Dianei e acolo și nu e prea aproape de arcadele alea, putem folosi excavatorul cu aburi ca să spargem intrarea.

– Dar Profesore, arcadele acelea sunt comori arhitecturale...

– Or fi comori, spuse Moriarty, dar n-au nici o valoare pentru mine dacă nu-mi încap în buzunar. Notițele lui Finch ne spun că templul ar putea fi plin cu ofrande din aur. Comori care pot fi cărate. Nici măcar eu nu-mi pot însuși un templu sau arcadele dumitale valoroase.

Entuziasmul lui Carter se destrămă.

– Profesore, nimeni nu încape prin gaura aia. Avem nevoie de mai mult timp s-o lărgim.

Privirea lui Moriarty se întoarse spre Ozzie.

– Există printre noi unul care începe.

Ozzie se cățără pe schele cu o frânghie legată strâns în jurul taliei. Ducele ținea celălalt capăt al frânghiei ca o lesă. Moriarty și Carter stăteau lângă ei.

– Ți-ai înțeles ordinele? întrebă Moriarty.

Ozzie dădu din cap că da.

– S-ar putea să nu fie prea mult aer în încăperea de pe cealaltă parte, așa că avansează cu grijă, spuse Carter.

Moriarty îi aruncă lui Ozzie o privire gânditoare.

– Mi-ai fost aproape de ajutor odată, dar planurile mele au fost dejucate. Să nu mă dezamăgești de data asta, băiete! Nu ni se dă deseori o a doua șansă.

Ozzie dădu din cap din nou, în timp ce ducele îi împinse un felinar în mână. Ozzie privi către prietenii lui care erau tot legați lângă cutia cu unelte.

– Dacă mai încerci să ne strici planurile, îl avertiză Moriarty, prietenii tău vor suferi povara deciziei tale. Apoi își puse o mână pe umărul lui Ozzie și spuse pe un ton mai blând: Știu că poți s-o faci, băiete!

Ozzie ridică felinarul în fața lui și se uită prin gaură. Un tub de aproximatix un metru și jumătate sau doi metri lungime și treizeci și cinci de centimetri lățime fusese sfredelit prin sedimente.

Privi de la Moriarty la prietenii lui. Apoi, fără să scoată nici un cuvânt, se strecură în tunel.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

OZZIE O CUNOAŞTE PE DIANA

Spațiul îngust era întunecos și sufocant. Lui Ozzie îi era rău în timp ce se târâia prin tunel, împingându-se cu mâna dreaptă, în vreme ce cu stânga ținea felinarul în fața lui. Suprafața aspră îi julea brațele, burta și picioarele. În cap simțea o presiune surdă, și gândurile nu i se aliniau corect – de parcă avea creierul plin cu nisip.

Oare va fi în stare să găsească comoara și să îi păzească de rău pe prietenii lui? Moriarty spusese că îi va lichida pe toți după ce punea mâna pe aur. Dar, văzându-l de-aproape, Ozzie nu-și putea da seama dacă vorbește serios. Unde era Domnul? Și de ce îi mințise pe Ștrengari? Amintindu-și conversația de mai devreme cu el, lui Ozzie i se făcu rău. Oare voia să aibă un tată așa de rece și de detașat?

Respirația îi deveni tot mai greoaie, de parcă ceva îl strângea de gât. Era pe punctul de a se întinde după tonicul său când își aminti că nu-l mai are. Gândul acesta îi făcu gâtul să se strângă și mai tare. Încercă să înghită, dar nu putu. Capul

îi bubuia, vederea i se înceţoşă şi mâinile îi transpirară. Când începu să-l cuprindă leşinul, se forţă să rămână conştient. Cumva, ajunse pe partea cealaltă. Îşi scoase capul în spaţiul gol şi respiră lacom.

Trase de frânghie, ca un semnal către duce s-o întindă şi să-i dea drumul încet cu fiecare smucitură. Respirând mai regulat, Ozzie alunecă din tunel şi fu coborât în jos. Continuă să inspire profund, testând să vadă dacă e suficient aer. Mai repede decât se aştepta, lovi pământul cu o bufnitură.

Se trezi într-o curte mică, înconjurată de arcade de piatră. Pe pământ zăceau coloane ca nişte copaci doborâţi. Un piedestal mare de piatră stătea în faţa lui. Era sculptat cu o scriere într-o limbă pe care n-o putea citi. La picioarele lui se afla capul smuls de pe trupul unui cal de marmură.

Ozzie lovi praful gros cu piciorul şi descoperi o podea acoperită cu bucăţi de mozaic. Continuă să dea praful la o parte cu piciorul şi, brusc, apăru faţa unei femei. Ochii ei migdalaţi se uitară în sus la el, transportându-l în alt secol.

Moriarty şi oamenii lui stăteau nerăbdători pe schele, aşteptând întoarcerea lui Ozzie. Wiggins tot frecase frânghia de cutia de unelte de când plecase Ozzie. În sfârşit, începea să slăbească.

Pilar îşi drese glasul. Când Wiggins înălţă capul, unul dintre muncitori stătea deasupra lor.

– Îmi stai în drum. Trebuie să ajung la sculele alea.

Bărbatul era rotofei, bărbos şi cu o burtă mare care îi întindea nasturii cămăşii dungate de lucru. Se aplecă să

ajungă la cutia cu unelte, dar apoi se întoarse, scoase un cuțit din centură și tăie frânghiile care îi legau încheieturile și gleznele lui Wiggins.

– Ține-ți mâinile la spate și nu-ți mișca picioarele sau o să observe că sunteți liberi. O să las cuțitul în spatele tău ca să îi poți elibera și pe ceilalți la momentul potrivit.

– Domnule? șopti Wiggins.

– Nu avem timp de discuții, spuse Holmes, scotocind prin cutia cu unelte. Nu știu cum ați descoperit singuri locul acesta sau de câte ori v-am avertizat să nu vă angajați în asemenea acțiuni periculoase. Holmes ridică un ciocan mare și pretinse că-l studiază. Pilar, dacă Moriarty ar fi cu fața la noi, i-ai putea citi pe buze?

Pilar încă mai înregistra faptul că bărbatul rotofei din fața ei era Holmes.

– Da, cred că da.

– Bine, spuse Holmes, ridicându-se. Dacă cheamă excavatorul cu aburi, acela e semnalul vostru să fugiți. Întoarceți-vă pe unde ați venit.

– Dar, Domnule...

Holmes se întoarse și plecă iute înainte ca Wiggins să își termine întrebarea.

Felinarul lui Ozzie străpungea întunericul pe măsură ce continuă să meargă. Ajunse la un templu – cinci trepte de piatră duceau la un cerc de opt coloane, acoperite de un dom. Structura părea intactă, înghețată în timp, de parcă așteptase

acolo timp de un mileniu ca Ozzie s-o descopere. Trase de frânghie pentru mai multă libertate și intră.

Podeaua era făcută din marmură netedă, tavanul sculptat cu animale înghețate în salt. Privirea lui Ozzie călători peste tot și în cele din urmă se opri pe ea. Era înaltă de aproape trei metri și privea spre el ca o regină de pe piedestalul ei. Purta hainele unei vânătoare și avea un arc și o tolbă de săgeți. Ochii ei, atât puternici, cât și blânzi, îl transfigurară. Înțelese imediat de ce Calico Finch fusese obsedat de ea. Era magnifică.

– Diana, șopti el.

Se întinse și îi atinse piciorul. Era aspru la atingere. Când își luă mâna văzu că degetele sale lăsaseră amprente aurii în praf. Dădu praful la o parte și descoperi că era făcută din aur masiv.

Rămase un moment într-o admirație tăcută și apoi termină cercul.

În spatele templului găsi un altar de marmură încadrat de două cutii mari de marmură. Când se apropie, văzu că pe altar erau împrăștiate monede care se revărsau din acele cutii. Ridică una. Discul de aur era rece și greu. Pe față avea profilul unui bărbat cu părul creț.

Lui Ozzie nu-i venea să creadă că stătea în fața zeiței antice, în mijlocul templului și al cuferelor cu aur – o comoară pentru care Moriarty era dispus să omoare. Ozzie simți cum inima i-o ia la goană de încântare sau de teamă? Voia să îl asiste pe Moriarty? Și ce va însemna asta pentru Ozzie și pentru prietenii lui?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

CONFRUNTĂRILE

Wiggins, Pilar și Elliot priviră cum Ozzie se cațără afară din gaură, pe schelă. Ozzie ridică mâna dreaptă și le arătă moneda de aur. Muncitorii izbucniră în urale la vederea ei. Moriarty o culese din mâna lui Ozzie și o examină.

– Îl întreabă pe Ozzie de unde o are, le spuse Pilar lui Wiggins și lui Elliot. Ozzie spune că a găsit-o în templu și că mai sunt foarte multe. Moriarty îi laudă munca. Acum îl întreabă pe Ozzie cât de departe e templul de peretele cu arcade. Ozzie spune că la nouă metri. Moriarty le dă ordine oamenilor să pornească excavatorul cu aburi. Ăsta e semnul nostru.

– Excavatorul cu aburi e chiar lângă noi, spuse Elliot. Toți se uită în direcția noastră. Cum să ne taie Wiggins legăturile în văzul tuturor?

Înainte ca Wiggins să răspundă, muncitorul rotofei se duse către excavatorul cu aburi și se urcă în cabină. Sigur că Domnul avea un plan. Porni motorul. Aburul și șuieratul

crescură ca la trezirea unui balaur. Holmes îl conduse ușor înapoi pe șinele lui și apoi îl întoarse către schele. În timp ce excavatorul cu aburi se mișca, bloca vederea muncitorilor către gașcă.

– Genial! spuse Wiggins când se întinse după cuțit și îi eliberă pe Pilar și pe Elliot. Când cei doi se opriră să vadă ce va face Holmes mai departe, Wiggins le ordonă:

– Ascultați-l pe Domnul și fugiți de aici! Când ajungeți înapoi în stradă, opriți primul polițist pe care-l vedeți și aduceți ajutoare. Acum plecați!

Pilar ezită:

– Dar tu?

– După ce îl iau pe Oz, vă ajung din urmă, o asigură Wiggins.

Pilar și Elliot alergară spre partea mai îndepărtată a movilei și dispărură. Wiggins se urcă în spatele excavatorului cu aburi și se cățără nevăzut în cabina șoferului.

– I-am trimis pe ceilalți să aducă ajutoare, îi spuse el lui Holmes, când se ghemui să nu fie văzut.

Holmes îi aruncă o privire dezaprobatoare înainte să schimbe manetele și să direcționeze excavatorul cu aburi direct spre peretele de arcade.

– Ar fi trebuit să pleci cu ei, Wiggins. Va fi periculos aici.

Între timp, Moriarty îl punea pe Ozzie să îi explice lui Carter schema templului și a curții. Ozzie povesti fiecare detaliu, mozaicurile, statuia de aur a Dianei și cutiile cu monede de aur. Descrise așezarea templului față de zidul de

arcade și cel mai sigur loc unde să spargă zidul fără să afecteze templul. Vorbea încântat, aproape necontrolat. Simțea un val de mândrie și disconfort. Spusese prea multe?

Moriarty și Carter jubilau.

– Ai un ochi atent la detalii, băiete, și o anume înțelepciune pe care o găsesc neobișnuită la cineva de vârsta ta și în situația ta. După ce se termină toate astea și sunt cel mai bogat om din Anglia, cred că trebuie să discutăm viitorul tău. Moriarty îl bătu pe Ozzie pe umăr. Atingerea lui era straniu de afectuoasă. Ozzie simți cum se lasă în ea și apoi își reveni. „E Moriarty, își reaminti el, cel mai periculos criminal din Anglia."

Când Ozzie ridică privirea, văzu expresiile abătute ale ducelui și ale câtorva Cetățeni, inclusiv a lui Alistair, care părea dezumflat și inutil, așa cum stătea pe marginea găleții lui cu apă. Transpirați și plini de noroi de la munca lor, gașca rivală nu părea impresionantă și nici foarte amenințătoare.

Carter sări jos de pe schelă și direcționă excavatorul cu aburi către zona sugerată de Ozzie.

Atenția tuturor se îndreptă spre mașinărie, cu excepția lui Ozzie. Acesta observă că prietenii lui nu mai erau legați. Ozzie găsise templul și adusese moneda, așa cum i se spusese. Oare Moriarty îi lichidase oricum?

Carter își scoase pălăria și îi făcu semn șoferului să avanseze. Cu brațul-lopată întins la înălțimea lui maximă, mașinăria coborî spre zid. Carter îi făcu din nou semn cu pălăria șoferului, dar de data asta ca să retragă lopata. Dar aceasta plonjă în față, ratându-l la mustață pe Carter care sări din drum.

Moriarty, Ozzie, muncitorii și Cetățenii priveau de pe schele cum excavatorul cu aburi pufăia spre ei. Înainte să poată reacționa, lopata izbi schelele cu maximă forță, zdrobindu-i scândurile și prăbușind aproape întreaga structură.

Ozzie reuși să se apuce de un stâlp de susținere care rezistase impactului. Prinse stâlpul cu brațele și cu picioarele și, suspendat la șase metri în aer, se bălăngănea dintr-o parte în alta. Îl văzuse pe Moriarty sărind la pământ cu o agilitate uimitoare chiar când lovise lopata, dar nu vedea în ce direcție o luase. Ozzie încerca acum să aleagă un moment bun ca să sară.

Stâlpi, unelte și muncitori curgeau de pe schele pe pământ. Unii bărbați strigau în timp ce alții zăceau zdrobiți. Unii fugeau să se pună la adăpost, iar alții erau târâți din calea lopeții.

Când lopata își luă din nou avânt, Ozzie îl văzu pe Wiggins făcându-i semn din cabina excavatorului. Îți ținu respirația și sări pe acoperișul cabinei șoferului.

Înăuntru, Holmes schimba vitezele și îi urmărea pe muncitori. Wiggins îl văzu pe duce și pe alți câțiva sărind din calea lor. Înainte să-și dea seama, ducele se cățără în ușa cabinei și aruncă o cheie mare spre Wiggins. Wiggins se dădu la o parte și cheia lovi peretele cu un clinchet. Ducele se aruncă iar asupra lui. Wiggins se feri și apoi, cu toată puterea, îl împinse cu umărul. Ducele zbură din cabină și ateriză cu o bufnitură pe un pat de bolovani excavați. Holmes, care încă mai controla lopata cu aburi, strigă:

– Bravo, băiete!

Chiar atunci, Pilar și Elliot îi conduseră pe Watson și pe Inspectorul Lestrade în jurul movilei de pământ. Sunetul fluierelor răsuna prin peșteră în timp ce polițiști în uniforme curgeau înăuntru. Îi înconjurară pe muncitori și pe Cetățeni. Lestrade reuși să-l prindă pe Carter.

În tot balamucul, Ozzie nu-l văzu pe Moriarty. Se întoarse către peretele zimțat al peșterii. La început nu văzu nimic, doar peretele de piatră care urca vreo doisprezece metri până în tavan. Dar apoi, o scânteie de lumină străluci de-a lungul zidului. Ozzie sări jos de pe lopata cu aburi și o urmă.

Din interiorul cabinei șoferului, Wiggins văzu totul. Ieși afară și îl urmări pe Ozzie.

– Wiggins, stai! strigă Holmes la el.

Dar Wiggins alergă.

De la distanță, intrarea în tunel era ascunsă de o piatră zimțată. Când Ozzie se apropie, remarcă o strălucire cețoasă emanând din el și o urmă. Tunelul mergea în zigzag, dar Ozzie se mișca iute și aproape se împiedică de un joben care zăcea pe jos. Presiunea surdă era tot în capul lui. Nu știa ce va face dacă îl va prinde din urmă pe Moriarty. Nu știa de ce îl urmărește. Dar continuă. Când veni după o cotitură foarte abruptă, Ozzie se opri în loc.

Acolo, așezat într-un genunchi, cu un felinar într-o mână și un revolver îndreptat spre el în cealaltă, era Moriarty.

– De ce mă urmărești, băiete?

Ozzie se chinui să respire.

– Nu știu.

– Mai știe și altcineva de tunelul ăsta?

– Nu cred.

– Mă urmărești sau încerci să fugi cu mine?

Ozzie nu era sigur. Își simțea creierul amorțit și prea plin. Corpul îi pulsa de oboseală.

– Ce-ați vrut să spuneți cu viitorul meu?

Cuvintele ieșiră din Ozzie fără ca el să își dea seama că le spusese. Văzu cum se relaxează fața lui Moriarty. Văzu cum i se mișcă buzele, dar nu auzi nimic. Privi cum Moriarty coboară revolverul și se întinde spre el. Ozzie făcu un pas în față și respirația îi deveni mai sacadată și mai dificilă.

Prin minte îi trecură imagini: fața mamei sale în fotografii; străbătușa Agatha, stând absentă lângă foc; Holmes în apartamentul său, fumând din pipă și privind pe fereastră; Wiggins și Pilar; apoi iar, mama lui, bolnavă la pat și încercând să îi spună ceva chiar înainte să moară.

– Cred că vreau să plec, reuși Ozzie să spună, înainte ca totul să devină negru.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

REZOLVAREA

Ozzie îşi reveni la picioarele lui Holmes, Wiggins, Pilar şi Elliot. Watson îngenunche lângă el şi îl ajută să se ridice. Îl durea capul.

Erau înapoi pe şantier, unde majoritatea muncitorilor erau scoşi afară de poliţie.

– Mă bucur să văd că ni te-ai alăturat din nou, Osgood, spuse Holmes prozaic. Watson, care e diagnosticul tău?

– Oboseală. Flăcăul ăsta are nevoie de o masă şi de câteva zile de odihnă. Watson îl bătu pe spate.

– Wiggins mi-a spus că ai încercat să îl prinzi singur pe Moriarty. Apreciez implicarea ta, Osgood, dar data viitoare, cere-ne ajutorul, pentru că puţini stau faţă în faţă cu Moriarty şi supravieţuiesc. Ai avut noroc că Wiggins te-a găsit şi te-a scos afară din tunel.

Ozzie dădu din cap când se uită la Holmes. Ce se întâmplase în tunel cu Moriarty? Oare Ozzie chiar se gândise să plece cu el? Când se uită la Wiggins, prietenul său întoarse capul.

– Încă o dată, Ștrengari, serviciile voastre au fost excepționale, continuă Holmes. M-ați ajutat să îl transform pe prietenul meu Watson într-o diversiune grozavă. Moriarty credea că Watson fusese răpit și că noi îl căutăm, când, de fapt, toată energia mea era concentrată să îl găsesc pe Moriarty și acest loc. Știu că v-am înșelat că nu v-am spus despre planul meu, dar am suspectat de la bun început că tovarășul vostru de acolo – Holmes arătă spre Alistair care era reținut de unul dintre polițiști – era un agent al lui Moriarty. În ciuda eforturilor mele de a vă ține în întuneric, ați reușit să îi descoperiți pe Watson și pe Tuttle la Turnul Londrei. Căutau așezarea Templului Dianei. Deși noi nu am avut avantajul jurnalului lui Calico Finch, care l-a dus pe Moriarty aici, Tuttle a revizuit manuscrisele pe care Finch le citise în noaptea crimei. Ele ne-au oferit câteva piese din puzzle, dar nu toată imaginea. Tuttle bănuia câteva locuri posibile pentru Templu. Catacombele din Cimitirul West Norwood erau unul, vechiul puț roman din Turnul Londrei – altul. Ghicitoarea pe care mi-ați adus-o de la cimitir era pusă acolo special ca s-o găsiți voi; era modul lui Watson de a ne indica următorul său pas. Am ajuns aici în cele din urmă datorită lui Tuttle, care a înțeles așezările structurilor antice romane, și datorită mie, care știam câte ceva despre excavările făcut în acest oraș, inclusiv despre stația de metrou abandonată Dealul Turnului și despre tunelele și camerele auxiliare. L-am informat pe Lestrade de suspiciunile noastre și l-am rugat să fie pregătit.

– De aceea aștepta afară când am ajuns în stradă? spuse Pilar.

Holmes încuviință.

– Ce nu m-am așteptat a fost ca voi să găsiți singuri locul ăsta.

– A fost lucrarea lui Elliot, spuse Wiggins. I-a urmărit pe Cetățeni toată ziua fără ca ei să-și dea seama. Apoi ne-a adus aici.

Elliot se înroși în obraji și dădu din cap.

– Bună treabă, spuse Holmes. Osgood, ești prima persoană în o mie patru sute de ani care a văzut comoara și pe zeița Diana. Ce ai de spus cu privire la asta?

Ozzie ridică privirea spre Holmes. În ciuda a tot ce se întâmplase, era nerăbdător să discute despre treburile lor neterminate. Dându-și seama că trebuia să aștepte, își înfipse mâinile în buzunare și simți ceva. Scoase moneda de aur.

Holmes o luă și o examină cu admirație.

– O monedă solidă de aur din alt mileniu.

Wiggins dădu din cap și plecă de lângă grup. Pe când ceilalți admirau moneda, Ozzie îl urmă.

– Ce s-a întâmplat, prietene? întrebă Ozzie.

– Te-am urmărit și te-am auzit vorbind cu Moriarty. Te gândeai să pleci cu el, nu?

Ozzie rămase uluit de faptul că Wiggins fusese martor la tot și de propriul comportament. Nu știa care chestiune e mai rea din cele două.

– Chiar înainte ca Moriarty să plece de lângă tine, l-am văzut punându-ți moneda în buzunar. Ce-a fost asta, Oz? Te gândești să devii un escroc? O să mă trădezi și tu?

Tonul lui Wiggins era dur.

– Nu, spuse Ozzie slab.

– Atunci, de ce erai așa prietenos cu el?

Ozzie se uită la singurul prieten adevărat pe care îl cunoscuse vreodată.

– Wiggins, fără tine și fără Pilar, aș fi singur pe lume. Ziua de azi, anul ăsta care a trecut, m-au lăsat confuz. Încearcă să înțelegi. Nu știu ce am vrut să îi spun lui Moriarty sau de ce mi-a dat moneda. Tot ce știu este că n-o vreau. Nu vreau moneda și nu vreau să mă alătur lui.

Wiggins își înclină capul și se uită la prietenul lui. Prietenul lui loial, obosit și bolnav. După un minut, își puse brațul în jurul umărului lui Ozzie și zâmbi.

– Te-ai purtat cam ciudat azi, Oz, dar te cred. Acum, să nu ne grăbim cu privire la monedă. Am putea mânca friptură la cuptor mâine dacă o vindem la muzeu.

Deși extenuat, Ozzie se înveseli auzind schimbarea de dispoziție a lui Wiggins.

– Uite cum văd eu lucrurile, Oz: schimbăm moneda, și apoi înlocuim câteva din lucrurile stricate de la Castel și dăm o petrecere.

– O petrecere? întrebă Ozzie.

Lui Wiggins îi străluciră ochii în întunericul peșterii.

– În onoarea întoarcerii tale și a unui nou început pentru gașcă și...

Wiggins se opri.

– Ce?

– Ce-ar fi facă Pilar ar deveni un Știrengar oficial de pe Baker Street?

Băieții o priviră cum, cu ochii strălucitori, îi explica lui Holmes cu mândrie evenimentele din ziua respectivă.

– Da, fu Ozzie de acord. Ăsta chiar e motiv de dat o petrecere.

CHEIA CIFRULUI

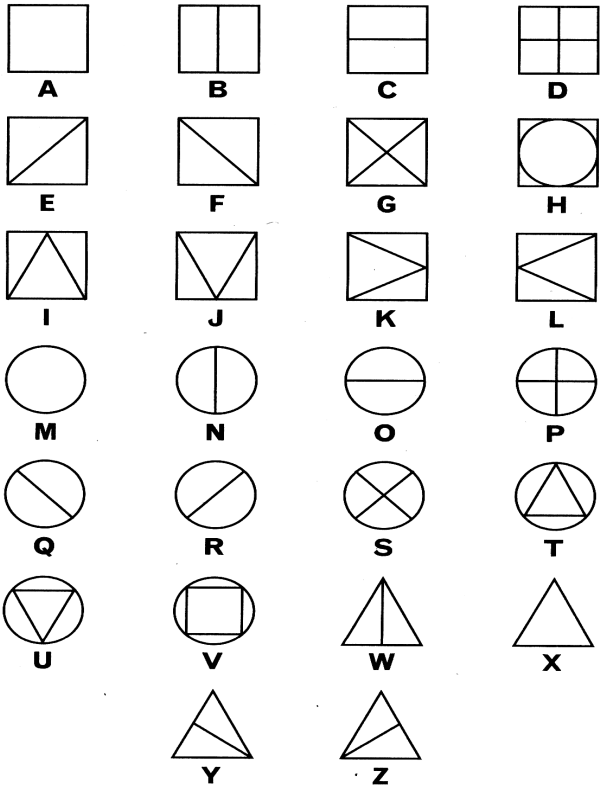

SFATURI PENTRU TÂNĂRUL CRIPTOLOG

Mesaje secrete de toate felurile există de secole întregi și un detectiv aspirant ar face bine să se familiarizeze măcar cu câteva dintre ele. Cel pe care Ozzie îl descifrează în carte se numește cifru. Cifrurile sunt create prin înlocuirea fiecărei *litere* a unui cuvânt cu un simbol. Ele sunt diferite de coduri, unde *cuvintele* și *expresiile* sunt înlocuite cu simboluri care reprezintă fiecare *cuvânt* sau *expresie*.

Procesul de a face un cifru se numește încifrare. Cineva care descifrează un mesaj încifrat se numește criptolog.

Un criptolog experimentat se folosește de anumite indicații în procesul descifrării, dar e nevoie și de multe încercări și greșeli.

Cifrurile au făcut mereu parte din munca de detectiv a lui Holmes. Luați aminte la povestirea lui Sir Arthur Conan Doyle *Aventura Dansatorilor* (de unde ne-am inspirat pentru *În căutarea lui Watson),* unde Holmes explică ideea de bază a criptologiei.

„Așa cum știți deja, E este cea mai întâlnită literă în alfabetul englez și predomină într-o asemenea măsură că până și într-o propoziție scurtă te aștepți s-o întâlnești

> des... în mare vorbind, T, A, O, I, N, S, H, R, D și I e ordinea numerică în care apar literele; dar T, A, O și I sunt întâlnite aproape în egală măsură...“

Cunoscutul specialist în cazurile lui Holmes, Leslie S. Klinger, ne oferă câteva indicații adiționale găsite în *Enciclopedia Britanică* (ediția a noua – o copie a acestei ediții era păstrată pe rafturile apartamentului lui Holmes de pe Baker Street, numărul 221B):

> „Toate literele individuale sunt *A, I* sau *O*. Literele care apar împreună sunt *ee, oo, ff, ll, ss*... cele mai întâlnite cuvinte din două litere (aranjate în mare în ordinea frecvenței) *din, spre, în, acesta, este, fie, el, de, ori, precum, la, un, așa*[1]... cele mai des întâlnite cuvinte din trei litere sunt: *acela* și *și* (excesiv folosit), *pentru, sunt, dar, totul, nu*[2]...

Dacă aplici toate aceste sfaturi la cifrurile din această poveste, vei observa că ⍁ apare în cele patru cifruri de mult mai multe ori decât oricare alt simbol. Dacă ne referim din nou la informația de mai sus, vom presupune că este un E (ia o bucată de hârtie de calc și așaz-o peste pagină și scrie *e* oriunde apare simbolul în cifruri).

Vei mai observa și că după o serie de litere apar puncte, ceea ce poate sugera sfârșitul unui cuvânt. Să presupunem un moment că asta e adevărat.

---

[1] În original: *of, to, in, it, is, be, he, by, or, as, at, an, so* (n.tr.)
[2] În original: *the, and, for, are, but, all, not* (n.tr.)

Acum putem vedea că sunt șapte cuvinte din două litere și că trei din ele conțin litera *e*. Având în vedere că cele mai întâlnite cuvinte din două litere sunt *el* și *pe,* ne dăm seama care sunt simbolurile pentru *l* și pentru *p*. (Din nou folosește hârtia de calc pentru a scrie aceste litere peste simbolurile respective.)

Vedem că două din cele patru cuvinte din două litere rămase sunt identice și cel mai probabil sunt *și,* ceea ce ne dă simbolul pentru *s* și *i* și un total de douăzeci de simboluri din mesaje.

Dacă ești atent la locurile în care apar două simboluri, vei observa dublul *oo* (din *Norwood)* și dublul *ee* (din *alee)* și, deși poate nu ai descifrat încă Norwood, sigur ai descoperit litera *a* din *alee*.

Deja probabil ai recunoscut numele domnului Holmes din primul cifru (ceea ce îți va arăta simbolurile pentru *h* și *m).* Ultimul rând din al doilea cifru e clar *cimitir* (ceea ce îți oferă simbolurile pentru *c, r și t)* și odată ce ai aflat asta, singurele litere pe care nu le-ai descifrat în *catacombe* sunt *b* și *o*. Dacă faci câteva încercări, mai ai doar câteva minute să descifrezi cifrul.

E amuzant să rezolvi cifruri. E amuzant și să le creezi. Inventează propriile simboluri și încifrează mesaje cu prietenii tăi.

TURNUL LONDREI

PUȚINĂ ISTORIE

La peste nouă sute de ani de la construcția sa, Turnul Londrei rămâne una dintre cele mai impresionante structuri din toată Anglia. Având în vedere că a servit, în epoci diferite, ca fortăreață, reședință regală, închisoare, grădină zoologică, cameră de tortură, monetărie, observator, seif, muzeu și atracție turistică, Turnul are multe povești de spus.

Construcția Turnului a început în 1078 la ordinele Regelui William I. William era duce de Normandia și a pretins dreptul la coroana britanică după moartea regelui englez, Edward Confesorul. În același timp, fratele lui Edward, Harold Godwinson, cunoscut și ca Harold al II-lea, a pretins și el dreptul la tronul Angliei și la fel și alții. Ca să își sublinieze pretenția, William a invadat Anglia și, la bătălia de la Hastings din 1066, l-a învins pe Harold al II-lea și armata engleză. Astfel a căpătat William cel de-al doilea nume al său, William Cuceritorul.

Se spune că William Cuceritorul a construit Turnul Londrei ca o fortăreață nu numai ca să protejeze Londra de

invadatorii externi, dar și ca să se protejeze pe sine însuși de poporul anglo-saxon pe care îl cucerise.

Turnul Londrei a fost construit la capătul estic al Londrei, în imediata apropiere a râului Tamisa și la intersecția a două vechi ziduri romane.

Construcția Turnului a durat aproximativ douăzeci de ani și nu s-a terminat decât după moartea lui William.

Partea originală a Turnului, cunoscută drept Turnul Alb, este o clădire imensă de vreo treizeci de metri înălțime cu ziduri impozante de piatră cu lățimi între trei și cinci metri. Patru turle, trei pătrate și una rotundă, apar la fiecare colț al zidurilor. La momentul în care a fost terminat, în jurul anului 1100, Turnul putea fi văzut de la kilometri distanță din cauza mărimii.

Pe parcursul celor două secole care au urmat, Turnului Londrei i s-au adăugat numeroase fortificații auxiliare. În jurul Turnului Alb s-a ridicat un zid cu treisprezece turnuri. I s-a mai adăugat încă un zid. Acesta îl încercuia pe primul și avea alte șase turnuri. În jurul acestui ultim zid, a fost săpat un șanț care era alimentat de râul Tamisa.

La început, Turnul era folosit în special ca fortăreață și închisoare pentru prizonieri importanți. De-a lungul secolelor, închisoarea din Turn a adăpostit regi din Scoția și Franța, un prinț galez, câțiva regi, regine și prințese britanice, un sfânt, un președinte al Congresului Continental al Americii coloniale, duci și diverși nobili. Printre prizonieri s-au numărat și copii, soții, frați și surori de-ai regilor. Și unii au fost chiar executați între zidurile Turnului.

După o vreme, în interiorul zidurilor Turnului, au fost construite locuințe mai confortabile, și a devenit casa unor monarhi.

Timp de secole întregi, o Menajerie Regală – o colecție de animale din Anglia și din lume – a fost ținută în Turn. În cele din urmă animalele au fost mutate din Turn când s-au pus bazele Grădinii Zoologice Londoneze.

Paznicii Reginei sunt alți locuitori ai Turnului, care au păzit clădirile (și prizonierii) cam de când s-a ridicat Turnul. Cunoscuți și sub numele de Beefeater, ei poartă uniforme tradiționale similare cu cele ale Gărzii Regelui.

Turnul a servit și ca reședința Bijuteriilor Coroanei timp de peste șapte sute de ani.

Și nu în ultimul rând, cel puțin șase corbi locuiesc în turn de secole întregi. Legenda spune că, dacă acești corbi vor părăsi vreodată Turnul, Anglia va cădea.

În zilele noastre, Turnul Londrei este o cunoscută atracție turistică și așa a fost de când Ozzie și Ștrengarii hoinăreau pe străzile Londrei.

ARTA DEGHIZĂRII

ASPECTUL FIZIC

Uneori, detectivul are nevoie să pară de o înălțime sau siluetă diferite de aspectul lui inițial. Observați cum Sherlock Holmes, în povestea asta, își modifică silueta lui înaltă și slabă într-una rotofeie și viguroasă de muncitor. Cu câteva trucuri și cu materialele potrivite, și tu îți poți schimba înălțimea și silueta.

Înălțimea: Pantofii cu tocuri de diverse mărimi sunt neprețuiți. Cizmele înalte pot fi ascunse sub pantaloni lungi, fuste sau rochii pentru a crea iluzia unei persoane mult mai înalte. Un joben pentru un domn sau o pălărie cu pene înalte pentru o doamnă sunt alte accesorii care îți mai pot adăuga câțiva centimetri. Dacă trebuie să îți crești înălțimea cu mai mult de câțiva centimetri, ai putea cere ajutorul unui prieten mai musculos, care să te țină pe umeri. Apoi, îmbracă o haină lungă ca să-l ascunzi. Te rog să te asiguri că persoana ascunsă are găuri de aerisire prin care să respire și că are grijă pe unde merge. Nimic nu-ți va da de gol deghizarea mai bine

ca o căzătură proastă. Mai mult, scriitorul și editura nu-și asumă responsabilitatea pentru neglijența ta, așa că, dacă alegi tehnica asta, fii foarte atent.

Greutatea: Ca să îți mărești volumul, este esențială o căptușeală potrivită. Un burete moale (disponibil în orice magazin de materiale pentru activități practice) poate fi folosit pentru a crea burta unei persoane corpolente. În același mod, buretele mai poate fi introdus în umerii unei jachete pentru a crea impresia unor umeri impozanți sau în partea din spate a pantalonilor pentru a crea un fund mai mare. O pernă moale sau chiar un balon poate fi băgat în interiorul unei rochii sau haine pentru a te da drept o femeie gravidă. Pentru a mări fața, introdu struguri (sau alte fructe moi) în partea de sus sau de jos a obrajilor.

Pentru un aspect mai slab, adaugă pur și simplu câțiva centimetri de înălțime (folosind tehnicile de mai sus) și poți crea iluzia unei siluete mai slabe. Ca să îți subțiezi fața, consultă Arta deghizării: Machiajul din Cazul numărul 2.

Și nu uita cea mai convingătoare tehnică a detectivului: siguranța de sine! Dacă tu nu crezi în tine, cu siguranță nu vor crede nici ceilalți. Fii deștept, fii prevăzător și fii convingător!

MULȚUMIRI

Cele mai profunde mulțumiri agentei și prietenei noastre dragi, Gail Hochman; editoarei noastre minunate, Lisa Sandell; asistentei acesteia, Jody Corbett; directorului artistic, Steve Scott; cercetătoarei Nancy Workman, președinta departamentului de engleză din cadrul Universității Lewis; și lui Ellie Berger, pentru sprijinul ei în nenumărate moduri.

Mulțumim și prietenilor și rudelor noastre pentru că ne-au suportat disparițiile și lui Ruby și Levi, magia din fiecare zi din viața noastră.

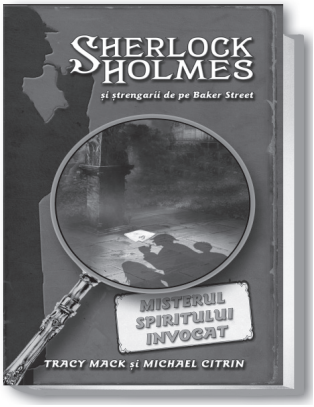

La Editura RAO a apărut
în Seria Sherlock Holmes
și Strengarii de pe Baker Street

MISTERUL SPIRITULUI INVOCAT

TRACY MACK
MICHAEL CITRIN

A doua carte din seria „Sherlock Holmes și Strengarii de pe Baker Street" aduce în prim-plan un caz dificil de rezolvat pentru Sherlock și pentru ajutoarele sale, care vor trece printr-o aventură înfricoșătoare.
O tânără pe nume Elsa Hoffman caută serviciile unui detectiv atunci când mătușa sa moare în mod misterios în timpul unei ședințe de spiritism. Atunci când Ozzie, Wiggins și ceilalți orfani încep să investigheze, ei întâlnesc spirite și fantome și trebuie să persevereze în descoperirea adevărului. Holmes și micii detectivi vor determina dacă există vreo înșelătorie la mijloc și dacă domnișoara Hoffman se află într-un pericol real.

Acum, cartea RAO vine și prin SMS!
septembrie 2010 – septembrie 2011

Comandați prin SMS cărți RAO, urmând pașii de mai jos:
1. Trimiteți un SMS cu textul „RAO" la numărul 1771 (tarif nomal).
2. Noi vă vom suna și vă vom prelua comanda.
3. Cărțile vă vor fi livrate gratuit prin intermediul Poștei Române sau, contra unei taxe de transport, prin curier rapid.

Numărul de SMS este valabil în rețelele Orange, Vodafone și Cosmote.
Pentru toate cărțile comandate prin SMS, beneficiați de 15% reducere.

CLUBUL CĂRȚII

rao

Rao pentru copii

- DAVID ALMOND
  Skellig
- E.B. WHITE
  Pânza lui Charlotte
- ALAIN BAKER
  Crăciunul șoricelului Chiț
- J.M. BARRIE
  Peter Pan / Peter Pan în Grădina Kensington
- LUC BESSON
  Artur și minimoșii / Artur și Cetatea Interzisă / Artur și războinicul celor două lumi
- MICHAEL BOND
  Un urs pe nume Paddington / Mai multe despre Paddington / Paddington sare în ajutor / Paddington în străinătate
- M. BOND, R.W. ALLEY
  Ursulețul Paddington / Paddington și surpriza de Crăciun / Paddington la Carnaval
- IAN BECK
  Tom inimă-curată. Băiatul aventurier
- LYNNE REID BANKS
  Indianul din dulap / Indianul se întoarce / Secretul indianului / Misterul dulapului
- DESPINA CALAVREZO
  Winter Time
- ROALD DAHL
  Fantasticul domn Vulpe
- KATE DICAMILLO
  Povestea lui Despereaux
- ZIZOU CORDER
  Băiatul-Leu / Urmărirea / Adevărul
- SABINA COLLOREDO – seria „Hotel Olimp“
  Zeus / Hera / Poseidon / Afrodita
- ROALD DAHL
  Matilda / Vrăjitoarele / Uriașul cel Prietenos / Charlie și Fabrica de Ciocolată / James și Piersica Uriașă / Charlie și Marele Ascensor din Sticlă
- ANNA DALE
  Șoptindu-le vrăjitoarelor
- JIM DAVIS
  Garfield ia proporții / Garfield mai mare decât viața / Garfield pe larg / Garfield se îngrașă Garfield ia cireașa de pe tort / Garfield supărare mare / Garfield stă acasă / Garfield păcălește cântarul / Garfield își pierde picioarele
- EMILY DIAMOND
  Copilul apelor
- HEATHER DYER
  Băiatul din cutia de biscuiți
- CORNELIA FUNKE
  Călărețul dragonilor / Cand Moș Crăciun a căzut din cer / Povești
- LAURA HUNT
  Stuart Little 2
- ERICH KÄSTNER
  35 Mai
- GARRY KILWORTH
  Attica
- ADRIENNE KRESS
  Alex și comoara Wigpowder
- C.S. LEWIS – seria „Cronicile din Narnia“
  Nepotul magicianului / Șifonierul, leul și vrăjitoarea / Calul și băiatul / Jilțul de argint / Prințul Caspian / Călătorie pe mare cu Zori-de-Zi */ Ultima bătălie / Cronicile din Narnia* (set)
- ASTRID LINDGREN
  Pippi Șosețica / Pippi Șosețica se îmbarcă Pippi Șosețica în Mările Sudului
- MADONNA
  Trandafirii Englezești / Merele Domnului Peabody
- ALAN MCDONALD – seria „Aventuri cu troli“
  Trolilor, plecați acasă! / Trolii în vacanță / Plăcinta de capră / FC Trolii
- HILLARY MCKAY
  Îngerul lui Saffy!
- TRACY MACK & MICHAEL CITRIN
  Cei trei magnifici Zalinda
- BEATRICE MASINI – seria „Pantofiorii roz“
  Ce temperament! / În pași de dans / Prieteni vechi și noi / Pe poante / Școala din Londra / Un tutu în plus / Cine va dansa cu starurile? / Dansul verii / Pas în doi / Pași încrucișați
- KAI MEYER
  Focul de gheață
- SEBASTIANO RUIZ MIGNONE
  Împotriva tuturor steagurilor / Scufundați corabia Scuipă-Foc! / Cei 7 adormiți de aur / Comoara marelui sultan
- A.A. MILNE
  Ursulețul Winnie Puh / Cartierul Winnie Puh
- P.R. MORRISON
  Băiatul care a îmblânzit vântul
- MARÍA ELBA SOTILLO PANTIN
  Maeba
- LOUIS PERGAUD
  Războiul bumbilor
- CAROLINE PITCHER
  Băiatul șaman
- SARAH PRINEAS
  Hoțul vrăjitor
- PHILIP REEVE
  Larklight / Starcross
- KATHERINE ROBERTS – seria „Cele șapte minuni“
  Prădarea Marii Piramide / Întâmplări din Babilon / În căutarea Templului Amazoanelor / Mausoleul din Halicarnas / Blestemul din Olympia
- R.L. STINE – seria „Goosebumps“

Bun venit în Casa Morților! / Nu coborâți în pivniță / Sânge de monstru / Zâmbește și mori / Blestemul mumiei / Să devenim invizibili! / Fetița care a strigat: „Monstrul!“ / Bun venit în tabăra de coșmar! / Noaptea păpușii / Fantoma din vecini / Plaja bântuită / Răzbunarea piticilor de grădină / O zi î n Ținutul Ororilor / Fantoma de la Teatru / Nu mă puteți speria! / Teribilul om de zăpadă din Pasadena / Atacul mutanților / Coșmarul din tabăra regelui Marmeladă / Fantoma lătrătoare / Necazuri mari / O aventură păroasă / Vârcolacul din mlaștina Fever

❍ TONY DI TERLIZZI & HOLLY BLACK – seria „Cronicile Spiderwick“
Cartea fantastică / Ochiul magic / În ghearele goblinilor / Copacul de fier/ Răzbunarea lui Mulgarath / Carnet pentru observații fantastice

❍ J.R.R. TOLKIEN
Roverandom / Copiii lui Hurin / Hobbitul/ Domnul Bliss / Povești neterminate / Scrisori de la Moș Crăciun / Silmarillion

❍ P.L. TRAVERS
Mary Poppins / Mary Poppins se întoarce / Mary Poppins deschide ușa / Mary Poppins în Parc / Mary Poppins pe Aleea Cireșilor / Mary Poppins și Casa de Alături

❍ J.M. TREWELLARD
Degete răzlețe

❍ KAYE UMANSKY
Pongwiffy / Pongwiffy și răzbunarea Trolilor / Pongwiffy și Vraja Anului / Pongwiffy și vacanța de coșmar

❍ MOONY WHITCHER
Fetița Celei de a Șasea Luni / Nina și misterul Notei a Opta / Nina și blestemul Șarpelui cu Pene / Nina și ochiul secret al Atlantidei / Geno și Sigiliul Negru al doamnei Crikken

❍ E.B. WHITE
Pânza lui Charlotte

Carte-jucărie

❍ MULTIPLAN
Broaște fantastice / Corpul uman / Mumiile egiptene / Sistemul solar

❍ PRIETENI PUFOȘI
Lânuca / Roibu / Ghiță / Bălțata

❍ GÂZUȚE CU ANTENUȚE
Nicușor Melcușor / Nuța Albinuța / Olguța Omiduța / Rița Gărgărița

❍ ANIMĂLUȚE
Cămila Kami / Ciuș Măgărușul / Cuțu Cățelușul / Leul Lester / Paddy Poneiul / Poppy Purceluța / Pisi Pisicuța / Rățușca Maruśka

❍ ȘTIU EU CUM!
Capsa / Șiretul / Fermoarul / Nasturele

❍ ARIPIOARE
Papagalul / Pinguinul / Bufnița

❍ CRANȚ! CE MAI POVESTE
Lucy își ascute cleștii... / Holly Somnoroasa...

❍ GÂNGĂNII BÂZDÂGĂNII
Caut casă / Sunt ocupat / Isprăvile lui Panzel / Parada gâzelor / Luli sare-n ajutor / Lica la culcare / Hoții de unelte / Când mă fac mare

Povești cu lipici

Bucle-Aurii și cei trei ursuleți / Cartea junglei / Frumoasa-din-Pădurea-Adormită / Jack și vrejul de fasole / Mica sirenă / Motanul-Încălțat / Pinocchio / Scufița-Roșie / Albă-ca-Zăpada / Frumoasa și bestia / Bambi / Aladdin / Alice în Țara Minunilor / Peter Pan

Engleza cu „lipici“

A venit vacanța!

Cărți ilustrate

Joann Sfarr – Micul Prinț (benzi desenate)
Conn Iggulden – Tollinși. Povești explozive pentru copii
Cartea mea de jocuri
E.T. Extraterestrul descoperă... comunicațiile / plantele / sistemul solar
Lumea basmelor (2 volume)
Mega activități / Mega jocuri
Nu știam că...
poți sări mai sus pe Lună / rechinii își schimbă mereu dinții / unele vase au aripi / unii șerpi scuipă otravă
Viața cotidiană în lumea antică
Adevărul despre... copii / stres / mămici / tătici
Cronicile Spiderwick – Ferește-te de Bogart!
Cronicile Spiderwick – Misiunea lui Thimbletack
Cronicile Spiderwick – Mallory stă de pază
Cronicile Spiderwick – Povestea filmului
Narnia – Prințul Caspian / Lupta pentru tron / Călătoria lui Lucy / Aceasta e Narnia / Prințul Caspian Povestea filmului / Carte de activități
Harry și găletușa cu dinozauri / Harry și dinozaurii merg la școală / Harry și dinozaurii se bălăcesc Harry și dinozaurii salvează animalele
Puiul-de-Mlaștină
Mica balerină / Prințesa perfectă
Basme clasice repovestite și ilustrate
Domnul Întuneric se strecoară
Spiridușii zăpezii găsesc o scrisoare
Fancy Nancy / Fancy Nancy și Cățelușul fițoșel

Basmele copilăriei

Aladdin și lampa fermecată / Cenușăreasa/ Cartea Junglei / Frumoasa-din-Pădurea-Adormită / Iepurele și broasca țestoasă / Cei 3 purcelușI / Motanul încălțat / Scufița-Roșie / Hănsel și Gretel / Tom Degețel

Cărți de activități

❍ LOGICO RONDO – ÎNVĂȚĂM JUCÂNDU-NE
Primăvara, vara, toamna și iarna / Copiii se joacă / Cum ne îmbrăcăm / La grădina zoologică / O zi cu Ioana și Vlad / Sărbătorile copiilor / La circ / La circ (set) */ Privim și vorbim / Privim și vorbim* (set) */ Ne distrăm și cumpărăm / Ne distrăm și cumpărăm* (set) */ Animale de casă (set) / În camera copiilor (set) / La fermă /*

Jocuri de calcul (1, 2) / *Să gândim logic / Jocuri cu numere / Să circulăm corect / Noi jocuri de concentrare / Sudoku peste 6 ani / Sudoku peste 8 ani / Seria Ferestre magice – În ocean – În junglă – La drum – Gângănii*

❍ FIONNA WATT
Artă și imaginație / Artă și îndemânare

❍ MOIRA BUTTERFIELD
Leul mănâncă lăptuci / Hipopotamul stă în casă? / Broasca zboară? / Vaca face miau? Mă joc și învăț culori / Mă joc și învăț animale / Mă joc și învăț numere
În 3 dimensiuni – Corpul uman
În 3 dimensiuni – Dinozaurii
Carte cu abțibilduri
Aeronave / Corpul uman / Creaturi mitice / Spațiul
Animale de companie / Animale sălbatice
De la A la Z
În culori / Natura / Oameni în mișcare
Scăderea, înmulțirea, împărțirea
Ozmo. Metodă de învățare a limbii engleze, BBC

Cărți interactive

Prima mea carte Snappy
De Crăciun / Numere / Forme / Culori / Contrarii / În vacanță

Cărți eveniment

Cum să crești și să îngrijești un dragon / Pinguinul și prietenii lui / Pirații / Ursulețul și prietenii lui

Rao junior

Alice în Țara Minunilor
Călătorie spre centrul pământului
Călătoriile lui Gulliver
Colindă de Crăciun
Colț-Alb
Heidi
Insula comorii
Ocolul Pământului în 80 de zile
Robin Hood
Robinson Crusoe
Vrăjitorul din Oz

Rao pentru tineri

❍ BLUE BALLIETT
Pe urmele lui Vermeer / Codul Wright
❍ CLIVE BARKER – seria „Abarat"
Cărțile Abaratului / Zile de magie
❍ HOLLY BLACK
Jertfa / Curajul / Ținutul fierului
❍ JOHN BOYNE
Băiatul cu pijamale în dungi
❍ ANN BRASHARES
– seria „Frăția Pantalonilor Călători"
Pantalonii Călători /
A doua vară a Pantalonilor Călători /
Mereu în albastru
❍ HERBIE BRENNAN
Războaiele împărăției de purpură / Împăratul de purpură / Stăpânul tăramului
❍ ANDY BRIGGS
Hero.com / Villain.net
❍ MAITE CARANZA
Războiul vrăjitoarelor / Clanul lupoaicei
❍ EOIN COLFER – seria „Artemis Fowl"
Artemis Fowl / Incidentul din Arctica / Codul infinitului / Aventuri cu Opal / Lista cu dorințe
Supranaturaliștii
❍ JAMES FENIMORE COOPER
Ultimul mohican
❍ NANCY FARMER
Casa scorpionului / Marea Trolilor
❍ ALEX FLINN
Bestia
❍ MARK DAVID HEATWOOD
Întâlnirea lui Marcello
❍ ALICE HOFFMAN
Aquamarine
❍ PAUL HOFFMAN
Mâna stângă a lui Dumnezeu
❍ ERIK L'HOMME – seria „Cartea Stelelor"
Vrăjitorul Qadehar / Seniorul Sha / Chipul Umbrei
❍ ANTHONY HOROWITZ – seria „Alex Rider, superspionul adolescent"
Stormbreaker / Academia Point Blanc / Insula rechinilor / Lovitura vulturului / Hotelul spațial Ark Angel / Scorpionul
❍ MAUREEN JOHNSON
Fata și marea
❍ CYNTHIA KATOHATA
Kira-Kira
❍ BRUCE LANSKY
Bătrânețe, haine grele / Bolnav de dragoste
La bine și la rău
❍ GEMMA MALLEY
Declarația
❍ MELISSA MARR
Fascinație, Obsesie
❍ STEPHENIE MEYER
Amurg / Lună nouă / Eclipsa / Zori de zi / Gazda / Noua și scurta viață a lui Bree Tanner
❍ HENRY H. NEFF
Tapiseria – Dulăul din Rowan / Al doilea asediu

❍ ALYSON NOËL
Evermore
❍ GARTH NIX – Trilogia Vechiului Regat
Sabriel / Lirael
❍ CHRISTOPHER PAOLINI
– Trilogia „Moștenirea“
Eragon / Eragon II: Cartea primului născut / Eragon III: Brisingr
❍ MICHELLE PAVER– seria „Cronici din Ținuturi Întunecate“
Frăția lupilor / Spiritul călător / Devoratorul-de-Suflete / Proscrisul / Legământul încălcat
❍ TAMORA PIERCE
Magia lui Sandry / Magia lui Tris
❍ CAROLINE PITCHER
Prăjitura de la ora 11
❍ ANNE ROBILLARD – seria Cavalerii de smarald
Sub semnul stelei de foc / Dragonii împăratului negru
❍ STATON ROBIN
Napoleon și Betsy
❍ ANTOINE DE SAINT EXUPERY
Micul prinț
❍ MICHAEL SCOTT
Alchimistul, secretul nemuritorului Nicholas Flamel
❍ JONATHAN STROUD
– Trilogia „Bartimaeus“
Amuleta din Samarkand / Ochiul Golemului / Poarta lui Ptolemeu
❍ TUI T. SUTHERLAND
Avatar – Deci așa se sfârșește totul
❍ KATHERINA TAIKON
Katitzi
❍ G.P. TAYLOR
Stăpânul Umbrelor / Absintos / Tersias
❍ LICIA TROISI
– seria „Cronicile Lumii Pământene“
Nihal de pe Pământul Vântului / Misiunea lui Sennar / Talismanul puterii
❍ CAT WEATHERILL
Snowbone / Barkbelly / Magie dezlănțuită

CLUBUL CĂRȚII RAO

CLUBUL CĂRȚII RAO are un regulament de funcționare mai modern, mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziția membrilor odată cu fișa de înscriere. Pentru detalii vă puteți informa din broșurile noastre sau scriindu-ne pe adresa: CPCE–CP 23 București
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com; www.rao.ro

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial“
București, România